ROBERT B. PARKER

ÎN GURA PRESEI

5

t... TRITONIC

ROBERT B. PARKER

t... TRITONIC

ÎN GURA PRESEI

virtual-project.eu

scene crime scene crime

Robert B. Parker

High Profile

Robert B Parker – 2007
TRITONIC – 2008 pentru prezenta ediție în limba română

Colecția: CRIME SCENE
Coordonator: BOGDAN HRIB

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PARKER, ROBERT B.
În gura presei / Robert B. Parker; trad. Andrei Ruse. – București Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-198-3

I. Ruse, Andrei (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei © UPimages | Dreamstime.com Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 370 / martie 2008
Bun de tipar: martie 2008
Tipărit în România

ROBERT B. PARKER

ÎN GURA PRESEI

Traducere de ANDREI RUSE

crime scene

~ 5 ~

Pentru Joan,
care crede că ochii muritorilor
nu au dreptul de a vedea

1.

Fiecare primăvară îl surprindea pe Jesse. În anii de când se mutase în Paradise, nu-şi amintise niciodată cât de frumoasă obişnuia să fie primăvara în Northeast. Stătea acum printre florile abia răsărite şi printre muguri, privind un mort, spânzurat de creanga unui copac din parcul de pe *Dealul Indian*, de unde se putea vedea întreg portul.

Peter Perkins fotografia. Suitcase Simpson întindea banda criminalistică în jurul zonei şi gonea privitorii. Molly Crane stătea într-o maşină a poliţiei, vorbind cu o femeie în haine de jogging. Îşi lua notiţe.

— Nu pare ca gâtul să-i fie frânt, a spus Jesse.

Perkins a încuviinţat din cap.

— Mâinile sunt libere.

Perkins, aceeaşi reacţie.

— Nimic de pe care să se arunce, a continuat Jesse. Asta dacă nu s-a urcat mai întâi în copac şi s-a aruncat apoi de pe creangă.

— Deschide-i haina, a zis Peter Perkins.

Jesse i-a deschis impermeabilul. Sub aceasta era un pulovăr aspru, închis la culoare şi plin de sânge uscat.

— Şi uite cum s-a dus teoria sinuciderii.

— Expertiza medicală ne va spune, a adăugat Perkins, dar bănuiala mea este că era mort dinainte să fie spânzurat.

Jesse s-a plimbat puţin în jurul zonei, studiind pământul. La un moment dat s-a lăsat pe vine şi s-a uitat atent la iarbă.

— Îl împuşcaseră deja, a concluzionat. Şi l-au târât apoi…

— Câteodată uit că ai crescut în Vest, remarcă Perkins.

Jesse a zâmbit după care a mers până la copac, continuând să privească în jos.

— Şi au înfăşurat funia în jurul gâtului…

Jesse a privit cadavrul.

— Au aruncat-o apoi peste creangă, l-au tras în sus, şi au legat-o de trunchi.

— Un tip bine făcut, a spus Perkins.

— Undeva spre o sută? l-a întrebat Jesse.

Perkins a evaluat dintr-o privire cadavrul.

— Tonaj, nu glumă.

— Putem să spunem și așa…

— Cred că mai mult de o persoană implicată.

Jesse îi confirmă prin mișcarea capului.

— Identitate? întrebă apoi.

— Nimic, i-a răspuns Perkins. Nici portofel, nimic.

Încă o mașină de patrulare a Paradise-ului a oprit lângă ei, cu luminile albastre ale girofarului pâlpâind. Din ea a ieșit Arthur Angstrom.

— Se ocupă cineva de treaba asta? a întrebat Jesse.

Angstrom privea cadavrul atârnat.

— Maguire, a răspuns acesta. Sinucidere?

— Mi-aș dori, remarcă Jesse.

Luminile albastre de la mașina lui Angstrom rămăseseră aprinse.

— Crimă?

— Peter Perkins te va pune la curent, i-a răspuns Jesse. Dar asta după ce-ți vei opri girofarul.

Angstrom aruncă o privire înapoi spre vehicul, după care îl fixă pe Jesse aspru pentru câteva clipe ca și cum ar fi vrut să pornească o ceartă. Jesse i-a răspuns privirii, întorcându-se și el, după care Angstrom s-a dus și a închis luminile.

— Chei de mașină? a întrebat Jesse.

— Nu.

— Și cum a ajuns aici?

— Pe jos? a răspuns Perkins.

Angstrom s-a alăturat celor doi.

— Sau poate a venit împreună cu criminalii.

— Sau i-a întâlnit aici, replică Perkins, și unul dintre ei a fugit cu mașina după ce l-au atârnat.

— Sau a luat un taxi, a răspuns Jesse.

— Pot verifica asta, interveni Angstrom.

Jesse se uită la ceas.

— Opt și jumătate, a spus. Probabil e deschis la firmele de taxi acum.

— O să-i sun, a răspuns Arthur. Îi știu pe cei de la dispecerat.

— Arthur, ești polițist, nu trebuie neapărat să-i cunoști pe cei de la dispecerat.

— A, da, afirmă Arthur, normal.

S-a întors și a mers spre mașină. Jesse l-a urmărit până a plecat.

— Arthur nu prea s-a obișnuit cu a fi polițist, observă Peter Perkins.
— Arthur nu prea s-a obișnuit încă să fie Arthur, îl completă Jesse.

2.

Jesse s-a aşezat pe bancheta din spate, unde Molly vorbea cu femeia tânără din parc.

— Aceasta este Kate Mahoney, a spus Molly. Ea a găsit cadavrul.

— Eu sunt Jesse Stone.

— Șeful poliției, remarcă femeia.

— Da, a răspuns Jesse. Cum te simți?

Femeia clătină din cap. Ținea un câine mediu ca vârstă pe genunchi.

— Sunt bine, a răspuns.

Jesse s-a uitat la Molly, iar aceasta i-a confirmat. Chiar era bine. Jesse a scărpinat puțin câinele după ureche.

— Spune-mi ce ai văzut.

— Tocmai i-am spus ei, a răspuns femeia.

Avea probabil treizeci de ani, părul castaniu strâns sub o șapcă de baseball. Pantaloni de trening albaștri, tricou alb, adidaşi profesionişti de alergat. Jesse clătină din cap.

— Știu, i-a zis. Birocrația poliției. Erai afară la alergat?

— Da, alerg în fiecare dimineață înainte de a lua micul dejun.

— Foarte bine pentru tine, răspunse Jesse. De obicei în acest loc?

— Da, îmi place dealul.

— Deci ai venit în dimineaţa asta aici ca de obicei…

— Și l-am văzut pe el… și-a închis ochii o clipă… atârnând acolo.

Jesse nu spunea nimic. Femeia şi-a scuturat scurt capul şi a deschis ochii.

— Ai mai văzut pe altcineva?

— Nu, doar…

Și a făcut un gest de rotire a mâinii drepte. Câinele a urmărit mişcarea cu urechile puțin ciulite.

— Doar omul atârnat de copac? a întrebat Jesse.

— Da.

— Știi cumva cine este?

— Nu. Nici nu m-am uitat atent. Când l-am văzut, am fugit şi am sunat la urgenţe de pe mobil.

— Și iată-ne, a răspuns Jesse.

— Nu vreau să mă uit la el! spuse femeia.

— Nici nu trebuie, a replicat Jesse. Există orice altceva ce ne puteți spune pentru a ne ajuta să ne dăm seama cine a făcut asta?

— A făcut asta? Nu este un suicid?

— Nu, i-a răspuns Jesse.

— Vrei să spui că cineva l-a omorât?

— Întocmai.

— Dumnezeule! exclamă femeia. Nu vreau să am probleme.

— Doar ați descoperit cadavrul. Nu veți avea nici o problemă.

— Va trebui să depun mărturie?

— După mine, nu, i-a răspuns Jesse. Nu veți avea alte lucruri de spus despre asta încât Molly sau eu să nu putem declara.

— Nu vreau să intru în nici o problemă.

— O să fiți bine, a calmat-o Jesse. Vă promit.

Femeia și-a strâns câinele, presându-și bărbia pe capul acestuia.

— Amândoi veți fi bine, a continuat Jesse. Ofițerul Crane vă va escorta cu mașina acasă.

Femeia a acceptat, dând din cap, cu obrajii lipiți de capul câinelui. Acesta părea neliniștit. Jesse i-a întins o carte de vizită.

— Dacă vă mai gândiți, a spus, sau dacă e orice altceva care vă deranjează, sunați-mă. Pe mine sau pe ofițerul Crane.

Femeia a clătinat din cap. Jesse a scărpinat câinele sub bărbie și a ieșit din mașină.

3.

Jesse era în sala echipei alături de Molly Crane, Suitcase Simpson și Peter Perkins. Beau cafea.

— Este în laborator, a spus Peter Perkins. Îi vor lua amprentele de pe corp și vor derula printurile. Încă nu i-au făcut autopsia, dar fac pariu că vor afla că a murit împușcat. Nu am văzut nici o rană externă pe unde ar fi putut ieși glonțul, așa că sunt sigur că vor găsi resturile înăuntru când îl vor desface.

— Trebuie să se fi întâmplat noaptea trecută, spuse Suitcase. Vreau să spun că mai tot timpul sunt oameni în parcul ăla. Nu ar fi putut să stea atârnat acolo pentru mult timp fără să fie observat.

Jesse își clătină capul și-i aruncă o privire lui Peter Perkins.

— Nu am văzut prea multe cadavre, spuse acesta. Și foarte puține care au fost atârnate de un copac. Dar tipul ăsta arată de parcă ar fi fost mort cu mult înainte de asta.

Jesse își clătină din nou capul afirmativ.

— Și… Peter Perkins o privi pe Molly.

— Și mirosea, spuse ea. Am observat și eu.

— Și nu era sânge altundeva în afara corpului său. A fost împușcat și spânzurat, ar fi sângerat mult și ar fi trebuit să fie sânge și pe jos, remarcă Suitcase.

— Deci, interveni Jesse, a fost împușcat altundeva și ținut un timp până l-au adus pe deal și l-au spânzurat.

— Crezi că sunt mai mulți? întrebă Molly.

— Un cadavru de peste o sută treizeci de kilograme e greu de manevrat și ridicat pe o cracă pentru o singură persoană, i-a răspuns Jesse.

— Dar nu imposibil, completă Molly.

— Nu.

Toți au tăcut.

— Cineva raportat dispărut? întrebă Jesse.

— Nu, răspunse Molly.

— Altcineva care să știe ceva, orice?

— Nimeni cu care să fi vorbit eu, răspunse Suitcase.

Molly Crane și Peter Perkins dădură din cap negativ.

— Chiar dacă ai ști tipul, remarcă Simpson, ar fi greu de recunoscut acum.

— E cineva care își poate închipui de ce ai împușca un tip, spuse Jesse, i-ai ține cadavrul până ar începe să se descompună, după care l-ai spânzura de un copac?

— Simbolic, răspunse Molly. Trebuie să aibă un soi de semnificație simbolică la bază.

Jesse așteptă.

— Este evident că au vrut să fie găsit, adăugă Suitcase.

— Dar de ce prin spânzurare? întrebă Peter Perkins.

Suitcase ridică din umeri nedumerit. Jesse a privit-o pe Molly și aceasta a făcut la fel.

— Perk, exclamă apoi Jesse. Ceva teorii?

Perkins ridică de asemenea din umeri.

— Ok, se pare că, pentru moment, trebuie să așteptăm raportul judiciar.

— Dacă până atunci nu apare ceva, remarcă Suitcase.

— Dacă nu asta.

4.

Dix era atât de strălucitor pe cât fusese dintotdeauna. Cămaşa lui albă era apretată şi dreaptă. Pantalonii marinăreşti erau plisaţi perfect iar pantofii îi erau lustruiţi. Mâinile lui subţiri erau curate şi avea manichiura făcută. Avea chelie dar era proaspăt ras şi capul îi strălucea. Pereţii albi din biroul său erau goi exceptând o copie în ramă a diplomei medicale de absolvire şi un certificat al consiliului de conducere în psihiatrie. Jesse stătea într-o parte a biroului iar Dix se întoarse, rotindu-şi scaunul, pentru a-l privi. După această mişcare, era complet nemişcat, cu mâinile relaxate împreunate pe abdomenul plat.

— Fac progrese în privinţa alcoolului, a spus Jesse.

Dix aşteptă.

— M-am lăsat o perioadă şi a părut să-mi dea mai mult control asupra lui atunci când m-am reapucat.

— Destul control? întrebă Dix.

Jesse medită puţin la asta.

— Nu, a răspuns. Încă nu.

— Dar ceva.

— Da, ceva.

Dix stătea liniştit.

— Dacă îl pot controla, a spus Jesse, viaţa e mai plăcută cu alcool. Câteva pahare înainte de cină. Un pahar de vin la cină. Civilizat.

— Şi fără? întrebă Dix.

— O grămadă de zile fără sens, răspunse Jesse.

— Comportamentul se poate modifica.

— În privinţa alcoolului, interveni Jesse, nu sunt sigur că regula rămâne valabilă.

— Nu rămâne, continuă Dix. Dar îţi zic din experienţă.

— Deci nu mă păcălesc singur.

— Este foarte posibil să fie aşa sau nu, a răspuns Dix. Este posibil totuşi să nu te păcăleşti.

— Toate la timpul lor, concluziona Jesse.

Dix a zâmbit.

— Acum, spuse Jesse, legat de cealaltă problemă a mea. Am cunoscut o

femeie.

Dix aştepta.

— Femeia perfectă.

Dix îl încuviinţă să continue din mişcarea lentă a capului.

— Arată bine, e deşteaptă, foarte atrăgătoare. Chiar şi profesionistă – e detectiv privat. A fost poliţistă.

Dix dădea din cap. Pentru Jesse era ca şi cum ar fi aprobat.

— E dură. Ştie să tragă. Nu e deloc fricoasă. Şi pictează. În ulei şi vopseluri, adică nu zugrăveşte. Pictează!.

— Altcineva în viaţa ei? întrebă Dix.

— E divorţată, ca mine, şi ar putea fi încă legată de fostul ei.

— Vai, mormăi Dix.

Jesse îi zâmbi.

— Ca şi mine, continuă.

Dix era tăcut. Singura fereastră din mica încăpere dădea spre vârful unui copac înmugurit în faţa cerului clar. Arăta aproape ca o pictură în ulei. Când era în camera asta cu Dix, lui Jesse totul i se părea atât de departe…

— Care este, desigur, o problemă…

— Nu-l poate uita pe fostul ei soţ? întrebă Dix.

— Nu, eu nu o pot uita pe Jenn.

— Pentru că?

— Două posibilităţi, preciză Jesse. Încă o mai iubesc său e ceva patologic.

Dix i-a zâmbit fără să-i spună ceva.

— Sau amândouă.

— Da, cele două nu se exclud reciproc, adăugă Dix.

— Dar simt că e ceva pentru Sunny, de asemenea. Aşa o cheamă, Sunny Randall.

— Un om poate avea sentimente pentru mai multe persoane.

— Şi cum face ca el să-şi rezolve problema asta? întrebă Jesse.

— Dacă este nevoie să fie rezolvată, spuse Dix, acel om ar vorbi cu psihologul său despre asta.

— Ei bine, ceva trebuie rezolvat. Doar nu pot să trăiesc cu amândouă.

— Ar putea fi şi alte opţiuni.

— Cum ar fi?

— Va trebui să dezvoltăm asta. Jenn este cu cineva în acest moment?

— Jenn este de obicei cu cineva în orice moment.

— Intenţionezi să fii monogam cu Sunny?

— Nu am vorbit încă despre asta.

— Ea mai este cu cineva acum? întrebă Dix.

— Nu cred.

Dix tăcea din nou. Jesse de asemenea. Copacii cu aspect nenatural au foşnit în briza uşoară de afară.

— Încerci să fii vreun pic binevoitor în această discuţie? a întrebat apoi Jesse.

— Şi eu, un psiholog licenţiat, spuse Dix. Cât de jenant…

5.

Molly Crane a intrat în biroul lui Jesse, în timp ce acesta îşi pregătea cafeaua. Avea la ea un dosar galben.

— Raportul judiciar a ajuns, spuse ea. L-am pregătit pentru tine şi l-am pus în dosarul ăsta.

— Nu ai luat în considerare şi posibilitatea de a ne muta împreună, nu? întrebă Jesse.

— Posibil, răspunse Molly. O să discut asta cu soţul meu.

I-a lăsat dosarul pe birou. Jesse a turnat apă în cafetieră şi a pornit-o.

— Vreo surpriză? întrebă el.

— Una mică. Identitatea cadavrului.

Jesse s-a aşezat la birou.

— Cineva cunoscut?

Molly i-a zâmbit.

— Walton Weeks.

— Prezentatorul de televiziune?

— Aha.

— Doamne fereşte!

— Îţi dai seama ce scandal naţional?

Jesse încuviinţă din cap.

— Walton Weeks…, spuse apoi.

— Păi, continuă Molly, dacă cineva trebuia să dispară…

— Niciodată nu l-am urmărit, remarcă Jesse.

— Eu nu prea eram de acord cu nimic din ce spunea.

— Asta nu-l face o persoană rea.

Molly zâmbi.

— Nu, spuse ea. Gândindu-mă la asta, nici cu soţul meu nu sunt de acord în multe.

— Hai să nu împărtăşim convingerile personale cu presa.

Molly devenise atentă.

— Protejează şi serveşte! declamă ea.

— Da, ăştia am fi noi.

Jesse ridică dosarul galben şi privi coperta. Molly îl etichetase WALTON WEEKS. Jesse oftă.

— Va fi mai nasol decât la crimele în serie, remarcă Molly.

— Presa? Da, va fi! Tipul ăsta e o figură națională.

— Ce căuta el aici?

— Molly, o întrerupse Jesse, abia am aflat cine e!

— Era o întrebare retorică.

— Pentru acum, da.

A deschis dosarul și a început să citească. Molly l-a privit pentru o clipă. Apoi a mers până la cafetieră, a luat două căni și a turnat cafeaua abia fiartă în fiecare. A pus una pe biroul lui Jesse și cealaltă a luat-o cu ea, la recepție.

Până și o orgie ar suna plictisitoare, gândi Jesse, *dacă ar fi descrisă în raportul judiciar.*

Bărbat alb, un metru optzeci, nouăzeci și unu de kilograme. Părea să aibă cincizeci de ani. Victima era supraponderală și nu într-o formă fizică bună. Nici o dovadă a unei încăierări. Zgârieturile de pe corp au survenit după moarte.

Probabil când l-au târât și atârnat.

Cauza morții – trei gloanțe de calibrul 32. Oricare dintre ele ar fi fost de-ajuns. Victima a sângerat până la moarte. Era deja mort cu două zile înainte ca trupul să-i fie atârnat de copac.

Bună presupunere, Perk.

Amprentele au dovedit că victima era Walton Wilson Weeks, în vârstă de cincizeci și unu de ani. Jesse s-a întrebat dacă au estimat vârsta înainte să-l identifice. Existau și dovezi ale unor operații de liposucție pe abdomen și fese.

Mofturi, Walton – mofturi, mofturi.

A sunat telefonul. Era Healy.

— Walton Weeks? întrebă acesta.

— Cât de repede! răspunse Jesse. Acum citeam chiar eu raportul.

— Sunt comandantul departamentului Omucideri din cadrul poliției statului Massachusetts.

— A, da, replică Jesse. Tu știi totul.

— Walton Nenorocitu’ Weeks?

— Al doilea nume e Wilson.

— Walton Nenorocitu’ Wilson Nenorocitu’ Weeks? întrebă Healy.

— Mda.

— Atârnând de creanga unui copac în Paradise, Massachusetts?

— Că tot vorbeam de o figură publică, spuse Jesse.

— Are un show pe televiziunea națională, continuă Healy, un show de radio național. Și o rubrică la un ziar cu distribuție națională.

— E asta la fel de măreț cu a fi căpitanul poliției statale?

— Nu. Dar pe-aproape. Or să te-nfunde.

— Poate că nu, replică Jesse.

— Weeks era un mare susținător al guvernatorului, spuse Healy.

— Ăla care vrea să fie președinte?

— Mda. Ăla.

— Așa că o să se bage până-n gât în asta, spuse Jesse.

— Și eu, replică Healy. Și tu.

— O să fie un câștig.

— O să te ajut cât pot și o să-l țin atât cât pot departe de tine.

— O să-i explici cum este să fii căpitanul poliției statului?

— Nu știi, replică Healy. S-ar putea să leșine.

— Mda, chiar și eu mă simt puțin confuz.

— Toată lumea se simte așa.

— Ai vreo idee ce căuta Walton Weeks pe-aici? întrebă Jesse.

— Încă nu.

— Alte lucruri care să mă ajute?

— Hei, interveni Healy, ăsta e cazul tău. Nu vreau să exagerez.

— Ceea ce înseamnă că știi un căcat!

— Chiar mai puțin de atât, încheie Healy.

6.

Mirosul portului ajungea până în apartamentul lui Jesse prin uşile în stil franţuzesc, deschise, care duceau spre micul balcon. Jesse şi-a adus aici un pahar de scotch cu suc. Stătea şi privea portul. Începea să se întunece, însă nu era încă beznă. Încă putea să vadă Golful Paradise-ului de-a lungul portului şi *Insula Stiles* la capătul acestuia.

Şi-a sorbit băutura. Vag, în stânga lui, putea auzi muzica şi sporovăielile dinspre restaurantul *Gray Gull* situat pe debarcaderul oraşului. În port, câteva dintre bărcile ancorate erau luminate iar oamenii serveau cocktailuri. Continuă să-şi soarbă scotchul. Ora cocktailurilor. Începuse să mediteze. Se gândea la Sunny Kandall. Avea de gând să o vadă weekendul acesta. Doar cu autorizaţia cazului Walton Weeks. Erau lucruri mai rele decât a fi îndrăgostit de două femei. Mai bine decât să nu fii îndrăgostit de cineva. Sunny era perfectă pentru el. Jenn nu. Jenn reprezenta încă relaţia promiscuă, nemaifiind atât de tânără pentru comportamentul ei de adolescentă egocentristă. Îl înşelase în Los Angeles. Îl înşelase şi aici. Poate că era timpul să nu-i mai creadă promisiunile.

Şi-a terminat scotchul, apoi şi-a făcut încă unul. În portul care se întuneca, o barcă cu fundul plat, pătrată în spate, era vâslită înspre crucişătorul mare şi strălucitor *Chris Craft*. Un bărbat vâslea. O femeie stătea la pupă. Se gândea la Sunny dezbrăcată. Îi făcea plăcere, dar îl ducea cu gândul la Jenn dezbrăcată, apoi la Jenn dezbrăcată alături de un alt bărbat. A auzit un sunet gutural. Ca un animal mârâind. A realizat că venise de la el. Băutura o ţinea în stânga, iar cu degetele mâinii drepte a imitat forma unui pistol, a lăsat degetul mare jos şi a exclamat „Bang”.

Dedesubtul său, în port, mareea îşi făcea apariţia. Ambarcaţiunea cu vâsle făcea progrese mici în lupta cu ea. A mai băut nişte scotch. Dacă Sunny ar fi cu el, ştia că-i va fi loială. Amândoi ar fi loiali. Dacă şi el ar fi cu Sunny. Ceea ce şi-ar fi dorit să se întâmple. Dar nu putea. *Ce dracului e în neregulă cu Jenn? De ce e aşa?* Şi-a scuturat capul şi a mai băut ceva scotch. *Întrebarea e greşită. De ce nu o pot lăsa*? Paharul lui Jesse se golise. S-a dus să şi-l umple la loc. În timp ce îşi turna se uita la o fotografie cu Ozzie Smith. *Cea mai bună „mănuşă” pe care am văzut-o vreodată.* Şi-a amintit, cum făcea de altfel în fiecare zi, felul în care umărul său a lovit

pământul într-o noapte în Puelbo, încercând o dublă, fiind scos de o alunecare puternică. *N-aș fi fost niciodată Ozzie, dar aș fi făcut spectacolul.* S-a întors la balcon.

Barca ajunsese la *Chris Craft*. Era goală acum, plutind lin la capătul priponului. *Sunt un polițist destul de bun… exceptând concedierea din L.A.… am fost un polițist bun aici… dacă nu arunc totul pe apa sâmbetei cu băutura… dacă le mai beau așa, va trebui să devin un alcoolic cu program întreg… nu mai există altceva la care să mă pricep.* Walton Weeks avea să fie incomod ca un ghemotoc de păr. Simțea asta. Camere video, reportofoane, caiete de notițe, microfoane, CNN, Fox, rețelele, știrile locale, Court TV, *Globe, Herald, New York Times, People, US, National Enquirer*… Transmitem live din Paradise, Massachusetts, aici reporterul CE FAȚĂ DRĂGUȚĂ AM. Ringling Bros., Barnum & Bailey.

Jenn era acum reporter de investigație. Nu orice tipe care prezentau vremea reușeau saltul ăsta. Jesse era destul de sigur totuși că reușise pe munca ei. Walton Weeks o va scoate la iveală. O știa. Va căuta o știre de exclusivitate, o informație dinăuntru, o perspectivă corectă. L-ar folosi dacă ar putea. O știa. Dar tot ce-i mai rămăsese era faptul de a fi polițist.

— N-o voi lăsa, a spus cu voce tare Jesse.

A început din nou să bea, privind spre port. Nu se vedea luna de-acolo. Era prea întuneric acum să mai vadă și luntrea. A ridicat paharul și s-a uitat prin el la lumina crucișătorului unde se petrecea. Chihlimbar alb. Gheață. Sticlă subțire. A inspirat din aer mireasma nopții de mare. *Ultimul pahar. Apoi îmi voi face un sendviș. Poate și o bere cu el și mă voi culca.* Și-a terminat băutura încet, în întunericul de pe balcon, ascultând apa din port mișcându-se încet sub acesta.

— Nu voi renunța la ea!

S-a întors înăuntru și a închis ușile.

7.

Reporterii erau strânşi într-un cort al presei, aflat în parcare, în spatele primăriei, pe partea garajului secţiei. Fuseseră amplasate şi câteva toalete ecologice. Camioanele cu echipamente umpluseră în mare parte parcarea din spatele supermarketului. Alte toalete şi acolo. Urma o conferinţă de presă în fiecare dimineaţă la ora 9 la primărie. Molly urma să prezinte noutăţile.

— Asta e misoginism muşamalizat! remarcă ea.

— Eşti singura în care am încredere faţă de presă.

— Dar cu tine cum rămâne?

— Eu sunt şeful, răspunse Jesse.

— Doamne, iartă-mă, spuse Molly, dar nu avem ce să le spunem.

— Adevărat.

— Păi şi ce ar trebui să zic?

— Spune-le că nu avem nimic de spus.

— Vor trece săptămâni până când vom avea ceva informaţii, exclamă Molly. Ce să fac acolo în fiecare zi?

— Foloseşte-ţi şarmul, replică Jesse. Poartă cureaua port-armă, te face simpatică foc.

— Eşti un porc misogin!

— Şi poate că ar trebui să fii filmată dintr-un unghi mai înalt.

— Futu-i! a izbucnit Molly şi a părăsit biroul.

Suitcase Simpson a intrat cu un notes.

— Ce e cu Molly, întrebă acesta. Parcă era în stare să mă şi muşte când am trecut pe lângă ea.

— Uau, ce să-ţi spun.

Simpson a ridicat din umeri.

— Am câteva rezultate preliminare despre Weeks, spuse.

— Ok, replică Jesse şi îl îndemnă să se aşeze pe unul dintre scaune.

— Voi face un raport drăguţ pe calculator, dar pentru acum îţi voi detalia, ă, „evenimentele proeminente.”

— Iei cursuri din nou, remarcă Jesse.

— Doar o noapte pe săptămână, în câţiva ani îmi voi lua licenţa de asociat.

— Înainte şi-n sus. Ce ai acolo aşa *proeminent?*

— S-a născut în *Gaithersburg*, Maryland, în 1953. A absolvit liceul acolo. A lucrat după liceu ca DJ şi a mai avut şi alte joburi pe la radio, apoi a plecat în Washington ca prezentator meteo. Tot aşa până a ajuns la talk show. Talk show-ul a avut succes. Şi… ştii şi tu. Restul e istorie. Când a murit avea un show naţional difuzat de două ori pe săptămână.

— *Săptămâna lui Walton*[{1}].

— Corect, şi cinci zile pe săptămână o emisiune la radio, continuă Suit.

— Walton Weeks: Cum stă treaba.

— L-ai ascultat? întrebă Suit.

— Nu.

— A scris şi ceva cărţi. Le-am comandat online.

Jesse îi mulţumi, încuviinţând din cap.

— A fost căsătorit de trei ori.

— Era căsătorit când a murit? întrebă Jesse.

— Din câte ştiu, da. Cu Lorrie Weeks.

— Şi ea unde e?

— Nu i-am găsit încă adresa.

— Dar de ce nu a apărut pe-aici? A fost ştire naţională.

Suit a dat din umeri.

— Şi celelalte neveste? întrebă Jesse.

— Am doar numele lor, fără adrese.

— Copii?

— Nu de care să ştiu.

— Un tip faimos moare şi nimeni nu apare, remarcă Jesse.

— Nu chiar.

— A apărut cineva?

— Bodyguard său a sunat, răspunse Suit.

— Bodyguardul…

— Un tip pe nume Conrad Lutz.

— Păi Conrad şi-a făcut treaba al dracului de bine, spuse Jesse. Are vreo adresă?

— Hotelul Langham, răspunse Suit. În Boston. Era acolo cu Weeks.

— În Piaţa Poştei, remarcă Jesse.

— Probabil. Molly i-a spus să vină aici pentru un interogatoriu.

— Când?

— Cât de repede posibil.

— Presa va roi în jurul său.
Suit ridică din nou din umeri.
— Dar asta fac ei de obicei, reveni Jesse.
— Crezi că Weeks se ferea de ceva? Având un bodyguard, știi?
— Era un om cunoscut care enervase multă lume.
— Ar fi bine să afli cine e această lume! spuse Suit.
— Poate Conrad va știi.

8.

— Jesse, s-a auzit vocea din telefon, sunt Daisy Dyke. Vreau să vii până aici.

— Ceva legat de muncă? întrebă Jesse.

— Da, dar ai putea veni singur, adică cât se poate de discret?

— Sigur, vin imediat.

— Mersi.

La ieșirea din secție, a trebuit să-și facă drum printre reporteri.

— Mă duc să iau prânzul, le-a spus Jesse.

Apoi n-a mai comentat nimic, ignorând toate întrebările. A făcut zece minute pe jos până la restaurantul lui Daisy. Trei dintre reporteri s-au ținut după el. Daisy l-a întâmpinat în ușă. Era o femeie voluminoasă, bine făcută, cu părul blond și obrajii roșii.

— Nu am deschis încă, le-a zis ea celor trei reporteri. L-a lăsat pe Jesse să intre și a încuiat ușa.

— Nu știu ce să fac, a zis Daisy. M-am gândit că ar trebui să vorbesc mai întâi cu tine.

— Bine.

— E o femeie în ghena mea!

— O femeie? întrebă Jesse.

— E moartă!

Jesse a tras aer în piept și și-a lăsat capul pe spate întinzându-și gâtul.

— Știi cum a murit? a întrebat el.

— Dumnezeule, nu! Dar are sânge pe ea.

— Mă duc să arunc o privire. Și apoi va trebui să o luăm de acolo. După care va trebui să… Jesse și-a întins mâinile… investigăm.

— Știu. Sunt doar îngrijorată ca dobitocii din presă să nu-mi distrugă afacerea, a zis Daisy.

— Vom fi cât se poate de discreți.

— Într-un final, vor afla oricum.

— Toate la timpul lor! Mai întâi dă-le niște gustări bune și lasă-i să le mănânce la mesele de pe trotuar.

— Am făcut niște biscuiți cu rubarbă azi-dimineață.

— Bun. Dă-le asta și cafea, eu o să mă strecor pe ușa din spate să văd

femeia.

— Trebuie să le dau mai mult de un biscuit? a întrebat Daisy.

— Da, i-a răspuns Jesse îndreptându-se spre ușa din spate.

A așteptat acolo până a auzit-o pe Daisy deschizând ușa din față. După aceea, a ieșit prin spate.

Era acolo, pe spate, în ghenă, înconjurată de gunoi. Sângele se uscase și se înnegrise pe piept. Nu se mai vedea sânge nicăieri altundeva. Nu era prea bătrână. Avea poate treizeci de ani. Hainele ei erau scumpe și probabil fusese frumoasă. Acum nu arăta bine deloc. Și-a încleștat dinții și i-a deschis bluza. Erau găuri de gloanțe. Jesse a scuturat din cap. Să le numere altcineva. I-a închis bluza și și-a șters mâinile pe pantaloni.

— E moartă de ceva timp, a spus Jesse de unul singur.

A aruncat o privire restaurantului și a dat din umeri, apoi și-a scos mobilul.

9.

Suitcase Simpson a fost primul care a ajuns, urcând pe aleea din spatele restaurantului.

— Am parcat în spatele pieței, a zis el.

S-a uitat la cadavrul din ghenă.

— Ți-ai dat seama cum a murit?

— Împușcată în piept! a răspuns Jesse.

— De ce ne furișăm?

— Evităm presa.

— Cum or să ajungă camioanele de la DML[{2}], or să observe, a zis Suit. Ei nu vor încerca să se furișeze ca noi.

— Asigură locul, i-a zis Jesse. Eu mă duc să vorbesc cu Daisy.

— Nu am nici o bandă la mine. E în mașină.

— Suit, nu lăsa pe nimeni să vadă sau să miște cadavrul!

— A, în felul ăsta să asigur locul!

Jesse a încuviințat și a intrat înapoi în restaurant. Cele două chelnerițe aranjau mesele pentru prânz. Daisy stătea cu mâinile în sân, uitându-se încruntată prin geamul din față la reporterii care îi beau cafeaua și îi mâncau biscuiții.

— Ai naibii ulii!

— Fără ei nu ai mai avea ziarul de dimineață, i-a spus Jesse.

— Ar trebui să își vadă de treburile lor.

— Noi suntem treburile lor. Ai victima unei crime în ghenă, Daisy.

— Ei bine, știi, i-a spus Daisy, mă gândeam că n-a sărit ea acolo ca să tragă un pui de somn.

— Putem să scăpăm de presă pentru o oră sau poate două. Dar atât!

Daisy a încuviințat din cap și a continuat gestul privind pe fereastră.

— E doar locul unei crime, i-a zis Jesse. Ar fi mai bine să închizi restaurantul azi. Până mâine o să fie deja un subiect închis.

Daisy continua să dea din cap, brațele ei groase erau încrucișate peste pieptul respectabil, corpul ei balansându-se ușor.

— Ar fi bine să nu fii prea veselă, i-a zis Jesse.

— În ce sens?

— De exemplu să nu te prezinți zâmbăreață ca fiind Daisy Dyke…

— Îmi place numele meu. Sunt mândră de el.

— N-ai niciun motiv să nu fii. Însă va ajunge un titlu bun de ziar, iar reporterii au spații de completat.

— Cu toate astea, nu știu nimic despre crimă.

— Chiar și așa.

— Dă-i dracului! zise Daisy.

— Bine spus.

Daisy s-a dus la ușa din față, a deschis-o și le-a zis: — Hei, jigodiilor, e un cadavru în spatele restaurantului!

Reporterii s-au uitat în sus. Daisy și-a smucit degetul mare, arătând spre capătul clădirii.

— În ghenă! strigă ea.

Apoi a luat semnul de pe ușă și l-a pus invers, după care a trântit ușa. Acum scria ÎNCHIS.

10.

Jesse stătea în biroul său cu Suit Simpson, uitându-se la Daisy Dyke la ştirile de la prânz.

— Normal că sunt lesbiană! spunea Daisy. Măritată cu o lesbiană şi mândră că sunt din Massachusetts.

— Cam atât a ţinut discreţia, remarcă Suit.

A sunat telefonul. Jesse a închis atunci televizorul şi a răspuns. Era Molly.

— Dna Randall, te caută, Jesse.

— Aşteaptă o secundă, i-a răspuns acesta.

S-a uitat la Suit.

— E Sunny Randall, i-a spus. Probabil că o să vorbim murdar la telefon şi eşti prea tânăr…

Suit a dat din cap.

— La vârsta ta… a zis el, s-a ridicat şi a ieşit din birou.

— Fă-mi legătura! i-a ordonat Jesse lui Molly.

— Să ascult?

— Iisuse! a exclamat. E ca şi când aş locui în casa unei frăţii.

— O să consider asta un *nu*…

După un moment, a auzit vocea lui Sunny Randall.

— Walton Weeks?

— Walton *Nenorocitu'* Weeks! i-a răspuns Jesse.

— Şi încă cineva. E vreo legătură între ei?

— Nu ştiu. DML încă cercetează asta.

— Deci suntem cam ocupaţi acolo sus în Paradise?

— De fapt, marcăm trecerea timpului şi îndepărtăm presa.

— Am văzut-o pe Daisy Dyke la televizor, a zis Sunny.

— Cea mai bună oră din viaţa ei, i-a răspuns Jesse. Eşti acasă?

— Da.

— Pe unde ai fost?

— Los Angeles. Am încheiat ultimele socoteli în cazul Erin Flint.

— Cronjager zice că-l poate lega pe Moon Monaghan de crimele de acolo?

— Da.

— Buddy Bollen e în programul de protecţie a martorilor, a zis Jesse.
— Ştiu.
— L-ai văzut pe prietenul tău, agentul?
— Pe Tony Gault? L-am văzut.
— Ai fost la cumpărături cu el?
— Pe Rodeo Drive? a întrebat Sunny.
— Mda, a răspuns sec Jesse.
— Poate în magazinul Jere Jillian?
— Mda.
— Poate în cabina de probă?
Vocea lui Sunny părea să urce în tonalitate în timp ce vorbea.
— Aha.
— Nu, a zis ea. De ce întrebi?
— Sunt şeful poliţiei, strâng informaţii.
— Nu avem ceva stabil, nu?
— Nu chiar.
— Am putea, a spus Sunny.
— Normal!
— Imediat ce termini cu Jenn, iar eu cu Richie.
— Imediat după asta.
— Totuşi, a continuat Sunny, s-ar putea să vrem să retrăim câteva dintre momentele de nepreţuit din cabina de probă de la Jere Jillian.
— Chiar vrem să facem asta.
— O să vin diseară, a zis Sunny. Pe la şapte?
— Vrei să bem ceva înainte?
— Ah, diavol civilizat ce eşti. Nu o să sari pe mine în sufragerie?
— Probabil că nu, i-a răspuns Jesse. Adu-o şi pe Rosie.
— Desigur. Sunt destul de sigură că te iubesc.
— Mai mult decât pe Richie?
— Ups.
— Mda. Şi mai e şi Jenn.
— Iarăşi ups.
Pentru câteva momente, n-au mai zis nimic, ascultând liniştea de pe linia telefonică dintre ei.
— Asta nu înseamnă că nu o să petrecem o seară plăcută, a zis Sunny.
— Nu, nu înseamnă asta.
— Fiecare lucru la timpul lui.

11.

— Noaptea târziu? a întrebat Molly.

Jesse a încuviințat din cap.

— Sunny ce mai face? continuă ea.

Stătea cu Jesse în biroul acestuia, cu un carnețel deschis în poală.

— Foarte bine.

— Îmi place de ea.

— Și mie.

— Vrei să-ți zic părerea mea despre voi doi?

— Nu.

— Cred că ați fi perfecți împreună.

— Ce ai în carnețel? a întrebat Jesse.

Molly a zâmbit, mai mult pentru ea, și s-a uitat în jos, la carnețel.

— DML a găsit niște lucruri interesante, a răspuns Molly.

Jesse aștepta.

— Vor avea un raport oficial pentru noi mai târziu, dar aici e ce știu momentan.

Jesse aștepta.

— N-ai de gând să mă întrebi măcar „Ce? Ce?”, a întrebat Molly.

Jesse doar o privea.

— Bine, a zis Molly. Mai întâi, gloanțele care au ucis-o se potrivesc cu cele care l-au ucis pe Weeks.

Jesse încuviință din cap.

— În al doilea rând, era însărcinată în zece săptămâni.

Jesse o încuviință din nou prin mișcarea capului.

— În al treilea rând, au făcut un test ADN. Weeks era tatăl.

— Atât?

— Nenorocitule! NU, nu doar atât! În al patrulea rând, a fost ucisă cam în același timp cu Weeks.

— Cu același pistol, a zis Jesse. Și era însărcinată cu copilul lui…

— Poate crimele au legătură…

— Bine gândit. Au identificat-o?

— Nu. Amprentele nu sunt în bază.

— Sau poate sunt și s-au pierdut din bază, a spus Jesse.

— Vai, cât cinism.

— Exersez la el de ceva timp.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Jesse! Nu eşti cu mult mai în vârstă decât mine.

— Dar sunt mult mai urât.

— Asta aşa-i, i-a zis Molly. L-am sunat pe Langham. Mi-au spus că Weeks avea un apartament cu un dormitor şi încă două camere.

— Cine era în celelalte două camere?

— Lutz, bodyguardul. Şi o femeie pe nume Carey Longley.

— Cheamă bodyguardul aici!

— Vine încoace azi.

— Bine, fă rost de nişte poze ale ei de la Peter Perkins. Să vedem dacă Lutz o cunoaşte.

— Nu arată foarte bine.

— Arată cât de bine se mai poate de-acum, a spus Jesse.

Molly a încuviinţat din cap. Şi-a închis carneţelul şi s-a dus la uşă. Cu mâna pe clanţă, s-a oprit, s-a întors şi s-a uitat la el.

— Ştii că te iubesc, Jesse…

— La fel de mult ca pe soţul tău şi cei patru copii?

— Nu. Dar eşti următorul.

Jesse a zâmbit.

— Destul de aproape, a zis el.

— O meriţi pe Sunny Randall.

— Nu pe Jenn?

— Meriţi să fii fericit.

— Şi nu crezi că Jenn m-ar face fericit?

— După cum a mers până acum…

Jesse a încuviinţat uşor din cap.

— Desigur, îmi poţi spune să-mi văd de treaba mea, i-a spus Molly.

— Vezi-ţi de treaba ta!

— Nu.

I-a zâmbit şi a deschis uşa.

— Nu o să fac asta, a adăugat Molly, apoi a ieşit.

12.

Jesse mânca un sandviș cu șuncă, brânză și pâine de secară când Molly a intrat.

— Lutz e aici, a zis ea.

Jesse a luat o gură din murăturile pe care Daisy Dyke le trimitea mereu la sandvișurile ei.

— Și soția ta e la telefon, a continuat Molly.

Jesse a mestecat murătura și a înghițit.

— Fosta soție, a zis el.

— Cum zici tu.

Jesse a tras aer în piept și a expirat lent.

— Reține-l pe Lutz câteva minute. O să vorbesc cu Jenn.

Molly a încuviințat din cap. El a pus mâna pe telefon. Molly nu plecase încă. Jesse s-a uitat la ea în timp ce ținea mâna pe telefon. Molly a dat dezaprobator din cap și a ieșit din birou. A ridicat telefonul.

— Bună.

— Sunt în apartamentul tău, a zis Jenn. Trebuie să vii chiar acum!

Jesse a dat din cap ca și când ea l-ar fi putut vedea.

— Sunt cam ocupat acum, Jenn.

— Un bărbat m-a violat!

Jesse s-a simțit ca și când ceva greu i-ar fi căzut pe spate și umeri. Trapezii i se încordaseră involuntar.

— Ai nevoie de un doctor? a întrebat Jesse.

— Am nevoie de tine.

— Vin imediat!

S-a ridicat, și-a luat arma de pe birou și și-a pus-o la curea. Apoi a trecut prin secție. Molly era la recepție. Un om masiv cu mustață groasă și capul ras aștepta. Jesse a presupus că era Lutz.

— Roagă-l pe domnul Lutz să aștepte, i-a zis Jesse lui Molly.

Molly s-a holbat la el. Jesse continua să meargă către ușa secției. I se părea că se mișcă într-un fel de spațiu fără sunet care îl cuprindea pe măsură ce înainta.

Ușa din față a lui Jesse era încuiată. Când a descuiat-o, a descoperit că lanțul era la locul lui.

— Sunt eu, i-a zis Jesse prin mica deschizătură.

— Bine, i-a răspuns Jenn.

Vocea ei se auzea încet. A închis ușa și a scos zăvorul, apoi a deschis ușa din nou. Jesse a intrat. Jenn s-a îndepărtat de el. Arăta bine. Machiajul era în regulă. Părul era neted. Purta blugi și o bluză albă descheiată la gât. *Nu o bătuse*. În timp ce Jesse a închis ușa și s-a întors către ea, Jenn părea să se îndepărteze tot mai mult de el. Jesse s-a dus la bar și s-a așezat pe un taburet în fața fotografiei sale mari cu Ozzie Smith.

— Povestește-mi! a zis el.

Jenn a dat din cap. S-a dus încet la fereastră și s-a uitat afară, iar apoi s-a întors înspre bucătărie. S-a oprit lângă ușa bucătăriei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a zis ea.

Jesse a încuviințat din cap. Jenn s-a dus spre holul care dădea în dormitor, a privit scârbită apoi s-a întors în ușa bucătăriei.

— Ai anunțat poliția? a întrebat Jesse.

A negat din mișcarea capului.

— Am trecut în sfârșit de la fata de la rubrica meteo la reporter de investigații. Mi-ar strica credibilitatea. Știi cum e presa.

— Știu, a răspuns Jesse. Îl cunoști pe tip?

— Nu.

— Când s-a întâmplat?

— Duminică noaptea.

— Asta înseamnă acum patru nopți.

— Da.

S-a dus la ușa de la intrare și s-a uitat prin jaluzele. Jesse a așteptat. După un timp, Jenn s-a întors către el.

— Mă urmărește!

Din nou, Jesse a simțit acea durere pe umeri. Era conștient, pe șold, de blânda atingere a tocului de la arma sa.

— E aici? a întrebat Jesse.

Jenn părea că ezită.

— Aici?

— Te-a urmărit până aici?

— Nu. L-am văzut în fața blocului meu azi-dimineață, așa că am ieșit pe ușa din spate și am luat-o în jos pe alee. Am luat un taxi până aici.

— Cât timp te-a urmărit?

— L-am văzut pe lângă studio când am intrat, a doua zi după ce s-a

întâmplat. Ieri, stătea în zona unui platou unde filmam, în Natick… Tu ce ai fi făcut dacă era aici?

Jesse tăcea.

— Vreau să știu! a spus Jenn.

— Aș fi avut grijă să nu te mai rănească vreodată.

Jenn și-a încrucișat brațele și și-a rezemat spatele de ușă.

— L-ai omorî?

— Dacă aș fi nevoit…

— Eu l-aș omorî, a zis Jenn. O să îl omor dacă voi avea ocazia.

Jesse a încuviințat din cap.

— Am nevoie să îmi faci rost de o armă.

Jesse a încuviințat-o din nou.

— Și să îmi arăți cum să o folosesc.

— Pot să fac asta.

— Știi cum era nenorocitul?

Jesse a dat din cap, întrebător.

— A intrat în apartament chiar în spatele meu. Avea o armă. A stat la mine în sufragerie cu arma îndreptată spre mine și m-a pus să mă dezbrac.

Jesse stătea nemișcat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am stat acolo și m-am dezbrăcat! Mi-am dat jos toate hainele, mi-am vânzolit dresul în fața unui nenorocit total străin.

Jesse o asculta.

— A trebuit să stau acolo dezbrăcată și să îl văd mângâindu-se până i s-a întărit destul.

Jenn respira acum greu și scurt. Asculta sunetul pe care îl făcea în interior propria respirație, inspirând și expirând. Și respira greu.

— Apoi m-a făcut să mă întind pe podea și mi-a tras-o. Pe podea. Și-a îndesat-o înăuntru și a împins tare și îmi zicea în toate felurile și îmi spunea că îmi place grosolan. A durut, a zis Jenn.

— Ai fost la doctor?

— Nu.

— Pot să te duc eu, spuse Jesse.

— Nu!

— Cum pot să te ajut?

— Găsește-l și omoară-l!

Jesse a încuviințat din cap. Jenn s-a îndreptat și a încercat să își

controleze respirația.

— O să îl găsesc, a zis el.

— Și o să îl omori?

— Poți să lucrezi cu un portretist? a întrebat Jesse.

Jenn a ridicat din umeri.

— L-ai putea recunoaște dintr-un album de infractori?

Jenn a ridicat din umeri din nou.

— Trebuie să stau cu tine, a zis Jenn. Trebuie să mă protejezi!

Jesse a încuviințat din cap.

— O să te protejez! a continuat el.

— Tot timpul!

— O să fie cineva cu tine tot timpul.

— Tu?

— Eu sau cineva priceput.

— Eu te vreau pe tine, a zis Jenn.

— O să ne gândim la ceva. O să rezolvăm asta.

13.

— Jenn s-a întins în dormitor, a zis Jesse la telefon. Poţi să stai tu de vorbă cu Lutz?

— Sigur, i-a răspuns Molly.

— Vezi dacă o poate identifica pe femeie. Află ce căuta Weeks în oraş. De ce avea nevoie de un bodyguard, lucruri din astea.

— Pot să fac asta.

— Mulţumesc.

— Şi să fac raportul zilnic şi recepţia.

— Ştiu că poţi.

— Şi să am grijă de soţul meu şi de cei patru copii.

— Desigur, i-a zis Jesse.

— Sunt femeie, o să mă auzi urlând!

— N-o să dureze o veşnicie.

— Ce o să faci în legătură cu Jenn? a întrebat Molly.

— Nu ştiu încă.

— Poate că o să dureze o veşnicie.

— Nu. O să o rezolv.

— Sunt femeie, Jesse. Empatizez poate mai mult decât îţi imaginezi cu Jenn. Vreau ca ea să fie în siguranţă şi vreau ca violatorul să ajungă unde trebuie.

— Ceea ce ar putea însemna în pământ, a spus Jesse.

— N-aş avea nici o problemă cu asta. Atât timp cât tu eşti bine când se termină totul.

— Mersi.

— Ţin la tine, Jesse, şi pot să îmi imaginez cum te simţi. Da, probabil că ne descurcăm pe termen scurt. Dar departamentul ăsta nu o să funcţioneze fără tine.

— Ok.

— Cu atât mai mult acum.

— Ok.

— Şi în afară de asta, nu poţi să îl găseşti pe violator dacă eşti toată ziua acasă având grijă de ea.

— Uneori o să fiu la studio având grijă de ea, i-a răspuns Jesse.

— Știi ce vreau să spun…

— Știu.

— Și nu ne putem dispensa de nimeni, Jesse. Nu acum, nu cu două crime și blestemata de presă. În plus, ne sună de la biroul guvernatorului în fiecare zi. Și nu știu ce senator…

— Știu!

— Și ce ai de gând să faci cu Sunny Randall?

— Nu știu.

— Jesse, asta e o încurcătură dată dracului!

— Mersi de observație.

— Vreau să-ți pun o întrebare tâmpită…

— De ce ar fi azi altfel?

Pentru un moment s-a lăsat liniștea.

— O crezi în totalitate? a întrebat Molly.

— E într-adevăr o întrebare tâmpită.

— Știu.

S-a lăsat iar liniștea.

— Poate nu în totalitate, i-a răspuns apoi.

— O să fii și lângă mine când o să am nevoie de tine? l-a întrebat după un timp Molly.

— Dap.

— O să vorbesc cu Lutz. Și te sun înapoi.

— Parcă am vorbi în direct.

A închis, s-a ridicat și a trecut pe lângă posterul său cu Ozzie până la ușile în stil franțuzesc, le-a deschis, a ieșit și a stat pe balcon să se uite la port și să mediteze.

14.

— Asta e nebunie curată! a zis Sunny Randall.

— Știu, i-a răspuns Jesse.

— Eu cu ea nu putem sta sub același acoperiș.

— Evident că nu.

Jesse stătea pe un taburet la barul din sufrageria sa, în fața posterului cu *Ozzie Smith.* Jenn stătea pe un scaun în stânga lui, lângă culoarul dormitorului. Sunny stătea pe un scaun în dreapta lui. *Stăm până și aşezaţi în triunghi,* s-a gândit Jesse. A sunat telefonul. L-a ridicat și s-a uitat la afișaj. Era Molly. A răspuns.

— Jesse, e aici un tip de la biroul guvernatorului. Te caută pe tine.

— Spune-i că nu sunt disponibil acum!

— Nu o să îi placă asta.

— Momentan nu pot să îmi fac griji legat de ce le place sau nu oamenilor.

— O să încerc să mă ocup de asta, i-a răspuns Molly.

— Mersi, Moll.

— Dar eu nu sunt șeful poliţiei.

— Fă ce poți. O să fiu acolo atunci când va fi posibil. A închis și s-a uitat la cele două femei. Niciuna dintre ele nu zicea nimic. Era aproape de prânz și lumina soarelui, întrând prin ușile în stil franţuzesc, forma un dreptunghi lung și luminos pe podeaua sufrageriei. Jesse a luat un pahar înalt cu whisky și sifon de pe bar.

— Am nevoie să beau ceva! a zis el.

Niciuna dintre femei nu a comentat.

— Probabil am avut nevoie de prea multe pahare de alcool în viața mea.

Femeile rămăseseră tot tăcute. Jesse a zâmbit sec. Își muta încet paharul dintr-o mână în cealaltă.

— În afară de băutură, spuse el, sunt, din câte îmi pot da seama, trei lucruri care înseamnă ceva important pentru mine. Jenn, Sunny și a fi poliţist. Lucrurile nu au mers prea bine între noi, Jenn. Dar pentru că nu mă pot rupe complet de tine, lucrurile nu merg așa de bine cum ar trebui și cu tine, Sunny.

— Ca să fim corecți, răspunse Sunny, mai este, desigur, și Richie.

Jesse a aprobat-o.

— Ca să fim corecți, a intervenit Jenn, mai sunt multe lucruri.

— Voi amândouă sunteți mai importante decât orice, în afară de slujba mea, pe care sunt incapabil să o îndeplinesc dacă nu vă cer să faceți ceva ce probabil n-ar fi corect față de nici una dintre voi.

— Ceea ce te-ar face pe tine, într-un sens sau altul, unul pentru toți, spuse Sunny.

— Da, nu pot să o las pe Jenn de una singură. Nu pot permite ca violatorul să umble liber și liniștit. Și n-o pot proteja sau găsi violatorul, fiind în același timp un bun șef al poliției.

— Asta fiind ceea ce te-a salvat atunci când ai venit din L.A., răspunse Jenn, de unul singur.

— Ăsta sunt eu!

— Într-un fel ciudat, continuă Jenn, ne ai pe amândouă…

— Știu.

— Ceea ce înseamnă de asemenea că nu ne ai pe nici una, replică Sunny.

— Știu.

Soarele urcase tot mai mult și dreptunghiul de lumină din sufragerie se micșorase.

— Îl iubești? o întrebă Sunny pe Jenn.

Aceasta își scutură capul.

— Nu știu cum să-ți răspund la întrebarea asta, replică ea. Știu doar că nu mă văd trăind fără Jesse.

— Pentru că are grijă de tine?

Jenn aprobă.

— Știu că arată așa, spuse ea, și probabil merit să arate așa. Dar întotdeauna simt asta. Cu el. Fără el. Cu altcineva. Nu-mi pot imagina viața fără Jesse.

— Asta pot să înțeleg, replică Sunny.

— Poți să ai tu grijă de mine? o întrebă Jenn.

— Adică dacă îți pot fi de folos?

— Ești femeie.

— Și?

Jenn s-a uitat la Jesse.

— Poate avea grijă de tine, spuse acesta. Și poate găsi violatorul.

Jenn s-a întors spre Sunny.

— Ai putea?

— Violul este un lucru pe care bărbații nu îl înțeleg. Dar femeile nu numai că înțeleg, ele îl simt până în măduva oaselor. Legat de ceea ce ți s-a întâmplat, Jesse nu va înțelege niciodată ceea ce noi înțelegem acum…

— Da, aprobă Jenn.

— Acum cel mai important lucru în această cameră este ceea ce ți s-a întâmplat ție, te pot proteja până când nenorocitul va fi în închisoare sau mort. Una din ele.

— Ai vreo armă?

Sunny și-a deschis geanta și a scos un pistol mic.

— Și știi să tragi?

— Destul de bine, a răspuns Sunny.

Jenn a început să plângă. Sunny a pus deoparte pistolul și s-a așezat apoi lângă fotoliul unde aceasta stătea, punându-i brațul pe umeri. Jenn s-a întors lăsându-și capul pe ea și plângând mai tare. Sunny a bătut-o ușor cu palma pe spate.

— O să fii bine, i-a spus. O să ne descurcăm împreună.

Jesse s-a simțit ca și cum ar fi fost un intrus. Stătea tăcut pe scaunul de la bar și își muta paharul gol dintr-o mână într-alta.

15.

Jenn și Sunny au plecat împreună. Jesse a rămas la bar un timp după plecarea lor, continuând să-și mute paharul între mâini. Rămăsese parfumul amândurora, amestecat în camera liniștită. Pata de lumină a soarelui de pe podea dispăruse. Jesse a lăsat jos paharul, și-a luat pistolul dintr-un sertar după care s-a uitat puțin la cameră. A inspirat adânc. Și a plecat spre secție.

— Îl am pe Lutz în camera de interogatoriu, spuse Molly. Așteptând liniștit.

— Bun.

— Și mai e jegosul de la guvern așteptându-te în birou.

— Neliniștit! continuă Jesse.

— Ne…

Jesse a luat-o în jos pe coridor.

— Unde te duci?

— În sala de interogatoriu.

Molly s-a holbat la el, vrând să spună ceva.

Jesse a deschis ușa camerei.

— Eu sunt Jesse Stone.

Lutz stătea pe scaun. Și-au strâns mâinile. Avea o strângere puternică.

— Con Lutz, s-a prezentat acesta.

S-au așezat. Lutz și-a luat o ceașcă de cafea cu frișcă de pe masa de conferință și a băut din ea.

— Cred că e ceva genetic, continuă. Nu am băut niciodată cafea bună într-o secție de poliție.

— Ai lucrat vreodată în poliție?

— În Baltimore, a răspuns acesta.

— Molly ți-a arătat fotografiile?

— Da. E Carey Longley.

— Povestește-mi despre ea!

— Asistenta lui Walton. Lucra cu el cam de un an.

— Erau un cuplu?

— Adică dacă se țineau de prostii?

— Mda.

— Nu sunt aici să bârfesc despre Walton, a spus Lutz, și nici să-l

vorbesc de rău. Am lucrat pentru el timp de opt ani.

— Bodyguard.

— Da.

— Unde ai fost tu în timpul evenimentului? a întrebat Jesse.

Lutz s-a uitat în ceașca de cafea un moment. Și-a scuturat capul.

— Au ieșit fără mine, a răspuns.

— Deliberat?

— Mda. Walton mi-a spus să-mi iau liber în noaptea aceea. Mi-a spus că el și Carey ies în oraș.

— Asta ți s-a părut neobișnuit?

— Da, îi plăcea să fiu prin preajmă.

— Ți-au spus unde merg? întrebă Jesse.

— Nu.

— Ea era într-a zecea săptămână de sarcină. Weeks era tatăl!

— Ok, a răspuns Lutz, asta pare să ne scoată din ținutul bârfei, presupun.

— Deci, erau un cuplu?

— Sigur! Unul fierbinte chiar. Era iubita lui de ceva timp înainte să o angajeze. M-am gândit că intenționau vreo chestie romantică, știi?

— Era ceva în neregulă cu relația lor? a întrebat Jesse.

— Doar faptul că el avea o soție, răspunse Lutz. Carey și Walton păreau în regulă.

— Soția știa de Carey?

— Nu cred. Adică știa că el avea o asistentă. Dar nu cred că știa că i-o trage.

— Făcea asta des?

— Mda. Lui Walton îi plăceau femeile. S-a căsătorit cu trei. Probabil că le-a înșelat pe toate.

— Pentru ce venise pe aici?

Lutz și-a scuturat capul.

— Nu știu, a răspuns el. Carey se ocupa de toate chestiile astea. Eu doar îl protejam.

— Nu știai cu un timp înainte? Cum știai dacă ar fi putut fi probleme de securitate?

— Nu eram de la Serviciile Secrete. La naiba, nici Walton nu era președintele. Dacă se ducea într-un anume loc să țină vreun discurs sau mai știu eu ce, Carey anunța poliția locală și ei făceau ce credeau de cuviință. Eu

stăteam pe lângă el să am grijă să nu îl atace nimeni pe trotuar sau ceva de genul ăsta.

— Ceea ce arăţi capabil să faci.

— Ceea ce pot să fac! Dar, ca să fiu sincer, cred că într-o oarecare măsură lui Walton îi plăcea să aibă un bodyguard în preajmă. Dădea bine.

— Au fost vreodată probleme?

— Câţiva beţivi, i-a răspuns Lutz. Câţiva protestatari.

— Uneori totuna.

Lutz a rânjit.

— Ai nimerit-o, a zis el.

— Vreo problemă gravă?

— Nu.

— Te înţelegeai bine cu el?

— Sigur. De îndată ce am înţeles amândoi că eram un bodyguard, nu o persoană care face comisioane sau cafea sau îţi face o rezervare pentru cină.

Jesse a aprobat din cap.

— Ai vreo idee de ce au ajuns să moară în oraşul meu? a întrebat el.

— Nu, i-a răspuns Lutz.

— Scrisori de ură, ameninţări cu moartea, avertizări, ceva de genul ăsta?

— Nici una pe care să mi-o fi împărtăşit-o, spuse Lutz, scuturându-şi capul.

— Cui i-ar fi spus despre astea?

— Poate lui Carey. Probabil ea se ocupa de corespondenţa lui privată. Managerul s-ar fi ocupat de cea oficială.

— Îl păzeai douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

— Nu. În New York locuia într-o clădire securizată. Îl conduceam când ieşea, dar când era acasă, mi se termina programul, ca să zic aşa.

— Şi când călătorea?

— Când călătorea mă duceam cu el. Stăteam în camera alăturată. Dar când intra să se culce, treaba mea se termina.

— Ştii ceva care ne-ar putea ajuta?

— Când eşti bodyguard şi îţi moare clientul eşti pus într-o lumină proastă. În afară de asta, lucram pentru el de opt ani. Aşa că înainte să vin la tine, am făcut câteva verificări. Nimeni de la recepţie nu îşi aminteşte să le fi comandat un taxi. Nimeni de la biroul de recepţie nu îşi aminteşte să le fi aranjat ceva. Nici o maşină închiriată, nici o limuzină, nici o rezervare

pentru cină, niciun bilet la teatru, nimic.

— Și oamenii și-ar aminti…

— Walton era destul de cunoscut, spuse Lutz.

— Își amintește cineva să îi fi văzut ieșind din hotel?

— Unui portar i s-a părut că se îndreptau spre strada Franklin. Lutz zâmbi. Dar nu știa dacă era Walton. Portarul spune că se uita la fundul lui Carey.

— Știi oameni cu care ar trebui să stau de vorbă legat de Weeks? l-a întrebat Jesse.

— Sigur. Nu îi știu pe toți, dar pot să îți dau câteva nume cu care să începi.

— Te poți gândi la vreo legătură cu Paradise? În cazul oricăruia dintre ei?

— Singurul motiv pentru care am auzit de locul ăsta a fost seria de crime care a avut loc aici cu ceva timp în urmă.

— Au menționat vreunul dintre cei doi numele orașului vreodată?

— Nu.

— Ai vreo teorie legată de motivul pentru care au murit sau de ce au ajuns aici?

— Nici una.

— Suntem în aceeași oală, remarcă Jesse.

16.

— Poți să vii cu mine cât vorbesc cu omul guvernatorului? a întrebat-o Jesse pe Molly în timp ce se îndrepta spre biroul său.

— E întotdeauna mai bine să ai un martor, i-a răspuns Molly.

Bărbatul din biroul lui Jesse nu s-a ridicat când au intrat în cameră. Avea în jur de cincizeci de ani. Purta pantofi cu bot ascuțit, un costum negru și o cămașă albă cu ac la guler. Părul blond-roșcat era proaspăt tuns și pieptănat pe stânga.

— Richard Kennfield, spuse el. Din partea guvernatorului Forbes. Nu ți-a zis că te așteptam?

— Ofițerul Crane? i-a replicat Jesse. Ba da. Mi-a spus.

Jesse s-a așezat la biroul său, împingând scaunul în spate și și-a pus un picior pe fundul unui sertar deschis.

— Și ai preferat să mă lași așteptând câteva ore?

— Da, i-a răspuns Jesse.

— Ai o explicație?

Jesse a încuviințat din cap. Molly a rămas în picioare lângă ușă.

— Am, a spus el.

Kennfield aștepta. Jesse tăcea.

— Și care este ea? a întrebat Kennfield după un timp.

— Am avut de făcut treburi de polițist.

— Și nu consideri că în atribuțiunile unui polițist intră discuția cu reprezentatul șefului executiv al statului?

— Mnu.

— Faci pe prostul?

— Nu sunt sigur că mă fac. Cu ce te pot ajuta?

Kennfield s-a oprit pentru un moment și și-a cântărit opțiunile. Apoi a scuturat ușor din cap, a pufăit puțin din obraji și a suflat aerul zgomotos.

— Walton Weeks era de multă vreme susținătorul guvernatorului Forbes, a spus Kennfield.

Jesse a aprobat din cap.

— Guvernatorul este foarte îngrijorat de uciderea lui.

Jesse a aprobat din nou.

— Am dori un raport complet legat de moartea lui Walton Weeks. Și

despre progresele pe care le face ancheta.

— Și eu, i-a răspuns Jesse.

— Adică?

— Adică nu știu nimic în plus față de ce știi și tu.

— Vrem rapoartele despre progrese. Vrem să știm fiecare pas pe care îl faci!

— Toată lumea din departament îl caută pe criminal sau pe criminali. Nu l-am găsit… sau găsit-o… sau nu i-am găsit.

— Și vrem să se implice poliția statală!

Jesse realiză că Kennfield bifa punctele de pe o listă memorată.

— Am ținut legătura cu comandatul de la omucideri, i-a răspuns Jesse.

— Vrem ca toate resursele statului să contribuie la această anchetă. Vrem să lucrezi în echipă cu căpitanul Healy!

— Sigur.

— Acum – Kennfield și-a mai bifat un punct pe listă – care e teoria ta referitoare la caz?

— Aceiași oameni care l-au ucis pe Weeks, a răspuns Jesse, au ucis-o și pe Carey Longley.

— Carey…?

— Asistenta lui.

— A, da. Din cauză că a fost aceeași armă a crimei.

— Din cauza asta!

— Ce nu ai spus presei?

— Că era însărcinată în zece săptămâni cu copilul lui Walton.

— Însărcinată?

— Mda.

— Asta e ceva ce țineți secret?

— Nu, a răspuns Jesse, reținem doar informațiile pe care le-ar putea ști numai criminalul, astfel încât dacă cineva le știe, avem un indiciu. Criminalul sau criminalii puteau să știe sau nu, iar dacă știau, putea sau nu să știe că era copilul lui Walton Weeks. Nu are nici un sens să ținem asta secret. Dacă cineva știe despre sarcină nu dovedește nimic.

— Atunci de ce nu ați spus presei?

— N-am avut nici un motiv să o fac. Ne gândim și la văduva lui Weeks și la rudele lui Carey.

— Da, e mai bună discreția. Lorrie Weeks e o prietenă apropiată a guvernatorului și a fost mereu la fel de susținătoare ca și Weeks.

— Nu îţi pot promite. Ar putea să devină o oportunitate, iar dacă se va întâmpla asta, voi divulga informaţia.

— Asta nu ne va face să te îndrăgim.

Jesse a încuviinţat.

— Vrem să cooperezi în chestiunea asta, i-a spus Kennfield.

Jesse a încuviinţat din nou.

— Şi cooperarea cu noi îţi poate fi de mare folos.

Jesse a încuviinţat din nou.

— Nu pare să îţi pese, remarcă Kennfield.

— Nu îmi pasă!

— Poate am putea schimba asta.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. După ce a deschis-o pe jumătate, s-a întors din nou spre Jesse.

— E ceva personal?

Jesse a scuturat capul.

— Nici măcar nu îl cunosc pe guvernator, a spus el. Tu îmi eşti antipatic.

Kennfield s-a holbat la Jesse pentru un moment, apoi s-a întors şi a plecat.

— Aşteaptă până ajunge la maşina lui, a spus Molly.

— De ce?

Molly zâmbi.

— I-am dat o amendă pentru parcare, a zis ea.

Jesse a zâmbit şi şi-a ridicat braţul drept, iar Molly a bătut palma cu el.

17.

— Cum merge? a întrebat Jesse la telefon.

— Bine, i-a răspuns Sunny. Acum face un duș.

— Crezi că poate deveni bizar?

— Dacă lucrurile revin la normal, o să devină bizar, presupun. Momentan e vorba de solidaritate feminină.

— Se împacă bine cu Rosie?

— Să știi că s-a creat o legătură. De fapt, Rosie stă chiar acum la ușa băii, așteptând-o pe Jenn să iasă.

— Jenn nu a avut niciodată un câine.

— Ei bine, se pare că o place pe Rosie și e reciproc.

— Jenn e distractivă.

— Mai puțin atunci când nu e!

— Mai puțin atunci, a spus Jesse. Nu mă aștept să fi făcut mari progrese în ceea ce îl privește pe violator.

— Abia ne acomodăm una cu cealaltă. Încă nu am întrebat-o despre asta.

— E greu să faci cercetări dacă trebuie să stai tot timpul cu ea.

— Prietenul meu, Spike, o să mă ajute să o dădăcesc, a spus Sunny. Și ajutorul în cercetări ar fi bun pentru ea… și iat-o elegantă într-un prosop mare de baie.

Jesse simțea în stomac amintirea lui Jenn. Obișnuia să iasă așa din duș, să își fluture prosopul și să-l atenționeze prin asta.

— Trebuie să vorbesc cu ea!

— Alo? s-a auzit Jenn.

— Ești bine?

— Da.

— Ce poți să îmi spui despre Walton Weeks? a întrebat-o Jesse.

A fost o pauză. Jesse știa că atenția lui Jenn era foarte bună, dar îngustă. I-ar fi luat doar un minut ca să se gândească la orice altceva în afară de problemele ei. Suitcase Simpson a apărut la ușa lui Jesse, l-a văzut vorbind la telefon și s-a oprit. Jesse i-a făcut semn să plece și a dispărut.

— Eu? a întrebat Jenn.

— Lucrezi în domeniul lui! i-a răspuns Jesse.

— Păi, știu că avea foarte mult succes.

— Așa…

— Și ce mai era… Avea emisiunea săptămânală la TV…

— *Săptămâna lui Walton.*

— Deștept tip, nu-i așa? Și avea emisiunea zilnică la radio și rubrica de succes pe care o scria.

— În revista *Globe*, pe care chiar o am pe-aici. Era de dreapta sau de stânga, știi?

— Ei, la naiba, Jesse! Nu știu. Știi doar că nu sunt atentă la chestii de genul ăsta.

— Cine ar putea știi?

— Ai încercat pe internet?

— Caut pe cineva cu care să pot discuta despre astea.

— Eu nu… Jenn a tăcut o vreme. Știu… și vocea ei a devenit grăbită. Fostul meu director de știri, Jay Wade. E profesor de comunicare acum la *Taft*, în Walford.

— Știu.

— Pot să îl sun pentru tine. Să vă aranjez o întâlnire.

— Sunteți amici?

— Sigur, am lucrat împreună vreme de doi ani, Jesse.

— Și a fost șeful tău.

— Da. El e cel care mi-a acordat rubrica aceea *Săptămâna Curselor.*

Singur în biroul său, cu picioarele pe birou, Jesse a dat ușor din cap.

— Pot să îl sun eu, a spus Jesse. Mersi.

După ce au închis, a stat nemișcat pentru un timp. *Mă întreb dacă Jay i-a tras-o.* A scuturat din cap. *Trebuie să mă potolesc.* S-a ridicat și s-a dus la ușa biroului său, a scos capul și a țipat.

— Suit!

18.

Am verificat lista aceea de nume pe care ți-a dat-o bodyguardul, spuse Suit.

Jesse aștepta. Suit admirase dintotdeauna tăcerea lui Jesse. Suit credea și despre el că vorbește prea mult. Și-ar fi dorit să fie la fel de tăcut ca Jesse.

— Nu am dat de manager, spuse Suit. E în New York. Am lăsat vorbă să mă sune înapoi.

— Și dacă nu o să o facă?

— O să îl sun din nou.

Jesse a încuviințat.

— Toate soțiile lui m-au căutat.

— Două foste și una actuală, a spus Jesse.

— Mda, a replicat Suit. Două dintre ele sunt în New York. Încă îi poartă numele. Lorrie Weeks e soția actuală, iar Stephanie Weeks e a doua soție. Ellen Migliore, prima soție, s-a recăsătorit și trăiește în Italia. Nu am vorbit cu ea.

Jesse a încuviințat.

— Celelalte două au fost mai mult interesate de moștenire, testament și toate cele. Actuala soție, Lorrie, a fost de asemenea interesată de Carey Longley și cum a fost ucisă.

— Au vreo idee ce căutau aici?

— Mnu. Actuala soție spune că i-a zis doar că e vorba de afaceri și că o să fie plecat pentru câteva zile.

— A fost plecat pentru mai mult de câteva zile, a zis Jesse.

Suit a încuviințat.

— Părea să o deranjeze lucrul ăsta? a întrebat Jesse.

— Mnu.

— De ce nu?

— Dumnezeule, Jesse! a exclamat Suit. Tocmai și-a pierdut soțul, nu am vrut să o presez foarte tare acum.

Jesse a încuviințat.

— Putea să îl fi ucis ea, a remarcat el.

— Iisuse, crezi?

— Nu știu. Și nici tu nu știi. Și nu e nimic în neregulă cu asta. Dar

trebuie să știm ceea ce trebuie să știm…

Suit a dat din cap aprobator.

— Toți cei cu care am vorbit mi-au zis că n-au nici cea mai vagă idee cine l-a ucis. Au spus că era un tip controversat, dar nu un nebun, știi tu.

— Ceva amenințări? a întrebat Jesse. Scrisori de ură?

— Au spus că nu știu nimic, de asta se ocupau cei de la birou.

— Ce înseamnă cel de la birou? Carey?

— Nu, din ce spun ei, ea era strict asistenta lui personală.

— Probabil există și un avocat pe undeva.

— Nu e nici un avocat pe listă, a răspuns Suit. Poate managerul să fie și avocat.

— Posibil. Când discuți cu ei, să afli dacă e și vreun avocat…

— Bine.

— Vine vreuna dintre soții încoace?

— Nu știu. Nici una dintre ele nu a spus că intenționează asta.

— Se ocupă cineva de funeralii? a întrebat Jesse.

— Soția, răspunse Suit. Imediat ce DML eliberează cadavrul.

— Deci Lorrie!

— Mda.

Jesse a încuviințat. Au rămas tăcuți un timp.

— Sunt niște lucruri care mă preocupă, a spus apoi Suit.

— Cum ar fi faptul că nu știi cine e vinovatul?

— Mda, replică Suit. Dar tipul ăsta era o persoană publică faimoasă. Și nimeni nu știe ce căuta aici.

Jesse a dat din cap aprobator.

— Adică nu scrie nimic în ziar cum că urma să țină un discurs. Despre un tip atât de faimos ca el citești mereu câte ceva în ziare. Nici măcar bodyguardul lui nu știe de ce a venit aici.

— Sau spune că nu știe, remarcă Jesse.

— Și încă ceva. Nu îmi pot imagina vreun mod de a atrage mai multă atenție asupra cazului. Îi ucizi în același timp. Păstrezi cadavrele. Apoi îl spânzuri pe cel faimos într-un copac. Aștepți un timp și îl pui pe celălalt într-o ghenă.

Jesse a zâmbit.

— Și surpriză! spuse el. Presa se bagă peste tot.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Suit. E de parcă și-ar dori publicitate!

— Asta mă sâcâie şi pe mine.

19.

Jay Wade avea părul blond lunguieț pe care și-l pieptăna drept, pe spate. Ochii din spatele ochelarilor de aviator erau de un albastru șters. Avea o bărbie puternică.

— Te mai vezi cu Jenn? a întrebat el.

— Da.

— V-ați împăcat?

— Nu.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Jay.

Jesse a dat aprobator din cap. Poate că Jay Wade nu se culcase niciodată cu Jenn. Sau poate că da. Își putea simți mușchii de pe spate și gât încordându-se. *Calmează-te. Ea nu e proprietatea ta, și tu te-ai culcat cu ea.* Mușchii continuau să i se strângă.

— Jenn crede că mi-ai putea povesti despre Walton Weeks, zise Jesse.

— De fapt, răspunse Jay, îl cunoșteam un pic pe Walton. Eram redactorul secțiunii de politică pentru un post din Maryland când el se ocupa de vreme.

— Povestește-mi despre el!

Jay a zâmbit.

— Păi, Walton a avut dintotdeauna o voce bună. Oamenilor le plăcea vocea lui. Se punea bine în pielea lor. Suna ca un tip din cartierul tău, doar că mai deștept. Walton a sunat inteligent mereu.

— Era inteligent?

— Păi, nu știu. Când l-am cunoscut eu era un amărât de prezentator meteo. Nu m-am gândit prea mult dacă e deștept sau prost. După ce am plecat din Maryland și el a devenit o personalitate națională – adică, cine știe cine scria editorialul acela sau replicile din emisiunea de la TV. Părea destul de prompt când era sunat sau în intervievarea invitaților.

— Deci avea o echipă care îl susținea în toate astea.

— Desigur.

— Nu știi niște nume? l-a întrebat Jesse.

— Nu. Nu vreau să te îndrum greșit. L-am cunoscut la un moment dat pe Weeks la un loc de muncă cu douăzeci de ani în urmă.

Jesse a încuviințat.

— Îi plăcea să se umfle în pene? a întrebat el.

— Întrebi despre perioada în care l-am cunoscut sau despre perioada în care era o celebritate națională?

— Oricare ar fi.

— Când l-am cunoscut eu, îl plăcea toată lumea. Era agreabil. Acum că a devenit, sau devenise, o figură națională, mda, se umfla bine de tot în pene.

— Conservatori sau liberali? întrebă Jesse.

— Doamne, nu l-ai ascultat niciodată?

— Nu.

— Dumnezeule mare, cu ce îți ocupi timpul?

— În mare parte sunt polițist. Când am timp liber, mă uit la baseball.

— Jenn mi-a spus că jucai înainte, i-a zis Jay.

— Mda.

— Și ai fost accidentat.

— Mda.

— Nasol.

Jesse l-a aprobat.

— Walton era un liberal, spuse Wade. Asta probabil îl apropia mai mult de dreapta decât de stânga. Dar în principiu considera că guvernul care conduce cel mai puțin conduce cel mai bine. Credea în ceea ce el numea A Unsprezecea Poruncă.

— Lasă-i naibii în pace pe toți ceilalți!

— Mda. Tipii ca Walton Weeks depind de ai cui boi se înhamă, pricepi? Când făcea praf taxele și cheltuielile marelui guvern liberal, conservatorii îl iubeau și liberalii îl urau. Acum când se pare că avem cheltuielile mari fără taxe ale marelui guvern conservator la putere și îi făcea praf pe ei, îl urau. Poate chiar mai rău, pentru că se simțeau trădați.

— Tu ești de acord cu el? l-a întrebat Jesse.

— Recent observ că tind să fiu. Dar problema la Walton era că punea principiile înaintea rezultatelor.

— Cum ar fi?

— Drepturile civile, răspunse Wade. Credea în totalitate în integrare, dar nu considera că guvernul ar trebui să o impună.

— Iar tu nu ești de acord.

— Mulți dintre noi nu sunt de acord. Crezi că integrarea ar mai fi avut loc fără ca guvernul să o impună?

— Nu, răspunse Jesse.

— Atunci nu ești de acord nici cu Walton.

— Nu îndeajuns cât să îl ucid.

— Crezi că a fost ucis din motive politice? întrebă Wade.

— Doar încerc toate clanțele. Am auzit că era un afemeiat.

Wade a rânjit.

— A fost căsătorit de mai multe ori. Și eu la fel. Depinde din ce unghi privești. Poți să, ăă, intri în contact cu multe femei și poți fi un afemeiat sau pur și simplu foarte popular.

Jesse încerca să nu se gândească la Jenn.

— Walton interacționa, spuse el.

— Des. Nu era un secret între cei din domeniul nostru. Nu că ar fi fost ceva ipocrit în asta. Nu era ca și când ai milita împotriva drogurilor în timp ce tu ești un dependent sau ca și când ai susține celibatul și apari gol pe internet.

— Deci ar putea fi un soț gelos.

— Desigur, răspunse Wade.

Faza asta e prea asemănătoare. Jesse își putea auzi respirația. *E prea asemănătoare.*

20.

Biroul de avocatură era într-un spaţiu amenajat din faţa unui mall. Jenn aştepta în cadrul uşii cu un microfon. Cameramanul ei era concentrat. Sunny stătea în spatele lui, urmărind. Nu văzuse nici urmă de violator.

— Filmăm! a anunţat cameramanul.

Jenn a bătut la uşă. S-a deschis, însă numai un pic.

— Avocatul Marc LaRoche? a întrebat Jenn.

Cineva a mormăit un răspuns din spatele uşii abia deschise.

— De la *Canal Trei,* cum răspundeţi acuzaţiilor conform cărora aţi eşuat consecvent în a reprezenta femeile în cazurile de divorţ?

— Alte mormăituri…

— Nu, domnule! replică Jenn. Este treaba noastră! Publicul are dreptul să ştie!

A urmat ceva imperceptibil din spatele uşii, după care aceasta s-a închis trântindu-se. Jenn a insistat.

— Domnule avocat LaRoche! a strigat ea. De ce nu doriţi să dezbateţi această problemă? Domnule avocat LaRoche?

Jenn s-a întors şi a privit în cameră, cu microfonul în mână.

— Poate domnul avocat LaRoche are ceva de ascuns, a spus ea. Poate că nu. Este evident că nu doreşte să vorbească cu noi. O să ne ocupăm de asta până când adevărul va fi spus. Nu acceptăm un *nu* ca răspuns. Jenn Stone de la *Canal Trei.*

Cameramanul s-a dat în spate pentru a prinde un cadru larg în care se vedea un afiş pe fereastră: *AVOCAT MARC LAROCHE.* Jenn a continuat să privească în cameră până când cameramanul i-a spus: „Bun, Jenn.” Apoi ea a coborât microfonul şi s-au îndreptat toţi trei spre duba ştirilor *Canalului Trei.*

— O să faci o introducere? a întrebat cameramanul.

Jenn şi-a scuturat capul.

— Nu. O să facă John introducerea de la pupitru.

— Bine, atunci hai să mergem acasă!

Ajunşi înapoi la serviciu, Jenn a luat caseta, a dus-o la editare şi a lăsat-o acolo.

— O să o editătm după-amiază, i-a zis ea lui Sunny. Acum avem nevoie

de un prânz.

Sunny zâmbi.

— Eu am nevoie aproape întotdeauna de un prânz.

În timp ce treceau prin imensa piață de cărămidă din fața Primăriei, Sunny întrebă: — Vreun semn de la urmăritorul nostru?

Jenn a aruncat o privire împrejur și a dat din cap că nu.

— Apare în vreunele locuri mai des decât în altele?

— Nu, răspunse Jenn. Nu știu niciodată.

În timp ce mergeau, Sunny urmărea bărbații pe lângă care treceau. O parte dintre ei se uitau la Jenn și câțiva se uitau la ea. Nu însemna mare lucru. Jenn putea fi recunoscută și oricum amândouă arătau destul de bine pentru ca bărbații să le arunce câte o privire.

În Casa Parker s-au așezat lângă o fereastră a restaurantului. După ce comandaseră, Jenn s-a aplecat în față.

— Trebuie să vorbim despre Jesse și despre noi, spuse ea.

Sunny a dat aprobator din cap.

— Îl iubești pe Jesse? a întrebat Jenn.

Sunny s-a rezemat de spătar cu palmele în poală. A tăcut pentru o scurtă perioadă. Jenn aştepta, încă înclinată în față.

— Atunci când sunt cu el, i-a răspuns Sunny.

— Și când nu ești?

— Nu mi-e dor de el atât de mult pe cât m-aș fi așteptat.

— Cât de mult te-ai fi așteptat să îți fie?

Ia uite, ia uite, s-a gândit Sunny. *Nu e nătângă.*

— Presupun că la fel de mult cât îmi este de fostul meu soț.

— Îl vezi des?

— S-a recăsătorit.

— Asta nu înseamnă că nu-l poți vedea.

— Împărțim o cățelușă. Îl văd când o ia și când o aduce.

— De ce ați divorțat?

— Nu sunt sigură, încerc să-i dau de cap.

— Nu, întrebam dacă a fost ideea lui sau a ta.

— Cred că a mea.

Sunny putea vedea pe fereastră un bărbat stând cu mâinile în buzunar lângă *Capela Regelui*. Se uita spre hotel. Nu-și putea da seama dacă le poate vedea sau nu prin geam. Asta depindea de reflexiile ferestrei.

— E cumva acela urmăritorul nostru?

Jenn a tresărit pe moment, după care s-a întors şi s-a uitat la bărbatul acela.

— Nu, răspunse ea. Nu e el.

— Eşti sigură?

— Dacă era, aş fi avut acel sentiment îngrozitor.

Ospătărița le-a adus salatele. Jenn a luat o bucățică de salată roşie şi a mâncat-o.

— Cred că şi la mine a fost ideea mea, spuse Jenn.

— Să îl părăseşti pe Jesse?

— L-am părăsit!

— De ce?

— Mereu am zis că a fost din cauză că bea, dar nu era asta. Problema cu alcoolul s-a înrăutăţit după ce am plecat eu.

— Atunci ce a fost?

Jenn a ridicat din umeri.

— Eram actriță, a zis ea. Am avut o aventură cu un producător.

— Care urma să te facă vedetă?

Jenn îşi schimbă mimica feţei.

— Ceva de genul, răspunse ea. Când a aflat, Jesse a zis că poate ierta orice o dată.

— Şi ai promis că nu se va mai întâmpla vreodată.

— Da.

— Dar ai făcut-o din nou.

— Jesse n-a prea reuşit să mi-o ierte. N-a comentat şi nici n-a luat-o razna sau mai ştiu eu ce. Dar… cred că i-a scăpat de sub control consumul de alcool.

— Aşa că ai divorţat.

— De fapt, el a divorţat de mine. Dar a fost vina mea. La vremea când s-a întâmplat, nu mai avea alternativă.

— Ai idee de ce ai continuat să îl înşeli?

Da, am vorbit cu psihologi despre asta până când m-a durut limba. E prea plictisitor ca să încerc să-ţi explic.

— Nu e nevoie să ştiu. Foloseşti aceleaşi tactici?

Jenn zâmbi.

— Să avansez trăgându-mi-o?

Sunny a ridicat din umeri. Jenn a mâncat un cruton.

— A dat rezultate grozave, spuse ea. Am fost promovată de curând de

la meteo.

Sunny zâmbi.

— Posibilităţile din show-biz sunt nelimitate în afacerea asta, zise ea.

— Da, răspunse Jenn.

— Îl mai iubeşti?

— Cred că da.

— Dar încă…

— Încă mai încerc să avansez trăgându-mi-o!

— Dar… a început Sunny.

— Jesse e cum e fostul tău soţ, pricepi? Nu-mi pot imagina viaţa fără el făcând parte din ea.

— Dar…

— Aproape tot ce ştiu că are importanţă am învăţat de la el, continuă Jenn.

Sunny aştepta.

— Întotdeauna am simţit nevoia să fiu cineva şi întotdeauna am crezut că tot ce am de oferit este faptul că arăt bine şi că pot să mă fut! a zis Jenn.

Sunny zâmbi.

— Cei mai mulţi dintre noi pot să facă asta, îi spuse ea.

— Dar eu chiar pot, replică Jenn. Jesse a fost întotdeauna cineva, ştii? Dintotdeauna a fost atât de autosuficient şi complet şi… *cineva.*

— Mai puţin cu tine şi cu alcoolul.

— Da. Într-un fel mă gândesc că îmi plăcea chestia cu băutul. Era o slăbiciune, îl făcea mai uman cumva.

— Şi tu?

Jenn zâmbi şi aprobă dând din cap.

— Am crezut că e tot o slăbiciune, îi răspunse Jenn. Ai făcut ceva terapie.

— Da.

— Unul dintre psihologii mei mi-a zis că dacă nu ar fi fost slăbiciunile lui, eu şi alcoolul, am fi fost prea desăvârşiţi… prea… Jesse. Dacă nu ar fi fost acele slăbiciuni.

— Tu fiind una dintre ele.

Jenn a încuviinţat.

— Eu fiind una dintre ele. Fără slăbiciunile astea probabil că nu l-aş fi putut iubi.

Jenn îşi tot muta salata cu furculiţa fără să mai mănânce nimic.

— Cu tine cum e? a întrebat-o Jenn pe Sunny.

Sunny nu a răspuns imediat. Se uita pe fereastră la colțul de lângă *Capela Regelui*. Bărbatul plecase. A zâmbit destul de sec.

— Richie n-avea nici o slăbiciune, a zis ea.

21.

— Să nu port uniforma! zise Suit, asta înseamnă că sunt detectiv?

— Nu! i-a răspuns Jesse.

— Dacă scăpăm de uniformă şi primeam şi o mărire de salariu?

— Poate.

Erau în New York, mergând pe strada West 57.

— Mergem să ne vedem cu managerul lui Weeks, a zis Suit.

— Tom Nolan.

— În speranţa că vom afla cine l-a ucis pe Walton.

— Da.

— Şi cum de fac muncă de detectiv, dar nu sunt unul? remarcă Suit.

Au trecut de Sixth Avenue pe partea cu lumină.

— Departamentul nu e destul de mare pentru a avea detectivi, i-a răspuns Jesse.

— Aşa că fac muncă de detectiv pe un salariu de ofiţer.

— Exact.

Au trecut pe lângă intrarea din spate a hotelului Parker Meridian de pe strada 57.

— Cine va fi acolo? a întrebat Suit.

— Cu Nolan? Văduva şi câţi oameni din echipă a putut strânge.

— Actuala văduvă.

— Da.

— O să discutăm despre sarcina femeii? întrebă Suit.

— Nu o să deschidem subiectul.

— Crezi că ei ştiu?

— I-am menţionat asta omului guvernatorului, lui Kennfield.

— Şi presupui că şi-a dat drumul la gură.

— Da, răspunse Jesse.

Au intrat într-o clădire îngustă de pe strada West 57.

— Într-un fel vrei să verifici dacă le-a spus.

— Da, vreau.

— E întotdeauna plăcut, spuse Suit, când crezi despre cineva că e un nemernic şi îţi confirmă suspiciunile.

— Întotdeauna.

Au luat liftul până la apartament și au sunat la ușa biroului. O voce i-a întrebat cine sunt.

— Șeful poliției Stone și detectivul Simpson, din Paradise, Massachusetts.

Suit a rânjit.

— Detectivul Simpson, a murmurat el.

După câteva secunde, s-a auzit deschizându-se ușa și au intrat. Un tânăr bine îngrijit i-a condus printr-o mică sală de recepție până în biroul lui Tom Nolan. Era o cameră îngustă care se întindea de-a lungul fațadei clădirii. Printr-un perete de geam se vedea o parte din West Side.

Cu șapte persoane în cameră era aglomerat. Nolan stătea în spatele unui birou semicircular pe peretele din stânga, cu fața spre ferestre. Patru persoane stăteau pe scaune în fața biroului, cu spatele la ferestre. În capătul îndepărtat al încăperii era un mic pian alb. Între, erau prea multe măsuțe, câteva scaune în plus, perne pe care să te așezi și lampadare. Suit s-a dus și s-a așezat lângă ferestre. Jesse a rămas lângă biroul lui Nolan. S-au făcut prezentările: Lorrie Weeks, actuala soție; Stephanie Weeks, soția de dinaintea ei; Alan Hendricks, analistul lui Weeks; Sam Weeks, avocatul lui Weeks.

— Ellen Migliore locuiește acum în Italia, a zis Nolan. Așa că nu este aici. Mai sunt și alte persoane, mai puțin importante din viața lui Walton, dar nu știam cât de departe vroiai să merg cu adunarea acestui grup.

— Ellen Migliore e prima doamnă Weeks? a întrebat Jesse.

— Da.

— Grupul ăsta e foarte bun, remarcă Jesse. Cum a indicat și domnul Nolan, a continuat, sunt șeful poliției din Paradise, Massachusetts, unde domnul Weeks și doamna Longley au fost uciși. Tânărul solid de la fereastră este detectivul Simpson.

Suit a salutat din cap grupul.

— Mai întâi, spuse Jesse, ne pare rău pentru pierderea suferită.

— Pot să pun o întrebare? interveni Gates.

— Sigur.

— Paradise e un oraș micuț, nu-i așa?

— Da, așa e.

— De câte forțe ale poliției dispuneți?

— Doisprezece, i-a răspuns Jesse. Plus eu.

— Nu se obișnuiește ca poliția statală să intervină când e vorba de o

crimă majoră, iar forţele poliţiei sunt reduse şi poate neexperimentate?

— E destul de obişnuit.

— De ce nu şi în cazul acesta?

— Poliţia statală aşteaptă.

— Dar voi conduceţi investigaţiile.

— Da, răspunse Jesse.

— Asta este o crimă destul de importantă, a spus Gates.

— Toate sunt.

— Touché. Permiteţi-mi să reformulez. Crima aceasta a atras atenţia întregii naţiuni.

— Crimele! a punctat Jesse.

— Desigur, crimele au atras atenţia întregii naţiuni. Aveţi resursele necesare?

— Le avem.

— Ei bine, sunteţi încrezător, spuse Gates. Asta nu pot să nu recunosc.

— Mulţumesc.

— Presupun că vrei să ne pui câteva întrebări, a zis Tom Nolan.

— Da, vreau.

S-a uitat la Lorrie.

— Dumneavoastră aţi aranjat înmormântarea?

— Da.

— Ceremonie privată?

— Da, aşa şi-ar fi dorit Walton.

— Aici.

— Da. Aici însemna acasă pentru Walton şi pentru mine, a spus ea. Domnul Lutz m-a ajutat cu pregătirile.

— Şi pentru fată?

— Mi s-a părut că aşa ar fi decent. Nimănui din partea ei nu a părut să îi pese.

— Deci o îngropaţi şi pe ea tot aici.

— Da, mi s-a părut un angajament uşor.

— Lutz a avut grijă şi de asta, a zis Jesse.

— Da.

— Aţi fi putut avea un moment ceremonios, spuse Stephanie.

Lorrie s-a holbat inexpresiv la ea.

— Am fost, sunt, într-o stare de şoc, a zis ea într-un final.

Stephanie a ridicat din umeri.

Cele două soții păreau într-un fel asemănătoare. Păr închis la culoare, corp frumos, haine scumpe, machiaj profesionist. Lui Jesse, Stephanie îi părea cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Lorrie. În afară de asta, erau puține diferențe între ele.

Cele două femei s-au privit tăcute până când Lorrie a vorbit din nou.

— Am fost doar atât de îndurerată, spuse ea. Nu știam ce ar fi trebuit să fac.

— E greu de știut ce e de făcut în astfel de situații, a replicat Jesse.

— Of, Doamne, e atât de greu!

— Am înțeles că nu știți nici o rudă apropiată a doamnei Longley, i s-a adresat Jesse lui Tom Nolan.

— Nu, i-a răspuns Nolan. Nu ne-a spus de nici una când am angajat-o. Nu a apărut nimeni?

— Nu.

— Doamne, reveni Nolan, e peste tot la știri. Dacă ar fi existat părinți sau altcineva, cu siguranță ar fi aflat.

— Weeks primește mai multă atenție, interveni Jesse.

Nolan a aprobat din cap.

— Chiar și așa, a zis el.

Jesse a dat din umeri.

— Cine îl moștenește? a întrebat Jesse.

— Averea nu a fost încă estimată, a răspuns Gates. Și e destul de complicată. Dar cele mai mari părți din moștenire le revin celor trei soții.

— Există vreo persoană a cărei moștenire să fie mai mare?

— Lorrie primește cea mai mare parte.

— Mai e cineva în afară de soții? întrebă Jesse.

— Mai sunt câteva mici părți pentru unii dintre angajații săi și o parte destul de modestă pentru Alan Hendricks.

Jesse s-a uitat la Hendricks. Era un tânăr chipeș, tuns scurt și cu piele măslinie. Era mai înalt decât Jesse, mai subțire, purtând o pereche de ochelari cu ramă neagră.

— Ai fost analistul lui Weeks, spuse Jesse.

— Da, Walton era foarte activ la telefon, dar eu făceam mare parte din munca de teren, răspunse acesta.

Jesse a încuviințat din cap. Din locul lui de la fereastră, Suit lua notițe. *Dacă o să avem vreodată detectivi…*

— Ce se întâmplă cu munca lui Weeks?

— În cazul televiziunii și al radioului, facem o retrospectivă, răspunse Nolan. Știi tu, o selecție cu cele mai bune momente… la fel și cu editorialul din ziar.

— Și apoi?

Gates a intervenit:

— Odată ce se rezolvă și cu proprietarii averii, spuse el, vom acționa în consecință cu dorințele acestora.

— Cine e în cazul emisiunilor și al editorialului?

— Lorrie, dacă nu mai e altă problemă.

— Cum ar fi?

— Vreo problemă în stabilirea averii, răspunse Gates. Litigiu îndelung. Walton Weeks e un privilegiu public, iar din cauza asta, privilegiul depinde de actualitate și continuitate. Dacă Weeks ar fi scos de pe piață pentru un timp îndelungat, valoarea lui ar scădea semnificativ. Pentru toată lumea.

— Ai de gând să faci contestație? a întrebat-o Jesse pe Stephanie Weeks.

— Nu. Ea mi l-a luat corect. Și-a câștigat meritele.

Lorrie s-a uitat la Stephanie fără să spună ceva.

— Care sunt planurile tale? l-a întrebat Jesse pe Hendricks.

— Sper să duc mai departe moștenirea lui Walton. Într-o calitate sau alta.

— De unde atâta interes în ce privește averea? a întrebat Gates.

— Doar adun informații, răspunse Jesse.

— Crezi că moștenirea ar putea fi un motiv? a mai întrebat Gates.

— N-am tras nici o concluzie.

— Ai vreo teorie asupra crimei?

— Aceeași armă i-a ucis pe Walton Weeks și pe Carey Longley, zise Jesse. Presupunem că a fost folosită de aceeași sau aceleași persoane.

— Asta-i tot? a întrebat Gates.

— Mda. Știe cineva de ce era în Boston?

Nimeni nu a răspuns.

— Doamna Weeks? i s-a adresat Jesse lui Lorrie.

— Mi-a spus doar că se duce cu treabă.

— Cât timp trebuia să stea?

— N-a spus, răspunse aceasta.

— Nu v-a îngrijorat faptul că e plecat de ceva vreme?

— Era plecat des pentru ceva vreme. Căsătoria noastră nu ținea de a ne

avea aproape.

— Făcea asta şi când eraţi dumneavoastră căsătorită cu el? a întrebat-o Jesse pe Stephanie.

— Da. De obicei era cu o femeie. Spre sfârşitul căsniciei noastre, acea femeie era ea, a răspuns Stephanie indicând-o pe Lorrie cu bărbia.

— Ei, parcă tu ai fi fost Domnişoara Aştept-Acasă-Fidelă, a replicat Lorrie. Şi tu erai destul de ocupată.

— De parcă nu toţi eram…

Lorrie se înroşi.

Hendricks a pus mâna pe antebraţul ei.

— Doamnelor, zise el. Doamnelor, nu e momentul potrivit pentru asta.

Toată lumea era tăcută. Jesse aştepta. Nimeni n-a vorbit.

— Are cineva vreo idee cine ar fi vrut să îi ucidă pe Walton Weeks şi Carey Longley?

Nimeni n-a zis nimic. Jesse aştepta.

— Poate cineva a vrut să îl ucidă pe unul dintre ei, iar celălalt a murit fiind victimă colaterală, interveni Hendricks.

— Posibil, replică Jesse. Vreo idee care dintre ei era ţinta?

— Păi, evident Walton era cel proeminent, a zis Hendricks, şi după moartea lui a fost… expus cel mai proeminent.

— Da, spuse Jesse, asta aşa e. Altceva?

Nimeni n-a zis nimic. Jesse le-a zâmbit amabil.

— Probabil că o să vrem să discutăm cu fiecare individual pe parcursul anchetei. Nu ne suntem la îndemână, aşa că s-ar putea să fie nevoie de ceva călătorii. Dar putem să ne telefonăm, să ne trimitem faxuri şi mail-uri. E o secţie mică, dar suntem foarte moderni.

Nimeni n-a vorbit. Jesse le-a dat câte o carte de vizită celor care nu o aveau.

— Detectiv Simpson, ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule, răspunse Suit.

Jesse a încuviinţat din cap şi le-a zâmbit din nou.

— Ţinem legătura, a zis el.

22.

— Îmi plac femeile acelea, spuse Suit în maşina care mergea spre nord prin Connecticut.

— Într-un sens carnal? întrebă Jesse.

— Bineînţeles că nu. Sunt, cum ar veni, aproape un detectiv, pentru numele lui Dumnezeu. Cred că dacă forţăm puţin nota, or să explodeze şi or să scoată la iveală o grămadă de lucruri pe care nu le ştim.

— De obicei există tensiuni între fostele şi actualele soţii.

— O spui din experienţă?

— Singurul mod de a vorbi.

— Ce părere ai despre oamenii ăia? a întrebat Suit. Se pare că toţi trăiau de pe urma lui Weeks şi acum că el nu mai e, se învălmăşesc să vadă ce a mai rămas.

— De ce crezi asta? replică Jesse.

— Câteva lucruri. Unu: Evident că atunci când o vacă cu lapte moare toţi încep să fie îngrijoraţi de unde or să facă rost de lapte.

Jesse a dat din cap aprobator. Maşina înainta pe podul *Charter Oak* de peste râul Connecticut, având Harthfordul în stânga.

— Al doilea lucru. Nimeni nu părea să îl plângă prea tare.

— Uneori după o crimă oamenii par seci şi fără sentimente. E mai mult din cauza şocului, spuse Jesse.

— Ştii ce gen de om era?

— Nu.

— A zis cineva ceva despre el? a mai întrebat Suit.

De pe scaunul pasagerului, Jesse i-a aruncat o privire şi a dat uşor din cap. Conducând şi fiind atent la drum, Suit nu l-a văzut aprobându-l.

— Din câte îmi aduc aminte, nu, detectiv Simpson, a zis Jesse.

— Nimeni n-a zis nimic, continuă Suit. M-am uitat peste notiţe azi-noapte la hotel. Nimeni n-a zis că l-a iubit. Nimeni n-a zis că lumea a pierdut un om grozav. Nimeni n-a zis că îi va duce dorul.

— Hendricks a zis că vrea să ducă mai departe moştenirea lui Walton, spuse Jesse.

— Asta ce înseamnă?

— Cred că înseamnă că vrea postul lui Weeks.

Suit l-a aprobat.

— Și soția, cea actuală, a spus el, nici măcar nu i-a revendicat corpul.

Jesse încuviință din cap.

— Și nu s-a îngrijorat când nu a venit acasă, nici măcar nu a apărut când a auzit că e mort. Nimeni n-a apărut. Avocatul, managerul, analistul. Cred că o să aflăm că Lutz s-a ocupat de tot.

— Hendricks! spuse Jesse.

— Și fosta soție! adăugă Suit.

— Stephanie.

— De asta îmi iau notițe. Nu-mi pot aminti numele.

— Cum ți-e mai bine. Ce-i cu Stephanie?

— A sugerat că poate soția…

— Lorrie.

— Lorrie aceea, continuă Suit, s-ar putea să fi avut o aventură și nu-i păsa dacă Weeks venea acasă.

— N-a zis tocmai asta, replică Jesse.

— Cred că asta a vrut să zică.

— Vom vedea…

— O să oprim aici în Vernon la un restaurant.

— La Rein, zise Jesse. Mda, sandviș cu limbă pe secară.

— Limbă?

— Da.

— Limbă de vacă? întrebă Suit.

— Aham.

— Iisuse, exclamă Suit.

Au ieșit de pe autostrada 84 la intrarea corespunzătoare.

— Am ratat ceva? a întrebat Suit.

— În New York? Nu. Sau dacă e ceva ce ai ratat, am ratat amândoi.

— Nu cred să se fi întâmplat.

— O sugestie totuși, spuse Jesse. Bazată pe experiența mea de ani de zile.

— Ce?

— Faptul că dacă le-ai plăcut pe femeile acelea din punct de vedere al dovezilor nu înseamnă că nu le-ai putea plăcea și din punct de vedere carnal.

— Uau, exclamă Suit în timp ce băga mașina în locul de parcare din față de la restaurantul Rein. Nu-i de mirare că ai ajuns tu șeful.

— E un har, i-a replicat Jesse.

23.

— Cum e? a întrebat-o Jesse pe Sunny la telefon.

El stătea la un pahar la barul din sufrageria sa, în fața portretului său cu Ozzie Smith.

— Mai bine decât mă temusem că o să fie, i-a răspuns Sunny. Eram pregătită să fiu înțelegătoare. Suntem amândouă femei și ea a fost violată.

— Solidaritatea feminină e puternică.

— N-o să înțelegi niciodată, îi spuse Sunny.

— Nu.

Își ținea paharul la distanță și privea whisky-ul și gheața clară. A băut puțin.

— Dar, continuă Sunny, pentru ce nu mă pregătisem era să… o plac.

— E destul de agreabilă.

— Este. E interesantă. E deșteaptă. Ascultă. Înțelege. E amuzantă. E umblată.

— Da, aș zice.

— Toți suntem umblați.

— Știu.

— Dar cu toate astea, are o calitate, continuă Sunny, care te face să vrei să o protejezi. O chestie de fetiță, ca și când chiar n-ar trebui lăsată să treacă singură prin asta.

— Știu și asta.

Își admira whisky-ul.

— Da. Înțeleg de ce e greu să te rupi de ea.

Jesse a băut o gură.

— Pot să am încredere în ea? a întrebat Sunny.

Jesse a lăsat paharul pe tejghea.

— Nu, i-a răspuns el.

— Nimeni nu e perfect, spuse Sunny.

— Unii sunt mai puțin decât alții. Cine e cu ea în noaptea asta?

— Nimeni. Locuiește într-o clădire securizată. Păzită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. O duc acasă când termină pe seara respectivă. Și o iau dimineața când începe.

— Nu rămâne prea mult timp pentru găsirea violatorului, spuse Jesse.

— Dacă o urmărește, sper că poate să ne găsească el pe noi.

— Există și un plan B?

— Evident că există și un plan B, i-a răspuns Sunny. Ți-l amintești pe prietenul meu Spike?

— Da.

— O să le fac cunoștință. Să văd dacă e de acord să aibă el grijă de ea din când în când, cât timp încerc eu să îl găsesc pe violator.

— Spike ar fi eficient. N-o să-i placă atât de tare că e homosexual, remarcă Jesse.

— Pentru că nu-l poate seduce?

— Ceva de genul.

— Tu o știi, a zis Sunny.

— O știu mai bine decât oricine, spuse Jesse, apoi și-a mai pus gheață în pahar în timp ce vorbea și și-a mai turnat niște whisky. Dar nu o judec deloc. Știu ce e de știut despre ea, dar nu pot lega ceva coerent despre ce știu.

— Da.

Jesse fixa cu privirea al doilea său pahar de băutură.

— Cum merge cu Walton Weeks?

— Adun informații.

— Ceva promițător?

— E prea devreme, răspunse el.

— Și atenția publică nu ajută, zise Sunny. Tu stai acolo uitându-te prin mormanul ăsta de date disociate și toată lumea face zarvă să aibă loc o arestare.

— Face zarvă! Era unul dintre prietenii guvernatorului.

— Aoleu.

— Îhî.

— Amândoi știm prima persoană pe care să o verifici într-un caz de crimă, a zis Sunny.

— Căutarea celeilalte persoane importante?

— Da.

— Sunt trei foste soții. În cazul ăsta cealaltă persoană importantă a fost ucisă odată cu el.

— Ea avea o altă persoană importantă în afară de Walton?

— Bună idee, zise Jesse. Nu știm încă.

— Știi ce legătură avea el cu Paradise?

— Mnu.

— Dar bodyguardul?

— Ai urmărit cazul! remarcă Jesse.

— Citesc ziarele cu interes. Sunt legată de unul dintre polițiștii implicați.

— Și eu l-am bănuit la fel de mult. Bodyguardul a fost polițist în Baltimore.

— Ai verificat asta? întrebă Sunny.

— Nu încă. Dacă ar minți, de ce ar face-o cu ceva atât de ușor de verificat?

— Armă?

— Are un Glock de 9 mm. I-am făcut un test balistic. Nu e arma crimei.

— O să îl găsești! Sau pe ea! Sau pe ei!

— Câteodată nu se întâmplă asta, spuse Jesse.

— Știu.

Au devenit tăcuți. Lui Jesse i s-a părut că o aude pe Sunny înghițind.

— Bei ceva? o întrebă el.

— Vin alb, i-a răspuns ea. Tu bei whisky?

— Da.

— Bem împreună virtual.

— Mai bine decât să nu bem deloc.

Au devenit din nou tăcuți. Era o tăcere plăcută. Nu era nici o încordare în ea. Nu era niciodată nici un fel de încordare între ei, s-a gândit Jesse.

— Îl mai vezi pe Richie? a întrebat el.

— L-am văzut azi. A venit să o ia pe Rosie pe perioada weekendului.

— Îi place asta?

— Da. E mereu fericită când pleacă cu el.

— El e tot căsătorit?

— Da.

— Soția o place pe Rosie?

— Richie așa zice, iar Rosie o place pe ea.

— Și ce zici de asta?

— E groaznic!

— Ești împăcată cu ideea plecării ei de lângă tine?

— Da. Mi-e dor de ea, dar Richie nu ar permite să se poarte cineva urât cu ea. O iubește la fel de mult ca și mine.

— Cum mai stau lucrurile între tine și Richie?

— Când e aici? Sunny a stat puțin să se gândească.

Am auzit-o înghițind. A luat și el o gură din băutură, din prietenie.

— E foarte dificil, continuă ea, pentru amândoi. Suntem încă atât de… legați… e greu să fii natural.

— Îi place și lui asta?

Sunny s-a gândit la asta.

— Richie e atât de interiorizat, e greu de spus. Dar cred că da. Nu cred că proiectez eu în el asta.

— Ei bine, suntem într-o încurcătură totală.

Sunny a mai sorbit o dată din vin. A înghițit încet și Jesse a auzit-o cum își mai turna niște vin, sticla atingându-se de gura paharului.

— Probabil, a zis Sunny într-un final. Dacă aș fi nevoită să fiu într-o încurcătură totală, nu e nimeni cu care aș vrea mai tare să fiu băgată în ea.

— Nici eu, i-a răspuns Jesse.

24.

Jesse stătea cu Molly în camera escadronului urmărind casete video cu Walton Weeks. Molly își lua notițe. Pe ecran, Weeks intervieva un membru al Camerei Reprezentanților.

— Nu sunt, desigur, un economist, spuse politicianul.

— Slavă Domnului! replică Weeks.

— Dar vreau încă să aud un argument serios împotriva a ceea ce se obișnuiește să fie numit trucul economiei de jos.

— Teoria conform căreia dacă oamenii bogați au bani de cheltuit, îi vor cheltui și toată lumea va beneficia din asta, îi răspunse Weeks.

— Da, în sensul redistribuirii banilor, e infinit mai eficient decât să fim nevoiți să îi dăm guvernului pentru redistribuție.

— Sub forma taxelor…

— Da. Dacă taxele sunt reduse pentru persoanele înstărite, vor face ceva cu ei. N-or să-i îngrămădească în pivniță. Îi vor investi și un broker va primi un comision. Ei or să cumpere o mașină și un vânzător va primi un comision. Ei or să își construiască încă ceva la casă și or să angajeze dulgheri, instalatori, electricieni și așa mă departe. Economia va profita.

— Are logică pentru mine, i-a răspuns Weeks. Dar cei care nu lucrează?

— Cei care nu lucrează?

— Copiii încă mici, mamele copiilor, bărbații mai în vârstă, oamenii care nu pot munci.

— Nimeni nu dorește să abandoneze acești oameni, dar creșterea taxelor nu este o soluție.

— Care este soluția? a întrebat Weeks.

— Trebuie să creăm familii stabile, a răspuns politicianul. Familii ale căror soți și părinți să aibă grijă de copiii lor, de soțiile lor, de părinții lor mai în vârstă.

— Și cum facem asta?

— Walton, nu sunt aici ca să discut despre inginerii sociale!

— Ba bineînțeles că sunteți, i-a replicat Watson. Taxele ce credeți că sunt?

— Prea mari cred eu că sunt taxele!

Weeks a zâmbit și s-a uitat în cameră.

— Cu acest comentariu, luăm o pauză, a zis el. Revenim imediat.

Jesse a închis monitorul. Molly s-a uitat pe notițele ei. Jesse s-a ridicat, a mers prin cameră și s-a uitat prin fereastra din spate la locurile de parcare publice.

— Un tip destul de rezonabil, zise el.

— Pune întrebări dificile și le urmărește firul, îi răspunse Molly, încă uitându-se pe notițele ei. Însă nu e pornit. Părea mai degrabă interesat, ca și când nu e nici o poantă la mijloc, înțelegi?

— Mi-a plăcut cel de acum o oră și ceva, când tipul ăla vorbea despre crearea de familii stabile și Walton l-a întrebat „Așadar sunteți pentru căsătoriile între homosexuali?”

— Da. Știi ce e ca lumea, a zis Molly. Că nu i-a pus cuvintele în gură. Nu a zis „Aha! Sunteți în favoarea căsătoriilor între homosexuali.” Doar a pus întrebarea cinstit.

— Nu e de mirare că oamenii îl plăceau.

— Nu l-ai urmărit niciodată?

— Mă uit doar la baseball, i-a răspuns Jesse. Ce știm despre el după ce i-am urmărit emisiunea toată ziua?

— E non-partizan. L-a provocat pe tipul ăsta legat de cum să fie ajutați oamenii sărăci. A provocat un activist de culoare mai înainte legat de operele de binefacere.

S-a uitat din nou la notițele ei.

— „Dacă e așa bine”, spunea el, „de ce sunt atât de mult mai puține familii de culoare intacte față de acum cincizeci de ani”?

— E adevărat? întrebă Jesse.

— Eu de unde naibii să știu? Dar înclini să îl crezi când spune ceva.

— Deci e agreabil și credibil și obiectiv în esență, zise Jesse. Pare într-o veritabilă căutare a adevărului.

— Da.

— Nu-i de mirare că a vrut cineva să îl ucidă, remarcă Jesse.

— Nu vrem ca pentru multe lucruri de acest gen să existe prea mult în public.

— Ar însemna sfârșitul politicii pe care o cunoaștem.

— E uimitor că l-au lăsat să apară la televizor, a remarcat Molly.

— Am un dosar plin cu editorialele lui pe care o să-l citesc în noaptea asta. Însă, lăsând cinismul deoparte, nu pare un tip care să fie omorât și spânzurat de un copac din cauza, în lipsă de un cuvânt mai bun, politicii

sale.

— De-asta ne-am uitat la toate astea? Să aflăm asta?

— E bine să îţi cunoşti victima.

— Au fost două victime.

— Ştiu, i-a răspuns Jesse. Dar ea nu ne-a lăsat nici o casetă. Îl prindem pe ucigaşul lui, îl prindem şi pe-al ei.

— Chestia e că pare ca şi cum am avea prea mult. Casete video, editoriale, două victime, trei foste soţii, bodyguard, analist, avocat, manager şi Dumnezeu mai ştie cine…

— Nu există prea mult.

— Dar este cam descurajant, spuse Molly.

— E doar muncă.

— Multă muncă descurajantă.

Jesse zâmbi.

— Putem să muncim.

Molly şi-a închis carneţelul.

— *Noi* cu siguranţă putem. Copiii mei au început să îmi spună Mătuşa Mami.

— Ia-ţi liber noaptea asta!

— Vai, Doamne. Dur în exterior, gingaş în interior…

— Probabil potriveala corectă, zise Jesse. Pentru un poliţist.

Molly zâmbi.

— Uneori eşti invers, spuse ea.

— M-am tot întrebat ceva, Moll. Poate mă ajuţi cu asta.

— Intră în salonul meu, spuse păianjenul muştei.

— Ce? a întrebat Jesse.

— „Poate mă ajuţi cu asta” e de obicei codul pentru „Molly, e ceva care trebuie neapărat făcut şi pe care eu nu vreau să îl fac.”

— Molly, îi zise Jesse, eu nu fac treburile. Eu deleg oamenii care să le facă.

Molly a încuviinţat din cap.

— Şi te descurci de minune, îi replică ea. De ce ai nevoie?

— Din câte ştim, Weeks nu a făcut armata. Nu avea permis de port-armă. Nu avea cazier.

— Şi?

— Şi atunci de ce avem amprentele lui în sistem?

Molly a rămas tăcută pentru un moment.

— O să mă interesez, Șefu, a spus ea apoi.

25.

Sunny şi Spike au condus-o pe Jenn acasă, la noul ei apartament de pe strada Charles, la numărul unu. Sunny a aşteptat cu motorul pornit cât Spike a lăsat-o pe Jenn în apartament şi a intrat cu ea să se asigure că nu era nimeni acolo. Era seara devreme, era o ploaie rece şi vântul bătea puternic. Peste strada Charles, un bărbat într-o impermeabilă stătea la adăpostul unei uşi, cu mâinile în buzunare, cu o pălărie de postav cu borul larg trasă pe ochi. Sunny l-a studiat. Nu putea sub nici o formă să îi vadă faţa. Stătea nemişcat. Putea fi tipul pe care îl văzuse lângă *Capela Regelui.* Sau putea fi Humphrey Bogart. Spike s-a întors din apartamentul lui Jenn şi s-a aşezat pe scaunul din faţă. De jos, Rosie şi-a ridicat capul şi s-a uitat la Spike cu oarecare enervare înainte să se aşeze înapoi cu capul lângă radiator.

— Câinele e foarte teritorial, spuse Spike.

— Are nevoie de spaţiul ei.

— Are cam cincisprezece kilograme. Eu am în jur de şapteş'cinci. Şi eu am nevoie de ceva spaţiu.

— Ai vrea tu să ai atât! i-a replicat Sunny. Îl vezi pe tipul ăla de peste stradă?

— Oarecum.

— O să înconjor blocul, să văd ce face după ce plecăm.

— Îl recunoşti?

— Nu pot să îl văd suficient de bine.

— Vrei să mă duc să-l întreb ce caută pe-aici? întrebă Spike.

— Doamne, dar agresiv mai eşti! „Nu vă supăraţi, domnule, cumva urmăriţi pe cineva?"

— Era doar o idee…

Sunny a pornit maşina şi s-a îndreptat spre Park Square. A făcut stânga înainte de hotelul *Four Season* şi iar stânga pe Arlington şi a înconjurat scurt prin South End şi înapoi pe Charles. Bărbatul plecase. Sunny a înaintat încet pe Charles, dar nu l-a văzut. A mai înconjurat o dată blocul. Din nou, nimic.

— Vrei să bei ceva? a întrebat ea.

— Şi Rosie?

— O să mergem la *Four Season*. Băieţii de la intrare or să aibă grijă de

ea.

S-au așezat la barul de la parter. Sunny a comandat un cosmopolitan. Spike și-a luat gin.

— Cum ți se pare Jenn? întrebă Sunny.

— Cred că sunt bodyguardul perfect pentru ea.

— O zână dură!

— Eu o pot proteja, ea nu mă poate seduce.

— Crezi că ar încerca?

— E ceea ce știe ea să facă cel mai bine, îi răspunse Spike. Nu știu dacă ar vrea sau nu sex, dar s-ar folosi de asta ca să obțină ce vrea. Dacă eram heterosexual, m-aș fi ținut după ea ca un copoi.

— Are mult sex-appeal.

— Și încinge atmosfera.

— Spike, nu credeam că observi lucruri de genul ăsta.

— Le observ. Doar că nu îmi pasă de ele.

— Jesse zicea că n-o să te placă pentru că n-o să-și poată folosi șarmul sexual cu tine.

— Jesse avea dreptate, replică Spike. Cred că o să mă accepte. Sunt mare și puternic, iar ea e speriată. Dar știu femeile de genul lui Jenn. Nu sunt homofobe. Sunt chiar ok cu viața mea sexuală. Numai că ele știu cum să relaționeze cu bărbații doar într-un context sexual, iar când asta nu e posibil, și cu mine nu este, se simt stânjenite.

— Femeilor le place asta.

— Da, multora. Se simt confortabil cu un tip care nu are nici un interes să le vadă dezbrăcate. Jenn nu e una dintre ele. Ea se bazează pe bărbații care vor să o vadă dezbrăcată.

— Crezi că e promiscuă?

Spike a sorbit din băutura lui.

— Dragă, spuse el, eu nici măcar nu mai știu ce înseamnă promiscuu, poate cu excepția faptului că sunt pro. Cred că îi place sexul și că se va culca cu cineva din cauza asta.

— Nimic atât de rău în asta!

— Tu ar trebui să știi. Dar nu cred că e vreodată, așa, condusă de sex. Poate să facă sex sau nu. Dar nu-și ia niciodată ochii de la premiu.

— Pe care îl consideri mai mult decât a petrece un timp plăcut…

— Da.

— Știi care ar fi premiul? a întrebat Sunny.

Spike a mai sorbit din pahar și l-a ținut pentru un moment pe buze înainte să înghită.

— Nu, i-a răspuns el. Nu sunt sigur că știe nici ea. Dar nu e vorba de a avea orgasm.

— Ai petrecut abia vreo trei ore cu ea, spuse Sunny. Pari să știi foarte multe.

— Trei ore înseamnă mult timp dacă ești atent.

— Și dacă ești deștept, a adăugat Sunny.

— Și asta. Plus că îmi amintește de cineva.

— De mine?

— Nu, îi răspunse Spike. Nu sunt sigur dacă tu știi care e premiul, dar nu te folosești de sex ca să îl obții!

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Deci de cine ți-a amintit? a întrebat Sunny.

— De mine.

Sunny s-a lăsat pe spătarul scaunului, cosmopolitanul ridicat pe jumătate spre buze.

— Ei bine, a spuse ea într-un final, asemănarea fizică e izbitoare.

Spike a dat din umeri. Ridică paharul de tot. A băut și l-a așezat din nou.

— Cum ar fi ca tu să te îndrăgostești de Jenn? a întrebat ea.

Spike și-a scuturat ușor capul.

— Vai, mamă! a exclamat apoi.

26.

Suit a intrat în biroul lui Jesse și s-a așezat.

— Molly mi-a zis că vrei să verific amprentele lui Weeks, a spus el.

Jesse a zâmbit.

— Ea o să fie șeful într-o zi, spuse el.

— Ce?

Jesse doar a clătinat din cap.

— Ce ai obținut? a întrebat apoi.

Suit și-a scos carnețelul.

— Walton Weeks a fost reținut pentru indecență în public în *White Marsh, Maryland*, în 1987.

— Și atunci i s-au luat amprentele.

— Așa scrie.

— Cine l-a reținut?

— Poliția din Baltimore.

— Avem vreun nume? a întrebat Jesse.

— Nu.

— Număr de telefon?

— Molly mi-a zis să aflu de ce era în baza de date, a răspuns Suit. Chestia asta o să întârzie promovarea mea la detectiv?

— Probabil, a zis Jesse și s-a aplecat în față să tragă telefonul spre el.

— O să continui investigația tu însuți? l-a întrebat Suit.

— Îmi place să fiu implicat direct, i-a răspuns și a format 411.

A fost nevoie de două puneri în așteptare și un țârâit de o secundă înainte ca Jesse să poată discuta cu sergentul responsabil de Zona 9 a Departamentului de Poliție al Districtului Baltimore din White Marsh.

— Noi l-am prins pe Weeks! a zis sergentul.

— O mie nouă sute optzeci și șapte, a spus Jesse. Indecență în public!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a făcut, și-a vânturat puța în fața cuiva?

— Eu nu știu. M-am gândit să vă întreb pe voi.

— A, a, un test pentru arhiva noastră!

— Tot ce aveți!

— De unde spuneați că sunteți?

— Paradise, Massachusetts, îi răspunse Jesse.

— Pe lângă Boston, nu? Unde a crăpat Weeks.

— Citeşti ziarele…

— Şi mă uit la TV şi ascult radio, replică poliţistul. Baftă, băieţi!

— Mersi.

S-a făcut linişte. Jesse putea auzi cum se tastează la calculator.

— Sistem nou, a murmurat sergentul.

— Pentru mine toate sunt noi, i-a răspuns Jesse.

— Mda, adevărul ăsta e. Se auzea iar tastarea.

— Căcat! a exclamat sergentul. A ridicat vocea apoi: Alice, ai putea să vii încoace să umbli cu chestia asta blestemată în locul meu?

Jesse a auzit murmurul vocii unei femei pe fundal.

— Walton Weeks, zise sergentul, indecenţă în public, 1987.

Vocea femeii a murmurat din nou. Se scria la tastatură. Jesse aştepta.

— Haide, haide, haide! spuse sergentul.

Jesse ştia că vorbea cu calculatorul.

— Bun. Am găsit! Fir-ar să fie! Aşa te vreau, Walton…

— Ce? întrebă Jesse.

— Sunt vreo două plângeri la *White Marshall Mall.* Un ofiţer s-a dus acolo şi l-a găsit pe Walton trăgându-i-o unei fete pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes.

— Câţi ani avea fata?

— Bonnie Fashion. În vârstă de nouăsprezece ani.

— Ce dispoziţie s-a dat?

— I-am înregistrat pe amândoi şi cu asta s-a terminat. Cazul a fost finalizat destul de rapid.

— Prieteni cu poziţii înalte, remarcă Jesse.

— Păi, răspunse sergentul, era o acuzaţie copilărească oricum. Afurisitul de ofiţer care a făcut arestarea ar fi trebuit doar să-i gonească de-acolo.

— Odată ce i-a adus la secţie…

— A trebuit să îi înregistrăm.

— Ştiţi ceva despre fată? a întrebat Jesse.

— Tot ce am e adresa ei din 1987.

— O vreau!

27.

Molly a intrat în biroul lui Jesse însoțită de o femeie. Aceasta purta o uniformă albă și pantaloni negri. Cizmele ei negre aveau tocuri de 8 centimetri. Avea părul negru și o șuviță argintie în față. Jesse a putut sesiza aprobarea lui Molly din felul în care a însoțit-o pe femeie în cameră.

— Ellen Migliore. Șeful poliției! Stone, le-a făcut Molly prezentările.

Jesse s-a ridicat. Și-au dat mâinile. Femeia s-a așezat. Molly a lăsat ușa deschisă și a plecat.

— Prima doamnă Walton Weeks, spuse Jesse.

— Da. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede. Locuiesc în Italia și am auzit abia recent despre Walton.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă Migliore.

— Ellen, te rog. Am fost departe de Walton prea mult timp ca să mai fie dureros. Dar am fost căsătorită cu el cinci ani și îmi plăcea de el.

Jesse a încuviințat din cap.

— Cu ce te pot ajuta, Ellen?

— Nu, cu ce vă pot *eu* ajuta?

— Doamne! a exclamat Jesse. Pentru asta ați venit aici? Din Italia?

— Da. Din Genova.

— Știți ceva anume?

— Nu. Îl știam pe Walton cu mult timp în urmă. Dar îl cunoșteam bine, și-mi pasă. S-au făcut aranjamente pentru înmormântare?

Jesse a dat din cap aprobator.

— Lorrie?

— Da, imediat ce DML a eliberat cadavrul. A fost o ceremonie scurtă și privată.

— DML?

— Departamentul de examinare medico-legală, explică Jesse.

Ellen Migliore a încuviințat, și-a lăsat capul în jos pentru un moment și a rămas tăcută.

— Săracul Walton… spuse ea apoi.

Jesse o aprobă.

— Atât de singur…

Jesse încuviință din nou.

— Întotdeauna era atât de singur… continuă Ellen.

— Întotdeauna?

— Probabil că da. Cu siguranţă pe vremea când îl ştiam eu.

— Chiar şi atunci când era cu tine?

— Cu oricine şi cu toţi.

— Vorbeşte-mi despre asta, o rugă Jesse.

Stătea pe spate în scaunul lui acum, perfect nemişcat, cu un picior rezemat şi braţele încrucişate. Ploaia cețoasă se vedea pe fereastra din spatele său. Toată luna mai fuseseră doar cinci zile senine.

— Era ca şi când ar fi ştiu un secret, începu ea. Un secret trist pe care îl cunoştea doar el şi care îl ţinea puţin separat de toţi. Era oarecum distant, chiar şi în cele mai intime moment, chiar şi în prezenţa celor mai intimi prieteni.

— Cum ai şi tu, interveni Jesse.

— Cum am şi eu, cum are orice altă femeie, cum are orice altă persoană…

— Care era acel secret?

— Nu ştiu. N-am ştiut nici măcar cum să-l întreb. Ar fi zis că nu există niciun secret, că nu e distant.

— Poate că ar fi avut dreptate.

— Nu, spuse Ellen. Era distant. Exista un spaţiu tăcut care îi înconjura.

— Poate era doar un tip interiorizat.

— Ca tine? remarcă Ellen.

— Eu?

— Da. Eşti foarte interiorizat şi există un scut de tăcere şi în jurul tău.

— Dar eu am un secret?

— Nu te cunosc destul de bine. Dar dacă m-aş fi culcat cu tine cinci ani, aş şti.

Jesse zâmbi.

— Nu-i cea mai rea idee pe care s-o fi auzit, spuse el.

— Sunt prea în vârstă pentru tine.

— Nu, nu eşti.

Ellen a zâmbit şi şi-a plecat uşor capul către Jesse în semn de recunoştinţă.

— Am crezut dintotdeauna că e legat de afemeiere, continuă ea.

— De afemeiere?

— Da. Se vedea că era ceva forţat.

— Crezi că făcea asta din cauza, ă, secretului său? Sau ăsta era secretul?

— Nu ştiu, îi răspunse Ellen. Ceea ce ştiu este că indiferent câte femei a avut, singurătatea lui a rămas viscerală.

— A fost arestat chiar lângă Baltimore în 1987, pentru indecenţă în public.

Ellen a avut un zâmbet trist.

— Fără îndoială era cu o tânără.

— Da. Pe bancheta din spate a unei maşini în parcarea din spatele unui mall.

— Îi plăceau femeile tinere.

— Cât de tinere îi plăcea să fie?

— Câteodată poate prea tinere, nu ştiu. Dacă asta e singura dată când a fost prins, a fost de-a dreptul norocos.

— Fata era Bonnie Fashion, avea nouăsprezece ani, îi spuse Jesse. Îţi sună ceva cunoscut?

— Nu. Dar nu eram cu el pe vremea aceea. Era problema lui Stephanie în 1987.

— Îşi făcea de cap când era cu tine?

— Jesse, nu putea să nu-şi facă de cap mai mult decât nu putea să respire. Nu cred că era *efectiv* o opţiune în cazul lui.

— Deci presupui că îşi făcea de cap cât timp a fost cu Stephanie?

— Bineînţeles!

— Şi cu Lorrie?

— Bineînţeles!

— O ştii pe Carey Longley? întrebă Jesse.

— Femeia care a murit cu el?

— Da.

— Nu, răspunse Ellen, dar o pot descrie. Destul de tânără. Destul de frumuşică, destul de uluită că este cu un bărbat ca Walton.

— Era tânără şi frumuşică.

— Am văzut o sută ca ea, spuse Ellen.

— Era de asemenea însărcinată în zece săptămâni.

Ellen a rămas tăcută pentru un moment.

— Vai, Doamne! a exclamat ea.

Jesse aştepta. În timp ce o privea, Ellen a început să plângă.

— Ce îngrozitor! Să ajungă atât de aproape, să ajungă într-un final atât

de aproape…

— Își dorea copii?

— Teribil de tare! Cel puțin când eram noi doi împreună.

— Și n-ați avut niciodată unul? întrebă Jesse.

— Nu, răspunse ea.

— Știi din ce cauză?

— Nu. N-am cerut niciodată sfatul unui medic. Cred că era mai confortabil pentru amândoi să presupunem că era din vina celuilalt.

— Ai avut vreunul de atunci?

— Trei.

— Deci te-ai gândit că fusese, ă, vina lui, spuse Jesse.

— Știu, vina nu e cuvântul potrivit, iar în perioada în care am avut copiii, nu prea mă mai gândeam la Walton – dar da, oricine ar fi presupus că el era cel infertil în căsătoria noastră.

— Se pare că nici unul dintre voi nu era.

— El n-a avut niciodată copii în nici una dintre celelalte căsătorii ale sale, spuse Ellen.

— Poate de data aceasta a primit ajutor medical.

— N-ar fi Walton Weeks pe care îl știam eu.

— Oamenii se schimbă.

— Nu fără ajutor, remarcă Ellen.

— Ajutor psihiatric?

— Da. Iar Walton nu l-ar fi luat niciodată în considerare.

Jesse zâmbi.

— Uneori oamenii se schimbă… spuse el.

Ellen a dat ușor din umeri.

— Sau circumstanțele se schimbă, replică ea.

— Crezi că avea nevoie de ajutorul unui psihiatru?

— Chestia cu infertilitatea îl deranja. Și toată chestia cu distanța din jurul lui și… afemeierea. Da, avea nevoie de ajutor.

— Le cunoști pe celelalte soții? a întrebat Jesse.

— Le-am întâlnit. Nu pot să spun că le cunosc.

— Știi de ce era în Boston?

— Nu.

— Știi vreo legătură cu Paradise?

— Bineînțeles! răspunse ea. Nu știi?

Jesse a scuturat din cap.

— Obișnuia să vină aici când era mai mic. Părinții lui închiriau o casă în fiecare vară. El și mama lui petreceau verile aici. Tatăl lui venea în weekenduri.

— Unde era casa? a întrebat Jesse.

— Zicea că e aproape de plajă. Un profesor de colegiu se ducea în Europa în fiecare vară și își închiria casa.

— A mai venit vreodată aici mai apoi?

— Nu din câte știu eu. Dar a fost întotdeauna, scuză-mi jocul de cuvinte, un *paradis* pierdut pentru el. Întotdeauna vorbea despre el de parcă ar fi fost magic.

— Ai vreo idee cine l-ar fi putut ucide?

— Nu, răspunse ea.

Jesse tăcu.

— Dar, continuă Ellen, pun pariu că a fost o femeie. Sau din cauza unei femei.

— Ai un alibi pentru ora la care a murit?

— Știu că trebuie să întrebi. Da, am unul.

— Nu ți-am spus când a murit exact.

— Nu contează. Nu am plecat din Italia de cinci ani.

— Și o poți dovedi?

— Da.

— Asta ar trebui să îți acopere spatele, spuse Jesse. Ai timp să ne dai o declarație azi?

— Bineînțeles. Va fi vreun moment comemorativ pentru Walton?

— Din câte știu eu, nu.

— Ce trist. Scos de pe scenă atât de devreme și cu atât de puțin fast.

— S-ar putea ca lui să nu-i pese, spuse Jesse.

Ellen a încuviințat din cap.

— O să o rog pe Molly Crane să îți ia o declarație, spuse Jesse.

— Șefii poliției nu iau declarații?

— Șefii poliției au tendința de a strica reportofonul.

— Nu sunt sigură dacă te-aș crede că ai stricat vreodată ceva.

— Poate câteva relații… replică Jesse.

28.

— Unii oameni, zise Dix, află că sunt sterili şi se întristează, dar spun în consecinţă „încă ne avem unul pe celălalt” şi îşi continuă vieţile. Alţii adoptă. Alţii se tem de sterilitate ca de un eşec personal şi refuză să-şi facă testele. Acei oameni de obicei dau vina pe partenerul lor.

Pereţii biroului erau complet albi, iar pe unul dintre ei se afla o canapea verde. Jesse nu stătuse niciodată pe ea. Pe fereastră putea să vadă vârfurile copacilor şi norii cenuşii împinşi din cauza vântului. Se întrevedea ceva cer senin.

Dix zâmbi scurt.

— Aceştia sunt oamenii pe care îi vedem cel mai des, continuă el.

— Şi pe partenerii lor.

— Cel mai des. Nu mă încântă consilierea de cuplu. Dar în unele cazuri pare eficientă. Iar dacă şi mai multă terapie intensivă ar părea necesară, atunci aş recomanda-o!

— Există cineva în Boston renumit în special pentru tratarea problemelor de acest gen? întrebă Jesse.

— Jonah Levy, îi răspunse Dix. E psihiatru, lucrează împreună cu un ginecolog pe nume Frances Malloy, care probabil că ştie despre biologia sterilităţii mai mult decât oricine altcineva din lume, şi cu un urolog pe nume Edward Margolis, care ar şti despre sterilitate mai mult decât oricine altcineva din lume, dacă n-ar fi Frances.

— Sunt cumva cunoscuţi pe o arie mai extinsă?

— Foarte!

— La nivel naţional?

— La nivel global! îi răspunse Dix.

— Deci e plauzibil ca Walton Weeks să fi venit aici pentru a-i cere ajutorul.

— E destul de plauzibil. Orice specialist în sterilitate din lume l-ar fi putut recomanda pe Jonah cuiva cu un caz dificil. În special unul din gura presei…

— De ce?

— De ce din gura presei?

— Da.

— Pentru că Jonah e și scump, dar și foarte discret. Am putea spune că Walton Weeks și-l putea permite și că și-ar fi dorit discreție.

— Îi cunoști?

— Îl știu pe Jonah.

— Dacă l-ar fi tratat pe Weeks, poate și pe Carey Longley, ar vorbi despre asta? Dincolo de confidențialitatea doctor-pacient?

— Majoritatea doctorilor urmăresc interesele pacienților lor, răspunse Dix. S-ar părea că interesul lui Weeks și a lui Longley, dacă a fost și ea pacientă, ar fi acum servit vorbindu-se despre asta.

— Măcar atât cât ar putea ajuta rezolvarea uciderii lor?

— Măcar atât!

— Sună destul de delicat.

— Nu crede în mitul ăla cum că toți psihiatrii sunt nebuni.

— Se poate ca un bărbat care e instabil emoțional legat de problema sterilității să devină un afemeiat?

— Un asemenea bărbat s-ar putea să caute încontinuu o femeie care i-ar putea concepe un copil. Sau s-ar putea să evite femeile pentru că n-ar vrea să-și înfrunte din nou propriul eșec.

— Weeks era un afemeiat.

— Sau îi plăcea sexul! replică Dix. Uneori o țigară e pur și simplu o țigară…

— Dacă soția lui are dreptate, era o obsesie.

— Dacă-i așa, poate că era problema fertilității. Poate că ura femeile. Poate le iubea. Poate încerca să reconstruiască relația cu mama sa. Poate încerca să-și afirme bărbăția din motive care nu aveau legătură cu fertilitatea. Poate se răzbuna pe una dintre soții. Poate era câte un pic din lucrurile astea sau lucruri pe care noi nici nu ni le închipuim.

— Spui cumva că nu știm de ce era Weeks un afemeiat? întrebă Jesse.

— Da. Ca mulți alți psihiatrii, mă descurc mai bine cu câte un pacient pe rând cu care am petrecut timp în mod regulat.

— Ce dezamăgitor…

— Gândește-te cum mă simt eu, spuse Dix.

29.

— Te-ai întors, i-a spus Jesse lui Suitcase Simpson când acesta a intrat în biroul său.

— Am mâncat o grămadă de plăcintă cu fructe, răspunse acesta.

— Se obișnuiește asta în Baltimore, se bea puțină băutură de-a casei cu plăcintă cu fructe?

— Numai în afara programului.

A salutat cu trei degete, ca un cercetaș. Jesse se gândea că Suit pare foarte mulțumit de el însuși.

— Ai făcut și altceva? a întrebat Jesse.

— Am găsit-o pe Bonnie Fashion!

— Serios?

— Mda. N-a fost ușor. Dar pentru un om cu calitățile mele de detectiv…

— Era tot la ultima adresă pe care o aveau?

— Mda. Și polițistul ăla din Baltimore a venit cu mine.

— Sergentul Franks, a menționat Jesse.

— Mda, el, răspunse Suit. Locuiește tot acolo. Are aproape patruzeci de ani, doi copii și e necăsătorită, locuiește cu mama ei.

— Sună nemaipomenit.

— Mda. Nu cred că e cineva încântat de asta. Dar asta e. O fermă cu trei dormitoare, curte cam de mărimea unei mese de biliard. Și-un fel de animal născut câine, dar care părea mai degrabă o hienă.

— Și-a amintit incidentul?

— După un timp, răspunse Suit. N-a vrut să vorbească despre asta, dar Franks a cam convins-o că nu are încotro.

Jesse a încuviințat.

— Omule, e atât de grasă, încât nu cred că ți-ai da seama când ai intra.

— Poate era mai bună la nouăsprezece ani, spuse Jesse.

— Sper.

— Cum l-a cunoscut pe Weeks?

— Pierdea vremea prin mall și l-a agățat după o sesiune de autografe de carte, spuse Suit.

— Ea e agresorul?

— Așa pare. Mama ei a spus că vroia doar să și-o tragă cu cineva celebru.

— Orgoliul matern! remarcă Jesse.

— Maică-sa spunea că, înainte să se îngrașe prea tare, s-ar fi culcat cu oricine pe care îl văzuse la televizor.

— Tu acum citezi…

— Aha, răspunse Suit. Maică-sa e slabă ca o șopârlă. A fumat cam două pachete de țigări cât am stat acolo.

— Bonnie l-a mai văzut vreodată pe Weeks după asta?

— Nu. I-a dat numărul lui de telefon, dar când a sunat a aflat că era numărul unui restaurant din Baltimore.

— Deci nu l-a mai văzut niciodată, concluzionă Jesse.

— Nu, dar o să le rămână amintirea de la *White Marsh Mall.*

Suit s-a dus apoi la cafetiera de pe fișetul lui Jesse și și-a turnat o cană, a adăugat zahăr și lapte degresat și-a sorbit o gură.

— Câți ani aveau copiii? întrebă Jesse.

— Copii mici, știi tu, opt poate zece ani. Nu știu multe despre copii.

Suit a băut iar din cafea.

— Altceva? a mai întrebat Jesse.

— Păi, da, un amănunt.

Jesse aștepta. Suit a mai înghițit o gură de cafea.

— Pe drum înapoi spre secție, Franks și cu mine, știi tu, discutam și l-am întrebat ce s-a întâmplat cu ofițerul care făcuse arestarea, știi tu, cel care l-a prins pe Weeks. Și Franks a zis că a mai stat pe acolo un timp, a ajuns detectiv, apoi a demisionat. A devenit gardă de corp. Așa că îl întreb, fără nici un motiv, cum îl chema.

— Lutz! interveni Jesse.

— Știai?

— Nu, răspunse el, dar modul la care mai aveai un pic să te uzi, spunându-mi asta, ce altceva putea să fie? *Rumplestilskin*?

— Omule, știi cum să strici lucrurile, i-a replicat Suit.

— Așa că ai urmărit firul. Și e Lutz al nostru.

— Da. Conrad Lutz. Asta da coincidență dacă ar fi un alt Conrad Lutz.

— Dacă s-ar ajunge la asta, i-am putea lua amprentele. Ar avea un dosar, răspunse Jesse.

— Deci ce zici despre asta?

— Muncă bună de polițist din partea ta, scăpare din partea mea. Ar fi

trebuit să întreb când am sunat.

— Înseamnă că primesc o mărire de salariu? întrebă Suit.

— Nu.

— Chiar dacă se dovedește că am rezolvat cazul?

— Asta te pune pe primul loc pe lista pentru detectivi.

— De îndată ce o să avem detectivi.

— Imediat după asta…

Suit a ridicat din umeri.

— Înseamnă că Lutz ne-a mințit, a zis el.

— Sau cel puțin a omis niște lucruri.

— Poate ar trebui să-l întreb despre asta, continuă Suit.

— Mai devreme sau mai târziu.

— Mai întâi, vrei să îți pui ideile în ordine?

— O să am grijă să le adun pe toate la un loc, răspunse Jesse.

30.

Jesse stătea cu Sunny Randall, aplecaţi peste balustrada debarcaderului, uitându-se în jos la apa întunecată. Ziua era iar noroasă, iar briza era mai rece decât ar fi fost normal pentru luna mai. Jesse era conştient că li se atingeau umerii. În lesa ei, Rosie stătea la picioarele lui Sunny în poziţia ei preferată de bull-terrier, cu picioarele din spate depărtate şi cu limba scoasă. Şi ea părea interesată de port.

— Unde e Jenn? a întrebat Jesse.

— Spike e cu ea.

— Se înţeleg?

— Oarecum, răspunse Sunny. Jenn pare într-un fel încurcată în faţa lui. Dar e greu să nu-l placi pe Spike.

— Voi două vă înţelegeţi?

Sunny a încuviinţat din cap.

— Da, continuă ea. Şi nu, n-am vorbit despre tine…

— Am crezut că nu mai zici asta odată… Faceţi vreun progres legat de cine-a făcut-o?

— De-asta şi vroiam să vorbim, răspunse Sunny. Imediat după ce am început să am grijă de ea, luam prânzul şi am văzut un tip care părea să ne fixeze cu privirea prin geam. I l-am arătat lui Jenn şi ea nu l-a recunoscut.

Jesse aştepta. Rosie a zărit un pescăruş şi a încremenit uitându-se la el. Pescărușul şi-a văzut de ale lui.

— Dar chestia e că l-am mai văzut de două ori apoi. Ultima oară am întrebat-o iar şi a zis că nu e el, şi nu părea să-şi amintească de faptul că i-l mai arătasem şi înainte.

Jesse a fixat un timp apa care se lovea de stâncile de la baza debarcaderului. Apoi şi-a ridicat încet privirea şi s-a uitat la capătul portului. Era încă dimineaţă, iar lumina soarelui venind dinspre est îl făcea să-şi strângă ochii chiar şi pe vreme înnorată.

— Rahat! a exclamat el după un timp.

— Da! îi răspunse Sunny.

Jesse s-a uitat la cerul întunecat şi şi-a rotit gâtul ca şi cum l-ar fi întins din cauza unei dureri.

— Păi, cel puţin chiar o urmăreşte cineva, a zis el.

— Da.

Rosie își ținea privirea ațintită ca un laser asupra pescărușului. Pasărea zburase pe un pilon al debarcaderului și fixa de asemenea câinele.

— Ai sesizat că Rosie și pescărușul au ochii asemănători? întrebă Jesse.

— Ca mărgelele?

— Cred.

Sunny zâmbi.

— Dar plini de viață, spuse ea.

— În cazul lui Rosie, completă Jesse.

— Exact.

Au rămas tăcuți. Pescărușul își luă zborul. Rosie l-a urmărit un timp scurt, apoi și-a îndreptat atenția spre port, unde apa gri era calmă și catargele vaselor de pescuit erau aproape nemișcate.

— Chestia asta cu Walton Weeks mă omoară, spuse Jesse.

— Știu. E în regulă. Am eu grijă de Jenn.

— Trebuie să știm dacă ea chiar a fost violată.

— Știu.

— Eu nu pot să las chestia cu Weeks.

— Aflu eu despre viol, spuse Sunny.

— E posibil ca cel care o urmărește să fie o altă persoană decât violatorul?

— Pare o nebunie.

— De ce ar refuza să-l identifice dacă el ar fi violatorul? întrebă Jesse.

— Nu știu.

— Nu ne-a zis că răpitorul o urmărește?

— *Ție* ți-a zis asta! îi replică Sunny.

— Și mi-a zis că nu-l cunoștea de dinainte de viol.

— Da, răspunse scurt Sunny.

— Dar că l-a recunoscut ca fiind violatorul, când o urmărea.

— Da.

— Vreun semn că ar mai urmări-o și altcineva?

— Nu.

— Ai un plan? întrebă Jesse.

— Am discutat unul cu Spike.

— Vrem ca ea să fie în siguranță, dar îl vrem și pe el pentru viol.

— Știu, răspunse Sunny. Dacă Spike ar discuta cu el, sunt sigură că n-ar mai urmări-o. Însă, ca și tine, nu vreau să-l sperii. Vreau să știu ce se

petrece.

— Poate i-ai putea aduce pe amândoi în aceeași cameră, sugeră Jesse.

— Despre asta discutam cu Spike.

— Și?

— Trebuie să știu că ea e în stare de asta. Că n-o s-o traumatizeze mai rău decât este deja.

— Dacă a fost până la urmă traumatizată…

— Ceva s-a întâmplat, spuse Sunny. Poate că nu o știu cum o știi tu… dar ceva s-a întâmplat!

— Da, răspunse Jesse. Și eu cred asta.

La capătul portului, o barcă înainta cu greu în jurul capului exterior al Insulei Stiles.

— M-a rugat să-i fac rost de o armă, zise Jesse.

— Eu am câteva.

Jesse încuviință.

— Tu-i poți emite licența, spuse ea.

Jesse încuviință din nou.

— Dar, nu ești convins că ar trebui să umble cu o armă le ea, continuă Sunny.

— Nu, nu sunt.

— Ar trebui să fie decizia ei, Jesse.

— Nici măcar nu știe să tragă.

— Pot s-o învăț eu!

— Crezi că ar trebui să aibă o armă? întrebă Jesse.

— Crede-i povestea pentru un moment! Gândește-te cum trebuie să fie. Ție ți-ar plăcea să fii față în față cu un inamic mai puternic, fără să ai o armă?

Jesse o aprobă. Barca înconjurase Insula Stiles și se mișca placid de-a lungul țărmului din capătul Paradise-ului.

— Și dacă nu-i credem povestea? întrebă el.

— Ceva i s-a-ntâmplat. Simte că are nevoie de o armă.

— Și poate are nevoie să fie crezută.

— Ce sceptic, replică Sunny.

— S-ar putea să vrem să fim împreună, tu cu mine.

— Și iată-ne îngrijorându-ne legat de unul dintre oamenii care ne-ar putea împiedica să fim împreună.

— E muncă grea…

— Dar trebuie să o facem! spuse Sunny.

Jesse se uită la ea. Putea simți atracția ei. Dar nu era același gen de atracție pe care o exercita Jenn. Nu era nici un sentiment la fel cu cel pe care-l provoca Jenn. *Obsesiile erau înfricoșătoare.*

— Bine, spuse acesta. Dă-i o armă!

Sunny zâmbi.

— I-am dat deja! spuse ea.

31.

Healy şi-a făcut loc prin mulţimea de reporteri din faţa secţiei de poliţie din Paradise.

Un reporter şi-a întins microfonul şi l-a întrebat cine e.

— Cimpoierul cu plăcinte, răspunse Healy. Când plec, vreau să mă urmaţi cu toţii în afara oraşului.

A intrat pe uşa din faţă şi a închis-o în urma sa.

— Salut, căpitane, îl întâmpină Molly la birou.

— Bună, drăguţă, îi răspunse Healy.

— *Ofiţer Drăguţă,* îl corectă Molly. Şeful Stone e în biroul lui.

Healy rânji la ea şi se duse pe hol. În biroul lui Jesse s-a dus direct la fişet şi şi-a luat nişte cafea. Apoi s-a aşezat picior peste picior.

— M-am gândit să trec pe aici, în drum spre serviciu, să văd cum te afectează celebritatea, spuse el.

— Cred că sunt împotriva libertăţii presei.

— Regele Nixon s-ar putea să fi fost de acord.

— Bine, are rolul ei.

— Doar că nu aici, replică Healy.

— Exact.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Probabil. Dar nu legat de Walton Weeks, răspunse Jesse.

— Dar despre Carey Longley?

— Şi mai puţin.

— Are treizeci de ani, e din New Jersey. Tatăl ei e asociat la Curtiss-Wright. Mama ei e casnică. Doi fraţi mai mari, amândoi lucrează la Curtiss-Wright. A fost căsătorită şi a divorţat de un tip care lucrează pentru tatăl ei.

— Şi cum se face că nu m-a contactat nimeni?

— Au renegat-o cu toţii, răspunse Healy. Sunt foarte religioşi. Când a divorţat de soţul care îi fusese ales şi a plecat să lucreze pentru Walton Weeks, trăind păcătos, au stabilit cu toţii că ea „nu mai există”.

— Nu-l plăceau pe Walton?

— Îl percepeau ca pe o întruchipare, cred că asta a fost exprimarea, a Anticristului, a spus Healy.

— Oau. Nu părea atât de rău, urmărindu-l pe casete…

— Asta pentru că nu eşti atât de, ă, creştin ca ei.

— Probabil că nu sunt. Care e sursa ta?

— Un poliţist statal din Jersey, răspunse Healy. Îl cheamă Morrissey. Vrei să vorbeşti cu el?

— Poate. Avea copii?

— Nu.

— Longley e numele ei de fată sau după căsătorie?

— După căsătorie.

— Care era numele ei de fată? întrebă Jesse.

— Young, şi cred că ar trebui să spui numele ei de naştere.

— Sigur. Fostul ei soţ a renegat-o şi el?

— Mda, răspunse Healy.

— Toţi – tată, mamă, fraţi, fostul soţ…

— Păcătosul e un păcătos.

— Mă întreb dacă nu l-a ucis unul dintre ei pentru că era întruchiparea Anticristului, iar pe ea pentru că îi purta copilul.

— Şi i-au împuşcat în loc să arunce cu pietre în ei până la moarte?

— E doar o idee, replică Jesse.

— Nu e una rea. În afară de faptul că, după spusele lui Morrissey, toţi au avut un alibi pentru momentul în care ea a murit.

— La fel ca toată lumea, spuse Jesse.

— Fostele soţii?

— Mda. Şi analistul şi managerul şi avocatul.

— Dar bodyguardul? întrebă Healy.

— Lutz? În ziua în care DML a stabilit că au murit, recepţionerul de la hotel spune că Lutz a luat micul dejun în sala de mese, a stat prin foaier toată dimineaţa răsfoind un ziar. A luat prânzul în sala de mese. A stat iar în foaier, s-a întreţinut cu portarul, a stat în clubul de sănătate, a băut vreo două pahare la bar, a comandat cina şi un film în cameră şi a dat două telefoane. N-a părăsit deloc hotelul.

— Sună ca şi când ar fi vrut să aibă cum să dovedească faptul că a fost acolo, remarcă Healy.

— Aşa sună. Şi a avut cum!

Healy încuviinţă din cap. Jesse şi-a întors încet cana de cafea în mână. Healy era elegant şi tăcut în scaunul său, vizavi de el. Costum de vară auriu, cămaşă albastră, cravată aurie cu dungi albastre pe diagonală, pe marginea pălăriei de vară din paie o bandă mare albastră.

— Doi oameni uciși, spuse Jesse. Unul dintre ei celebru. Și nimănui nu pare să-i pese.

— Cu excepția primei soții.

Jesse încuviință și se uită pe fereastră la camioanele de transmisie parcate în apropierea secției.

— Și a patra putere în stat! remarcă el.

— Nu cred că le pasă de Carey și Walton, spuse Healy.

— Nu. Bineînțeles că nu le pasă. Ei sunt doar subiectul unei probleme.

Healy încuviință.

— Ellen Migliore, spuse Jesse. Care a divorțat de Walton acum mai bine de douăzeci de ani. Ea e singura.

— Mă întreb de ce îi pasă.

— Ceva care să fie legat de ce s-a întâmplat după divorț?

— Nu doare să te gândești la asta, replică Healy.

— Nu, nu doare.

— Cu excepția faptului că asta înseamnă că nu-i pasă nimănui.

Jesse se uită la cana lui de cafea pentru un moment. Apoi își ridică privirea către Healy.

— Tu și eu, spuse el. Nouă ne pasă!

— Nouă *trebuie* să ne pese! îi răspunse Healy.

32.

Jonah Levy i-a ținut ușa lui Jesse și a așteptat până când acesta s-a așezat, pentru a o închide și a se așeza apoi la biroul său.

— M-a sunat Dix în numele tău, zise dr. Levy.

— Bun…

— Spune că ești un bărbat foarte inteligent.

— Da, are de unde să știe, răspunse Jesse.

— Cu ce te pot ajuta?

— L-ai tratat pe Walton Weeks?

— Eu însumi și colegii mei.

— Pentru sterilitate? întrebă Jesse.

— Da.

— Cu succes, replică el.

— Am auzit că a conceput un copil înainte de moartea sa.

— Da. Cu Carey Longley.

— Am lucrat și cu ea, spuse Levy.

Era un om mărunt, în costum gri și cămașă albă. Avea părul rar. Ochelarii aveau rame aurii. Cravata era de culoarea roșu aprins cu auriu.

— Care era problema? întrebă Jesse.

Levy și-a examinat unghia de la degetul mare al mâinii pentru un moment.

— Domnul Weeks ejacula rar, răspunse el.

— Era impotent?

— Nu. N-avea nici o problemă în a avea o erecție. Avea o problemă cu ejacularea.

— Deci, spuse Jesse, putea să facă treaba, dar, ă, nu putea să termine.

Levy zâmbi.

— Se poate spune și așa, spuse el.

— A reușit vreodată?

— Sporadic. Prea sporadic, se pare, ca să-i de-a mari șanse să aibă un copil.

— Asta-i tot? Doar atât? Nici o obstrucție biomecanică, nici o disfuncție fizică, doar nu termina?

— Doar nu termina! răspunse Levy. Dacă ar fi fost ceva fizic era foarte

posibil să fie mai ușor de rezolvat.

— De ce?

— De ce, ă, nu termina?

— Da.

Levy s-a lăsat pe spate, și-a prins mâinile la spate și i-a zâmbit lui Jesse.

— Cât timp ai? l-a întrebat el.

— Nu trebuie să fi absolvit medicina. Un rezumat concis mi-ar ajunge.

Levy și-a închis ochii, și-a strâns buzele și și-a lăsat capul pe spate, gândindu-se pentru un moment.

— Ești, presupun, familiar cu *ambivalența*, spuse apoi.

Jesse zâmbi.

— E un prieten vechi…

— Weeks își dorea un copil. Și, într-un mod disperat, nu vroâa să îl împartă cu o femeie.

— Asta era?

— Nu e niciodată o singură „asta”, replică Levy. Întotdeauna sunt mai multe *d-astea*. Erau și probleme de putere – dacă putea să șantajeze sexual o femeie, avea putere. Dacă îl putea face să ejaculeze, ea avea puterea. Exista o furie împotriva tuturor femeilor care eșuau în a-i oferi eliberare sexuală totală.

— Pe care le-a pedepsit prin a nu se elibera total sexual, concluzionă Jesse.

— Și s-a pedepsit pe el, refuzându-și ce-și dorea.

— Nebunia are o simetrie drăguță, nu-i așa?

— Destul de des, răspunse Levy.

— Putem spune exact de ce era el așa?

— Nu chiar. Nu e nici o surpriză – a avut de-a face cu mama lui și întâlnirile sale din copilărie cu femei. Cu siguranță mama lui a sexualizat relația cu el.

— Îl molesta? întrebă Jesse.

— În modul convențional? Probabil că nu. Dar din cauza naturii inadecvate a relației lor, sexul a devenit exprimarea supremă a iubirii și, din cauză că era vorba de mama lui, teribil de terifiant. Și a rămas așa, băgat în subconștientul lui, toată viața.

— Și ce s-a întâmplat?

— De l-a adus aici?

— Mda. Are cincizeci de ani, a avut trei soții, un milion de femei, nici

un copil. Ce l-a făcut să vină la tine aşa, din senin? întrebă Jesse.

Levy se uită din nou la unghia sa. Nu răspunse. Jesse aştepta. Într-un final, Levy şi-a ridicat privirea către el.

— Nu ştiu, răspunse.

— Uau! exclamă Jesse.

Levy zâmbi.

— Nouă, doctorilor, „nu ne place să vorbim atât de mult”.

— Eu spun asta tot timpul.

— Eu o spun mai des decât obişnuiam înainte, replică Levy. Evident, a avut legătură cu femeia.

— Carey Longley, preciză Jesse.

— Da.

— Vroia să aibă un copil cu ea…

— Da, vorbiseră să cumpere o casă împreună.

— Unde? întrebă Jesse.

— În Paradise. Doar că nu fuseseră metaforici.

— Şi actuala soţie?

— Am impresia că nu i-a dat nimic de înţeles. Era consumat în totalitate de această relaţie, răspunse doctorul.

— Nu-i aşa că dragostea-i minunată?

Levy zâmbi. Cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi pentru un moment.

— Tu ce crezi despre dragoste, doctore?

— Rămân agnostic în faţa iubirii, îi răspunse Levy. Dar e o conexiune evidentă între… era o conexiune evidentă între ei, care părea să fi lipsit în alte cazuri.

— Ce a făcut-o pe ea specială?

— Nu ştiu.

— El avea o explicaţie? întrebă Jesse.

— El a spus doar că o iubea şi că nu mai iubise pe nimeni.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, răspunse Levy.

— Şi merita?

— Nu ştiu dacă meritul este o problemă în acest gen de situaţii. Ea părea să-i răspundă la fel.

— Deci nu e din cauză că era, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, mai bună decât celelalte.

Levy îl fixă pentru un moment pe Jesse.

— Nu, în aceste situații, slăbiciunile reprezintă atracția destul de des…

— Dar în cazul ăsta?

— Nu știu, răspunse Levy.

— Dar dacă n-ai fi agnostic în privința iubirii, ai putea spune probabil că iubim pe cine iubim indiferent dacă ar trebui sau nu, chiar dacă sunt persoane mai potrivite pentru a le iubi?

— Tot despre domnul Weeks vorbim?

Jesse tăcu un moment. Își putea simți bătăile inimii, era conștient de propria respirație. Apoi, îi zâmbi lui Levy.

— Nu, răspunse el. Nu mai vorbim despre el…

33.

Era puţin trecut de prânz. Jesse şi Suit se tratau cu sandvişuri şi cafea la restaurantul lui Daisy. Ei i se lua un interviu de către o reporteriţă, în faţa unei camere de filmat a televiziunii.

— Tot ştiri? întrebă Jesse ospătăriţa.

— Acum sunt urmări, răspunse aceasta. Ştii, despre cum descoperirea cadavrului i-a afectat afacerea şi viaţa.

— Am crezut că Daisy urăşte presa, remarcă Suit.

— Se pare că nu, răspunse ospătăriţa. Avem plăcintă cu rubarbă pentru desert. Vreţi să vă păstrez ceva?

— Te rugăm, spuse Jesse.

— Sărmanul, remarcă Suit.

— Weeks?

— Da, a găsit într-un final femeia vieţii lui, ea într-un final rămâne însărcinată şi cineva intră în jocul lor şi îi omoară pe amândoi.

Jesse îl încuviinţă din cap.

— S-ar putea să existe o legătură, remarcă el.

— Poate soţia? întrebă Suit. Geloasă?

— Poate…

Au mâncat în linişte pentru un moment, privind-o pe Daisy cum vorbea cu reporterul în faţa camerei.

— Ştii care e chestia care mă deranjează pe mine? a întrebat Jesse.

— E doar una?

— Una dintre multe. Ei, amândoi, aveau o programare la doctorul Levy cu două săptămâni înainte să fie omorâţi. Şi n-au apărut.

— Nu şi-au anulat-o întrebă Suit.

— Nu. N-au apărut deloc. Cei de la biroul lui Levy i-a sunat şi nu au răspuns.

— Şi unde au sunat?

— La hotel, răspunse Jesse.

— Aici, în Boston?

— Da, la Langham.

— În afară de nepotrivirea datei, spuse Suit, crezi că asta s-a întâmplat pentru că erau morţi?

— Tu ai face-o.

— Cu excepția faptului că DML a spus că s-a întâmplat cu doar câteva zile înainte să îi găsim.

— Depinde de starea cadavrului, spuse Jesse.

— Crezi că cineva a încercat să ne fraierească?

— Nu vreau să spun nimic, Suit. Mă agăț de fiecare fir de ață care apare. Vreau să știu cât de mult au stat la Langham. Vreau să știu când au fost ultima oară văzuți.

— Nu a spus Lutz că i-a văzut ultima dată mergând pe strada Franklin? întrebă Suit.

— A spus că portarul i-a văzut mergând pe strada Franklin, îl corectă Jesse. Și, știi, nu a spus niciodată când anume.

— L-aș putea întreba…

— Momentan, hai să păstrăm doar ideea, cât o să mă mai gândesc la asta.

— Am putea să gustăm niște plăcinte, sugeră Suit, cât timp te gândești tu.

— Voi avea nevoie de energie…

34.

Jesse se sprijinea de marginea biroului lui Marcy Campbell, în timp ce aceasta se uita prin dosarele ei.

— Este o bombă această piață imobiliară! spuse ea. Am vândut mai multe case numai în acest an decât în toți anii precedenți.

A luat o hârtie de pe jos, s-a holbat la ea și a pus-o înapoi într-un dosar.

— Țin evidența a tot ceea ce s-a cumpărat și vândut în ultimele douăsprezece luni, continuă ea.

— Vândute de tine? întrebă Jesse.

— Vândute de oricine. Îmi place să țin o evidență.

— Cum stai cu dragostea?

— Destul de ocupată, dar putem găsi oricând un moment, răspunse Marcy. Tu cum stai cu Jenn?

— Nu știu.

— Te gândești încă serios la ea?

— Da, mă gândesc la ea și la încă o femeie, de asemenea.

— La fel de serios și la cealaltă?

— Da, răspunse Jesse.

— Și care dintre ele îți surâde mai mult?

— Nu știu.

A pus dosarul pe care-l avea la loc și a scos altul.

— Cu băutura? întrebă ea.

— Nu stau rău, beau mai puțin decât mi-ar plăcea.

— Nu asta facem cu toții? replică Marcy. Vrei să încui ușa biroului și să trag jaluzelele?

Jesse a zâmbit.

— Iar vechea promisiune? întrebă el.

— Desigur, răspunse Marcy. La ce sunt buni prietenii?

— Cred că știu…

Marcy i-a zâmbit.

— Seriozitatea nu-i obligatorie, a spus ea, scuturându-și capul. Nici urmă de Walton Weeks.

— Nici de Carey Longley?

În timp ce Marcy căuta, Jesse s-a dus la fereastra micului birou și a

privit strada îngustă care ducea până în port. Casele erau apropiate. Nu existau curți. Ușile de la intrare erau despărțite de stradă doar de un trotuar îngust. Și strada era prea îngustă pentru a putea parca, iar cât Jesse a stat acolo, nu a trecut nici o mașină. Acum două sute de ani ar fi trebuit să arate cam la fel.

— Nici o Carey Longley, a spus Marcy. Dar am o Carey Young.

— Bingo! a exclamat Jesse, fără să se întoarcă de la fereastră. Numele ei de fată!

— Nu vroiau ca nimeni să știe de ei.

— Încercau să fie discreți.

— Și au murit într-un mod cât se poate de public.

— Despre ce proprietate e vorba? întrebă Jesse.

— Insula Stiles, răspunse Marcy. Cu vedere la mal. Plajă privată, șase camere. Patru virgulă două milioane.

— Pentru șase camere?

— Așa scrie aici.

— Tu ai vândut-o? întrebă Jesse.

— Nu. Ed Reamer, de la Keyes Realty.

— Ai o adresă a casei?

— Vezi pe hârtie!

S-a ridicat și s-a dus spre fereastră, lângă Jesse, dându-i hârtia. Apoi, și-a lăsat capul pe umărul lui.

— Viața-i destul de grea, nu-i așa? întrebă el.

— Așa e.

— Ai nevoie de o îmbrățișare?

— Da, răspunse Jesse.

35.

Era o casă din piatră cu un singur etaj și acoperișul din șindrile de cedru. Sufrageria ocupa toată partea din față, cu un perete de sticlă pe partea dinspre ocean. Era un șemineu mare, cu vatra înaltă, la capătul peretelui din dreapta. Bucătăria era din granit verde și oțel inoxidabil. Erau două dormitoare, fiecare cu propria baie și o cameră cu un șemineu mic care probabil ar fi fost bârlogul lor. Casa era goală. Podelele din piatră luceau de la o finisare recentă. Pereții erau proaspăt vopsiți. Nu era mobilă, nu erau covoare, draperii, veselă, pahare, pastă de dinți, prosoape, nimic care să sugereze că cineva ar trăi acolo. *Ca și cum te-ai uita la o persoană dezbrăcată,* gândi Jesse.

Stătea în sufrageria liniștită și se uita dincolo de curtea interioară, de-a lungul plajei mici și strălucitoare, la incolorul ocean Atlantic. Aici, de-a lungul țărmului de Nord, Jesse știa că până și vara oceanul era rece. Era nevoie de curaj să înoți. Jesse s-a plimbat de-a lungul camerei. Nu era nici un loc din care nu se putea vedea oceanul.

Aici ar fi fost locul unde ar fi luat masa, s-a gândit Jesse. *Lângă bucătărie. Și iarna, ar fi aprins un foc mare în șemineu și ar fi servit băuturi din barul amenajat, și ar fi privit apa spulberată de țărm sărind până pe termopanele lor în timpul unei furtuni. Aici ar fi fost biroul lui Walton. Cu o frumoasă fereastră în firidă, cu privire spre ocean. Ăsta ar fi fost dormitorul principal, cu o luminozitate plăcută. Asta ar fi fost camera copilului.* Jesse stătea în cameră, simțind, deodată, realitatea zădărnicită a fetusului de zece săptămâni. S-a dus până în bucătărie. *O hotă mare deasupra unui grătar improvizat înăuntru. O cameră mică în peretele din capăt, cu o ușă frigorifică. Casa de vis. Toate avantajele. Visul ar fi trebuit să pară prea aproape. Întinde mâna și prinde-l. Pe tot. O soție și un copil. Într-un final, dragoste. O cameră frigorifică!*

Jesse a intrat în ea. Camera era probabil patru pe patru, cu rafturi pe toți cei trei pereți. Nu era nimic depozitat. Rafturile erau goale. Compresorul era oprit. În camera fără nici un fel de fereastră era călduț. Era un termostat pe unul dintre pereți, era setat la minus douăzeci. Jesse a pornit întrerupătorul. Undeva, a putut auzi compresorul începând să pornească silențios. În scurt timp, a început să simtă aerul rece. S-a plimbat prin camera goală și nu a

văzut nimic. S-a întors la termostat, l-a închis şi a ieşit din camera frigorifică.

A stat pentru un timp în sufragerie, ascultând liniştea, simţind goliciunea. Apoi, a ieşit afară şi a coborât spre plajă să privească apa. Era tulburată pe partea cealaltă a insulei. Erau pete albe de spumă. Valurile erau înalte şi nu mai era multă plajă pe care să n-o acopere apa. Datorită felului în care coasta era curbată, nu se vedea nici o altă casă, şi nu putea vedea nici măcar strada, de unde stătea.

Şi-a scos telefonul mobil din buzunar şi a format un număr.

— Molly, a spus el, sunt la numărul cinci de pe strada Stiles Island. Trimite-l pe Peter Perkins aici, cu toată aparatura. Spune-i că va trebui să caute sânge.

— Al cui? a întrebat Molly.

— Nu ştiu încă.

— Are legătură cu Walton Weeks?

— Nu ştiu încă.

— Dar s-ar putea? întrebă Molly.

— Sau s-ar putea să nu, răspunse Jesse. Poţi să-l găseşti pe Peter Perkins?

— Da, să trăiţi!

36.

Sunny lua cina cu Jenn la restaurantul *Union Street,* din Sud-Est, vizavi de catedrală. Câţiva oameni au recunoscut-o pe Jenn şi o arătau cu degetul însoţitorilor lor. Când au ieşit, Sunny l-a văzut pe urmăritor zăbovind peste stradă, lângă o staţie de autobuz acoperită. Sunny nu i-a dat atenţie. A bătut din picior ca şi cum ar fi ţinut ritmul muzicii şi i-a dat valetului bonul de parcare. Imediat ce s-a urcat în maşină, s-a uitat în oglinzile laterale şi l-a văzut pe Spike ieşind din maşina sa, cu două blocuri în spate, pe strada Washington. A zâmbit şi, când valetul i-a închis uşa lui Jenn, a pornit motorul şi a plecat fără să se mai uite înapoi.

— Trebuie să trec pe la mine, a spus Sunny, înainte să te las.

Jenn a încuviinţat din cap. Stătea întinsă pe spate pe scaunul maşinii, cu ochii închişi.

— Cum e fostul tău soţ? întrebă ea.

Sunny s-a gândit la asta.

— Tatăl lui Richie şi unchiul lui conduc o mafie, a răspuns apoi.

— Sunt gangsteri?

— Da.

— Şi el?

— Nu sunt sigură.

— Ai fost măritată cu el? a întrebat Jenn. Poate încă îl mai iubeşti? Şi nu eşti sigură?

— Cred că nici Richie nu e destul de sigur.

— E un criminal?

— Nu, răspunse Sunny. Nu cred că e. Dar este foarte loial tatălui şi unchiului său.

— Chiar dacă asta ar însemna, ştii tu, să facă ceva ilegal?

— Da.

— Şi ce părere ai despre asta?

— Mă sperie! spuse Sunny.

A făcut la dreapta de pe centură, pe podul *Summer. Canalul Fort Point* era subţire şi întunecat sub ele.

— Dar, adăugă ea, cred că-l înţeleg. Şi eu sunt destul de apropiată de tatăl meu.

— Te invidiez pentru asta, spuse Jenn.

— Nu ai o familie sau nu ești apropiată de ei?

— Nu sunt apropiată. Cum e Richie? Adică, cum e să fii cu el?

— Aproape inaccesibil, răspunse Sunny. Foarte stăpânit. Tăcut. Dar se întâmplă ceva cu el. Ceva ce ai impresia că s-ar putea să explodeze într-o zi.

— Lângă tine?

— Nu, răspunse Sunny. Nu lângă mine…

— Seamănă un pic cu Jesse.

— Da, seamănă cumva cu Jesse.

— Jesse e atât de controlat, dar știi că ține ascuns ceva foarte periculos.

— Periculos pentru tine? întrebă Sunny.

Jenn și-a deschis ochii și a privit-o pe Sunny zâmbindu-i.

— Nu, i-a răspuns. Nu pentru mine…

Au parcat pe strada din fața locuinței lui Sunny.

— E incitant, nu? întrebă ea.

— Incitant?

— Da, să deții puterea asta!

Jenn s-a holbat la ea. Interiorul mașinii era slab luminat de felinarele de afară. Sunny nu-i putea vedea fața foarte bine.

— Niciodată nu m-am gândit la asta în acest fel, a spus Jenn după un timp. Dar da. Să fii cu cineva care e periculos, dar care nu ar fi niciodată așa pentru tine…

— Și de ce suntem amândouă divorțate? întrebă Sunny.

— Nu știu. Mă rog la Dumnezeu să fi știut. El este ca singura necesitate a vieții mele. Este toată familia mea. Știu că mă iubește. Mi-aș pune viața în mâinile lui fără nici o grijă.

— Dar?

— Dar nu pot să stau cu el! Nu-i pot fi fidelă! Când încerc, devin claustrofobică!

— Și ai idee de ce? întrebă Sunny.

— Nu. Tu?

— Nu. Lucrăm la asta.

— Lucrăm?

— Eu și psihologul meu, răspunse Sunny.

— O, Doamne! exclamă Jenn. Îmi cheltuiesc jumătate din salarii pe psihologi.

— Dacă cu primul nu a ieșit…

Au ieşit din maşină şi au intrat în clădirea unde locuia Sunny.

37.

Healy stătea în biroul lui Jesse cu pălăria pe cap și cu un picior pe marginea mesei de lucru.

— Ok, a spus el. Ai avut dreptate. Este sângele lui Weeks și al fetei.

— Carey Longley! îl atenționă Jesse.

— Da.

— Deci au fost omorâți acolo. Sau în altă parte și lăsați acolo, ținuți la rece.

— Și nu avem nici un motiv plauzibil pentru care ar fi fost omorâți, spuse Healy.

— Ceea ce înseamnă că alibiurile tuturor n-au nici un sens esențial.

— De aceea au fost probabil ținuți la rece în primul rând.

— Cineva știa ce făceau ei, spuse Jesse. I-au ținut doar la rece și nu i-au înghețat. DML ar fi putut să-și de-a seama dacă ar fi fost înghețați.

— Amintește-ți că Lutz părea că lucra la un alibi stând în foaier sau ceva de genul ăsta.

Jesse îl încuviință.

— De unde ar ști el când am decide că au murit? remarcă apoi.

— N-ar avea de unde, completă Healy.

— Deci presupun că îi place să-și piardă timpul prin hoteluri…

— Cred…

— Și presupun că va trebui să interogăm din nou pe toată lumea, în baza noii teorii în care nu știm când au murit.

— Așa se pare, spuse Healy.

— S-ar putea să fim nevoiți să-i dezgropăm!

— S-ar putea. Asta dacă moștenitorii lui Weeks te-ar lăsa.

— Sau am putea lua un ordin judecătoresc, spuse Jesse.

— În New York.

— Sau am putea-o dezgropa-o pe ea.

— Carey, remarcă Healy, o idee bună. Am vorbit deja cu cei de la DML. Fără să știe când au murit și pentru când timp au fost ținuți în frigider…

Healy și-a scuturat capul.

— Nu merită osteneala, replică Jesse.

— Nu.

Healy și-a înclinat scaunul încet cu picioarele și s-a balansat, ținându-și echilibrul cu un picior pe biroul lui Jesse, împingând discret în acesta.

— Deci, spuse Jesse, cine o fi făcut-o știa de casa de vis de pe insula Stiles.

— I-au urmărit până acolo și i-au omorât? întrebă Healy. Și văzând camera frigorifică au improvizat?

— Sau știau de ea dinainte, și i-au omorât pentru a-i ține acolo.

— Nici urmă de sânge în altă parte a casei, completă Healy.

— Nu pe care să-l fi găsit. Și am căutat bine.

— Deci ori împușcați în camera frigorifică ori în altă parte și lăsați acolo.

— Ceea ce s-ar potrivi mai bine cu cantitatea mică de sânge, spuse Jesse.

— Ar fi putut fi împușcați acolo, iar criminalul a curățat după.

— Și a ratat cantitățile minuscule pe care le-am văzut cu detectorul.

— Ar fi trebuit să sângereze mult dacă ar fi fost împușcați acolo, continuă Healy.

— Și pentru un timp mai lung. Ar fi trebuit să curețe locul de mai multe ori.

— Având, în spatele aceste teorii, două persoane ucise și nici o certitudine sigură că cineva a auzit focurile.

Amândoi rămăseseră tăcuți.

— Țin mai mult la faza că au fost împușcați în altă parte și mutați aici după ce muriseră, spuse Jesse.

— Iar sângele să fi fost o mică scurgere survenită după moarte.

— Da.

Din nou tăcură amândoi.

— Mda, și eu. Ceea ce înseamnă că cine i-a omorât știa despre casă, zise Healy.

— Pe care au cumpărat-o sub numele ei ca s-o țină secretă.

— Ceea ce îl face pe Lutz să pară destul de potrivit pentru asta.

— Îl face, continuă Jesse. Pe de altă parte, mulți bani au trecut prin multe mâini.

— Poate avocatul lui știa.

— Sau managerul.

— Sau una dintre soții.

— S-a intensificat. Avem aceeași suspecți pe care-i aveam și înainte.

— Avem? întrebă Healy. Ce vrei să spui cu „avem”? Sunt doar în trecere, venind de la birou.

Jesse îl încuviință.

— Mersi pentru suport, îi spuse apoi.

38.

Beau vin alb lângă fereastră, la masa din bucătăria lui Sunny, în dreptul micii firide, atunci când Spike a intrat în mansardă cu urmăritorul. De sub masă, Rosie şi-a făcut auzit lătratul mai mult mârâitor. Jenn a inspirat adânc brusc şi a paralizat. Urmăritorul era un bărbat de vârstă medie, bine îmbrăcat pentru cei aproximativ treizeci şi cinci de ani ai săi, cu o barbă îngrijită. Faţa lui era rigidă şi foarte palidă.

— Timothy Patrick Lloyd, spuse Spike, după datele din carnetul de şofer. Locuieşte în Prudential Center. Pe cartea lui de vizită scrie că e managerul firmei de publicitate Spot-on Marketing. Are şase bancnote de douăzeci în portofel.

— Văd că l-ai cunoscut pe Spike, interveni Sunny. Eu sunt Sunny Randall, şi, presupun, că o cunoşti pe această tânără femeie.

Ochii lui Lloyd erau agitaţi. S-a uitat la Sunny, şi-a întors privirea către Jenn, s-a uitat apoi rapid în altă parte, analizând mansarda. Rosie a ieşit de sub masă şi i-a mirosit pantalonii. S-a uitat la ea şi iar prin mansardă. Jenn continua să îl fixeze.

— Nu are nici un fel de armă, a adăugat Spike, închizând uşa şi rezemându-se de ea.

— Deci spune-ne povestea ta, domnule Lloyd! zise Sunny.

— Sunt aici împotriva voinţei mele, spuse acesta.

Vocea lui era subţire şi speriată. Sunny i-a arătat telefonul de pe tejgheaua din bucătărie.

— Simte-te liber să suni la poliţie, îi spuse ea. Nouă-unu-unu ar trebui să-ţi folosească.

Privirea lui Lloyd s-a mişcat spre telefon şi înapoi.

— Vreau doar să plec, a spus acesta.

— O ştii pe doamna Stone? îl întrerupse Sunny.

Nu s-a uitat la Jenn.

— E de la Canalul Trei, a răspuns.

— Şi Jenn, tu îl ştii pe domnul Lloyd, adăugă Sunny.

— Nu, răspunse aceasta.

— Dar îl recunoşti?

— Nu.

— Ne urmărește peste tot, spuse Sunny, de când te-am cunoscut.

— Nu cred că e el, replică Jenn.

— E el!

Sunny s-a uitat apoi la Spike.

— El e! spuse și acesta.

— Eu n-am urmărit niciodată pe nimeni, zise Lloyd.

— Eu nu-l cunosc, interveni Jenn.

— Te-a violat? a întrebat-o Sunny.

— Violat? spuse Lloyd. Viol, Iisuse Cristoase, nu am violat niciodată pe nimeni!

— Nu! adăuga Jenn. Nu el a făcut-o.

— Nu el te-a violat?

— Nu.

— Ce dracului e asta? întrebă Lloyd.

— L-aș putea convinge probabil să ne spună varianta lui a poveștii, spuse Spike.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă urmăritorul.

— Avem metodele noastre! i-a replicat.

Sunny a văzut pumnii încordați ai lui Lloyd. Un moment emoționant de bravură, a gândit ea. Îl văzuse pe Spike în acțiune. Lloyd nu avea nici o șansă. Sunny și-a scuturat capul.

— Deci nu el te-a violat? a întrebat-o apoi pe Jenn.

— Nu.

Nu se uitase la nimeni în afară de Lloyd de când acesta fusese adus de Spike.

— Te-a violat cineva? a întrebat-o Sunny.

— Evident că m-a violat cineva! răspunse.

— Și acel cineva te urmărește…

— Da. Nu mă crezi?

Sunny s-a uitat la Spike. A dat din umeri și s-a dat mai în spate.

— Ești liber să pleci, domnule Lloyd, i-a spus Sunny.

Lloyd începuse să vorbească, s-a uitat la Spike, dar nu a spus nimic. Acesta i-a deschis ușa iar Lloyd a ieșit. Sunny s-a uitat în jos la Rosie, care stătea lângă tejgheaua bucătăriei, privând cu speranță în sus. Spike a închis ușa după Lloyd. A mers apoi până la tejghea, a deschis o cutie cu fursecuri și i-a dat una lui Rosie.

— Deci, nu? a întrebat Jenn. Nu mă crezi?

Rosie și-a mestecat biscuitul. Sunny s-a întins spre ea să o mângâie. Apoi s-a uitat la Jenn.

— Întrebarea e prea grea pentru mine, la momentul ăsta, i-a răspuns.

39.

Jesse vorbea cu Conrad Lutz în cafeneaua din hotelul Langham.

— Eşti încă în zonă.

— Mda, spuse Lutz. Familia a vrut ca eu să mă mai învârt pe-aici într-un fel, până apar ceva semne de încheiere a cazului.

— Te plătesc pentru treaba asta?

— Plătesc!

— La Langham, remarcă Jesse.

— Păi, sunt aici, răspunse Lutz. Ştii?

— Un serviciu bun.

— Desigur.

Lutz şi-a mai turnat ceva zahăr în cafea.

— Nu ai menţionat o legătura anterioară dintre tine şi Weeks, spuse Jesse.

— Cât de anterioară?

— L-ai reţinut pentru indecenţă în public, în *White Marsh, Maryland,* în 1987.

Lutz a dat din cap lent.

— Nu e rău, a spus apoi.

— De ce n-ai menţionat despre asta?

— Ar fi trebuit să fiu bodyguardul său. Nu ar fi trebuit să umblu spunând poveşti despre sărmanul nenorocit.

Jesse îl încuviinţă.

— Spune-mi despre faza aia.

— Eram în cadrul poliţiei districtului Baltimore, patrulând prin mall-ul *White Marsh.* Un grup de femei a venit la mine, plângându-se de ce se întâmpla într-o maşină din parcare. Am verificat şi era Weeks şi un copil făcând obrăznicii în maşina acestuia. I-aş fi alungat şi lăsat în pace, dar cele două femei au ţipat ca naiba şi au insistat să-i arestez pentru indecenţa lor din parcarea mall-ului sau ceva de genul ăsta. Aşa că i-am luat.

— Cum s-a descurcat?

— Era ruşinat, spuse Lutz. Dar cred că ştia că o putea rezolva. A scos în evidenţă faptul că fata ar fi fost mai mare, după care a început să mă întrebe despre cum e să fii poliţist şi dacă am văzut mai multe sau mai puţine astfel

de lucruri.

Jesse îl încuviinţă din cap. O ospătăriţă a trecut şi le-a adus cafea proaspătă.

— O parte era ca să se scuze, a continuat Lutz. Ştii tu, încearcă să fie prieteni cu tine, să vezi că nu le e frică şi n-au nici un resentiment. Dar de fapt chiar era interesat. Peste câteva săptămâni m-a sunat şi m-a întrebat dacă ne putem vedea să vorbim.

— Despre ce vroia să vorbiţi?

— Treburi poliţieneşti. Weeks trebuia să realizeze un comentariu de o oră la emisiunea lui despre munca în poliţie, şi vroia să investigheze legat de asta. Am zis ok. Până atunci acuzaţia comportamentului dezmăţat trecuse. Aşa că am vorbit cu el. Ne-am plimbat cu maşina lui prin împrejurimi. Mi-a plăcut de el. Era un tip destul de simpatic. Ştii? Era interesat aproape de orice. Nu era un tip orgolios. Părea să priceapă. Nu te încurca niciodată. Şi într-un final, când a realizat comentariul, mi-a plăcut, de asemenea. A fost corect. Nu a scos poliţiştii basma curată. Dar nici nu a aruncat cu noroi în noi. Cunoştea miza.

— A menţionat că fusese arestat pentru comportament indecent în public?

Lutz a zâmbit şi a negat din cap.

— Era corect, a răspuns el, dar nu era nebun!

— Şi cum ai ajuns să fii bodyguardul lui? a întrebat Jesse.

— Primise nişte ameninţări cu moartea. Niciodată nu mi-a fost clar de la cine erau. Weeks a spus că a ieşi în public cu adevărul ar fi fost inerent riscant.

— Şi te-a sunat pe tine?

— Mda. Ne împrietenisem oarecum. Mai vorbeam din când în când. Luam masa uneori. Mi-a oferit mai mult decât plătea districtul din Baltimore. Aşa că m-am dus la el.

— Vreo urmare a ameninţărilor cu moartea?

— Nu până acum, răspunse Lutz.

— Crezi că această crimă are legătură cu asta?

— Nu ştiu cu ce are legătură această crimă.

Jesse a încuviinţat.

— Am vorbit cu portarul de aici, i-a spus apoi.

— Da?

— Nimeni nu-şi aminteşte să-i fi văzut pe Walton şi Carey mergând pe

strada Franklin.

— De ce și-ar aminti? întrebă Lutz.

— Nimeni nu-și amintește ca tu să fi întrebat despre asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jesse, ei vorbesc cu sute de persoane pe zi.

— Îți amintești exact cu cine ai vorbit despre asta?

Lutz a dat din cap dezaprobator.

— Nu chiar. Un caucazian, continuă el. Părea irlandez. Știi tu, toți arată la fel în uniformă.

— Nu sunt prea mulți portari irlandezi prin oraș, replică Jesse. Dacă i-am aduna pe toți, l-ai putea recunoaște?

— Probabil că nu. A fost acum ceva timp. Chiar nu-mi amintesc.

— Dar cineva i-a văzut în acea zi?

— Așa mi-a spus.

— Și nu-ți poți aminti care a fost cel cu care-ai vorbit?

Lutz și-a scuturat capul.

— Ar trebui, știu, fiind un fost polițist și toate cele. Dar – și-a întins mâinile – știi și tu cum e!

— De fapt nu știu! replică Jesse.

Lutz a zâmbit. Jesse a așteptat, dar acesta nu a mai spus nimic.

După un timp, Jesse a întrerupt momentul de tăcere.

— Știi ceva despre vreo proprietate de care Weeks s-ar fi interesat aici, în zonă? a întrebat el.

— Proprietate? Walton? Nu, n-am auzit nimic despre asta.

Jesse a încuviințat.

— Ai găsit ceva care să ardă în dosar? întrebă Lutz.

— Fundul meu, în special…

40.

Fereastra din camera de hotel a lui Jesse dădea spre un canal de ventilare din partea de Vest a New York-ului. Jesse şi-a luat ceva de băut şi a privit canalul pentru un timp. Apoi, a luat telefonul şi a sunat-o pe Sunny.

— Cum e la hotel? întrebă ea.

— Un pat, apă curentă, răspunse acesta.

— Întotdeauna ai fost un minimalist.

— Sunt pe un buget minimalist.

— Cum merge cazul?

— Multe informaţii, nici una folositoare. Dar al tău?

— Bizar, răspunse Sunny.

— Îmi pare bine să aud asta.

A sorbit din băutura sa.

— Îmi pare rău, spuse Sunny.

— Nu mă aşteptam să nu fie aşa. Dar cât de ciudat e?

— Îl ştii pe prietenul meu, Spike.

— Da.

— Am decis că era timpul să-i punem pe Jenn şi pe urmăritor faţă în faţă. Într-un mediu sigur.

— Şi? întrebă Jesse.

— Spike, ă, l-a prins şi l-a adus la mine.

— Şi?

— Au jurat că nu se ştiu unul pe celălalt, răspunse Sunny. Nu o cunoştea! Nu o urmărea! Era doar un trecător inocent.

— Şi Jenn?

— Jenn a spus acelaşi lucru. Nu el era urmăritorul. Nu el o violase. Nu-l văzuse niciodată în viaţa ei până atunci.

Jesse şi-a mai luat ceva de băut. A făcut-o atent, astfel încât Sunny să nu audă zgomotul gheţii căzând în pahar.

— Vreo şansă ca acesta să fie adevărul? întrebă el.

— Legat de viol nu ştiu. Dar tipul ăsta o urmărea. Eu l-am observat. Spike l-a observat. A fost luat pe sus de acest om masiv şi adus într-un loc necunoscut, fără voia lui. I-am oferit şansa de a da un telefon la poliţie. Nu a dat. Plus că se ocupă de conducerea unei companii de marketing care face

afaceri cu canalul de televiziune la care lucrează Jenn. A cumpărat mult spațiu publicitar acolo.

— Oamenii care intră în direct nu ar avea de unde să-i cunoască pe agenții publicitari.

— Nu.

— Dar de ce ar nega că o urmărește? a întrebat Jesse.

— Vroiam să te întreb pe tine despre asta.

Jesse s-a uitat la paharul lui. Era încă destul de plin. S-a uitat la canalul de ventilare întunecat de afară. La celălalt capăt al firului, Sunny era tăcută.

— Când am fost cât se poate de rău cu băutura, a răspuns Jesse, m-am ascuns. Nu am băut de față cu Jenn. Ea credea că mă las, dar obișnuiam să țin jumătate de litru de scotch în mașină și luam câteva duști când eram singur. Într-o zi mergeam undeva și Jenn a deschis bordul mașinii și acolo era această sticlă de băutură goală pe jumătate…

Jesse a mai sorbit din scotch.

— Și m-a întrebat, continuă el, „Ce caută sticla asta de scotch în bord?”… și m-am uitat la ea și i-am zis „Ce sticlă de scotch?”.

— Ai fost prins cu ceva de care ți-era rușine și nu ai știut ce să faci, remarcă Sunny.

— Se întâmplă. Ești prins și ești umilit. Este oribil și ești în stare să spui orice, negi un fapt evident care ți se aduce în față.

— Crezi că a inventat asta?

— Nu știu.

— De ce ar fi inventat asta? întrebă Sunny.

— Nu știu.

— Camera lui Jesse era întunecată. Lumina slabă care venea de la canalul de ventilare dispăruse odată cu apusul. Și-a lăsat capul pe materialul ieftin care acoperea scaunul.

— O să aflu despre asta, a spus Sunny.

Jesse nu a spus nimic.

— Concentrează-te asupra crimelor! a continuat ea. Mă ocup eu de asta.

Jesse și-a terminat paharul. S-a uitat la sticlă. Rămăsese destulă băutură.

— Este o cheie de la apartamentul ei în sertarul biroului meu de la poliție. E marcată.

— Îi spui tu lui Molly despre mine? a întrebat Sunny.

— Da.

— O să mă duc după cheie.

Erau amândoi tăcuți.

— Am petrecut o perioadă plăcută în Los Angeles, a spus Jesse după un timp.

— Da. Lucrurile se schimbă.

— Câteodată.

Erau tăcuți din nou.

— Cred că e vremea să închid, a zis Sunny.

— Da.

— Vorbim mâine!

— Bine.

Și-au închis. Jesse a stat nemișcat un timp, ținând paharul gol.

— Ne va rămâne întotdeauna Beverly Hills-ul, a spus cu voce tare în liniștea din cameră.

După un timp, Jesse a aprins lumina de lângă pat, apoi și-a turnat un alt pahar de băutură. L-a luat la fereastră și a privit canalul de ventilare. Apoi s-a întors în hol și s-a uitat în oglindă. Reflecția era în umbră datorită singurei lumini aprinse.

— Un hotel de mâna a doua, cu o fereastră spre o gură de ventilație, remarcă el, holbându-se în oglindă, și o sticlă de scotch. Și-a ridicat paharul în oglindă.

— Perfect! a spus, și a băut ceva din el.

41.

Jesse lua prânzul cu Stephanie Weeks în cafeneaua hotelului. Camera era zgomotoasă din cauza familiilor. Împrăștiați printre ele, erau câțiva oameni de afaceri, singuri la masă, aplecați peste farfuriile lor. Stephanie și-a comandat un martini *Grey Gosse*. Jesse și-a luat o cafea.

— Nu bei? l-a întrebat ea.

— Nu la prânz, a răspuns Jesse.

— Chiar stai aici?

— Dap…

— Nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva care să fi stat aici.

— Oamenii săraci trebuie și ei să călătorească.

— O, da. Îmi pare rău. Cred că am sunat ca o snoabă.

— Puțin ca o snoabă, replică Jesse. Avem câteva informații noi despre crime și reinterogăm pe toată lumea.

— Care e noua informație?

— Greșisem data crimei. Când a fost ultima dată când l-ați văzut pe domnul Weeks?

— O, Doamne, nu știu. Să fie un an? Adică, am divorțat acum mult timp. Nu eram dușmani, dar nici amici… Stephanie a zâmbit vag.

Ospătărița a venit cu salatele. Stephanie a mai comandat un martini.

— Merge bine cu salata, remarcă Jesse.

— Merge bine cu orice…

— De ce ai zâmbit când ai spus că nu erați amici?

— Din când în când, mai eram amici.

— Cum vine asta?

Stephanie a zâmbit din nou.

— De dragul vremurilor bune? a răspuns ea.

— Ce ați făcut, de dragul vremurilor bune?

— Păi, răspunse Stephanie, nu ești cam curios?

— Sunt polițist. Așa trebuie să fiu, curios.

Stephanie s-a înroșit puțin. Ospătărița s-a întors cu martini-ul ei. A sorbit din el, a scos o măslină și a mâncat-o.

— Câteodată cred că ține doar de măsline, remarcă Stephanie.

— Deci, ce ați făcut de dragul vremurilor bune? întrebă Jesse.

— Walton era în multe feluri un campion sexual. Nu obosea niciodată. Nu ejacula niciodată. Părea că poate face sex pentru totdeauna.

— Nu întotdeauna un lucru rău, remarcă Jesse.

— De două ori pe an era bine. Nu în fiecare zi.

— Îl deranja că nu putea să ejaculeze?

— Nu am vorbit niciodată despre asta.

— Chiar şi când eraţi căsătoriţi? întrebă Jesse.

— Copiii erau un subiect de discuţie înainte, dar atunci… şi-a întins mâinile întrebătoare şi şi-a scuturat capul.

— Actuala soţie ştie despre asta?

— Despre mine? răspunse Stephanie. Nu ştiu, eram probabil ultima problemă la care se gândea.

— Era un fustangiu!

— Unul neînduplecat, îl completă Stephanie. Dar, la naiba, aşa era şi ea!

— Lorrie?

— Desigur.

— Din răzbunare? a întrebat Jesse.

— Probabil, dar cred că şi-ar fi făcut de cap şi dacă Walton ar fi fost un sfânt.

— Era promiscuă sau avea pe cineva preferat?

— Nu ştiu, răspunse Stephanie. Nu am urmărit atât de îndeaproape. Tom Nolan mi-a spus că era destul de înfocată şi pornită cu Alan Hendricks.

— Analistul, remarcă Jesse.

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Tu cum altcumva i-ai spune?

— Puterea din spatele trompei…

— Spune-mi despre asta! o încurajă Jesse.

— Din ce în ce mai mult, Alan nu se ocupa doar de cercetare, ci şi de scris. Din ce în ce mai mult, el decidea care trebuiau să fie subiectele care contau. Din ce în ce mai mult, el realiza interviurile şi scria ce era de scris, iar Walton doar le zicea.

— De unde ştii astea?

— Tom Nolan!

— Eşti destul de apropiată de el, remarcă Jesse.

Stephanie zâmbi din nou.

— Da, sunt, răspunse ea.

— Și cum e puterea lui Tom?

Stephanie zâmbi larg.

— Suficientă, răspunse ea.

Jesse a zâmbit odată cu ea.

— Cum vine că nu mi-ai spus nimic din toate astea când am vorbit înainte? întrebă el.

— În fața atâtor persoane?

Jesse încuviință.

— Ce altceva mai e? a întrebat el.

Stephanie și-a băut restul de martini. Încă nu își terminase salata.

— Mi-a lăsat zece mii de dolari în testament, i-a răspuns ea.

— De dragul vremurilor bune, remarcă Jesse.

— I-a lăsat zece mii de dolari lui Ellen, de asemenea.

— Și restul?

Stephanie se uita după ospătăriță. Când a văzut-o i-a arătat paharul gol.

— Lorrie, i-a răspuns.

— Cam cât?

— Treizeci de milioane, aproximativ. Plus afacerea Walton Weeks.

— Asta valorează ceva fără Walton?

— Este întotdeauna Alan.

— Show-ul de televiziune, de radio, toată treaba? întrebă Jesse.

Stephanie a mai mâncat puțin din salata ei. Venise și martini-ul. Apoi a redevenit atentă la subiect.

— Nu știu. Trebuie să-l întreb pe Tom despre asta.

— Nolan, managerul?

— Da, și Sam, răspunse Stephanie.

— Gates, avocatul?

— Aha.

— Nimic în testament pentru Carey Longley?

— Nu.

Chiar dacă martini-urile ar fi amețit-o pe Stephanie, ea nu arăta asta deloc. Exceptând faptul că a luat-o mai ușor cu al treilea, sorbind câte o înghițitură după ce mânca mai multă salată. Cafeneaua hotelului nu era un loc pentru prânzuri îndelungate, iar majoritatea meselor se goliseră.

— Îl cunoști pe Conrad Lutz? întrebă Jesse.

— Am auzit de numele lui. Era bodyguardul lui Walton, nu?

— Nu era cu Walton când acesta era cu tine?

— Nu.

— Știi vreun motiv pentru care Walton ar fi avut nevoie de un bodyguard? spuse Jesse.

— Păi, a deranjat ceva persoane importante, cu siguranță. Dar, nu, nu cred. Când eram cu el, nu părea să aibă nevoie de unul.

— Cine crede că ar avea nevoie de unul?

42.

— Am zis că e mai bine ca şi Sam să ni se alăture, a spus Tom Nolan.

— Dacă tu crezi că ai nevoie de un avocat, remarcă Jesse.

— Sunt un avocat de show-biz, spuse Sam Gates. Dacă am fi vorbit despre probleme legate de criminalistică, nu eu aş fi acela.

— Este doar faptul că eu cunosc afacerea lui Walton doar pe o parte, completă Nolan. Iar Sam, pe cealaltă.

— Sigur. Care este viitorul afacerii lui Walton acum?

— Plănuim să mergem mai departe cu Alan, răspunse Nolan.

— Hendricks? întrebă Jesse.

— Da. Brandul se va numi în continuare Walton Weeks, doar că acum va fi Walton Weeks cu Alan Hendricks.

— Piaţa va suporta asta? întrebă Jesse.

— Da. Alan i-a mai luat locul lui Walton şi în trecut. Sunt persoane asemănătoare. Vom organiza afacerea ca o moştenire reînviată.

— Apa trece, pietrele rămân! remarcă Jesse.

— Desigur că există un singur Walton Weeks, continuă Nolan. Dar da, afacerea va merge mai departe.

— Şi asta era previzibil?

Nolan s-a uitat la Gates.

— Previzibil? a spus avocatul.

— Dacă ţi-aş fi spus iarna trecută că Weeks va muri, ai fi ştiut că, ă, afacerea va supravieţui?

— Păi, desigur, nimeni nu s-ar fi gândit la asta iarna trecută, răspunse Gates. Walton nu era un om bătrân. Stătea bine cu sănătatea.

— Dar dacă te-ai fi gândit la asta? întrebă Jesse.

— Presupun că am fi concluzionat că franciza ar fi rămas viabilă, continuă avocatul.

— Asta, desigur, ar fi ţinut de doamna Weeks, remarcă Jesse.

— Bineînţeles, a răspuns Gates. Da, ea fiind singurul moştenitor.

— Şi ea este de partea lui Hendricks?

— Ea crede că Alan ar fi un înlocuitor potrivit…

— Ar fi plauzibil să fi avut acelaşi punct de vedere şi acum şase luni?

— Unde vrei să ajungi? l-a întrebat Nolan.

Jesse a zâmbit și a dat din umeri.

— Îmi dau doar cu presupusul, a răspuns el. Știi tu, polițist de provincie din cap până-n picioare.

— Sunt sigur că dai tot ce-ai mai bun din tine, remarcă Gates.

Jesse l-a privit recunoscător.

— Și, Lorrie și Alan se înțeleg bine?

— Da, a răspuns Nolan. Bineînțeles!

— Cât de bine?

Nolan a privit în altă parte.

— Insinuezi ceva? întrebă Gates.

— Pentru a insinua ceva, răspunse Jesse, trebuie să știi ceva. Încerc doar să învăț.

— Mă îndoiesc că Tom sau eu am putea vorbi despre viețile lor private.

— Și întrebarea mea legată de cât de bine se înțelegeau este legată de viețile lor private?

— N-am spus asta…

— Dar despre Lorrie și Walton? a întrebat Jesse.

Nolan s-a uitat la Gates din nou. Acesta era tăcut.

— Ești un polițist bun de provincie! remarcă apoi avocatul.

Jesse zâmbi.

— Păi, răspunse el, eu sunt șeful!

Gates îl aprobă.

— Cum se înțelegeau domnul și doamna Weeks?

— Putem discuta neoficial?

— Nu, răspunse Jesse. Nu voi discuta despre asta nimic cu presa. Dar dacă voi avea dovezi, le voi prezenta și procurorului general.

— Dar fără presă!

— Nu de la mine!

Gates îl aprobă din nou. Jesse aștepta.

— Walton m-a rugat să-i recomand un avocat pentru divorț, a spus Gates.

— Serios? întrebă Nolan.

Nimeni nu i-a dat acestuia atenție.

— Când? a întrebat Jesse.

— Acum trei luni.

— Și i-ai recomandat?

— Da, i-a răspuns avocatul.

— Pe cine?

— Presupun că aceasta ar fi o informaţie confidenţială.

— Fără nici un dubiu, remarcă Jesse. Desigur, clientul este ucis şi eu încerc să aflu cine a făcut asta.

— Asta ar fi de luat în calcul, spuse Gates aprobându-l.

Jesse aştepta.

— Esther Bergman, îi spuse avocatul.

— Ea este aici, în oraş?

— Da. Hoffman, Dalton şi Berks. În centru.

— S-a consultat cu ea? a întrebat Jesse.

— Nu ştiu.

— Doamna Weeks ştia de asta?

— Nu ştiu.

Cei trei bărbaţi au tăcut pentru un moment în biroul lui Nolan.

— Ce consecinţe ar fi avut divorţul asupra afacerii? întrebă Jesse într-un final.

Nolan s-a uitat la Gates. Acesta a încuviinţat din cap.

— Nici o consecinţă, aş presupune eu, spuse Nolan. Numele lui Walton era un brand. A mai divorţat şi înainte. Nu cred că ar fi avut vreo consecinţă asupra lui.

— Dar asupra doamnei Weeks?

— Lorrie? spuse Nolan. Presupun că ar fi depins de aranjamente.

— Dar ar fi fost mai puţin probabil să rămână ea moştenitoarea.

— Mai puţin, remarcă Gates.

43.

În apartamentul lui Jenn era curat, dar nu era ordine făcută. Erau haine aruncate. În bucătărie, erau vasele murdare și firimiturile împrăștiate ale unui mic dejun luat în grabă. În baie, era o amestecătură de farduri și un prosop ud pe jos, lângă duș. Sunny a zâmbit.

Grabă mare în dimineața aceasta.

În dormitor, pe noptieră, era o poză a lui Jesse. Nu purta nimic pe cap și soarele îi cădea pe toată fața. Sunny s-a uitat la fotografie pentru un timp, apoi s-a dus în sufragerie și s-a așezat la masa de scris, vopsită, cu picioare în stil franțuzesc, pe care Jenn părea că o folosește pe post de birou. Era un telefon acolo, și un laptop cu ecranul aprins. A deschis agenda de adrese din colțul ecranului. Erau multe adrese acolo, printre care și cea a lui Jesse. La fel era și *tpat@cybercop.com*, care, atunci când a apăsat-o, s-a dovedit a fi a lui Timothy Patrick Lloyd.

Asta a fost previzibil.

Mirosul parfumului lui Jenn persista puternic în apartament. Locuința arăta scumpă și, gândi Sunny, un pic prea decorată.

Ei bine, sunt aici. Aș putea la fel de bine să învăț cât pot despre ea.

A deschis sertarul biroului. Era un sertar ca oricare sertar de birou. Pixuri, agrafe de birou, hârtii care nu-i mai erau utile, dar care nu puteau fi încă aruncate, o riglă, o cutie de post-it-uri, câteva foarfece și un set de timbre. În al doilea sertar, mai mic, erau o agendă și câteva facturi. Sistematic, Sunny a cotrobăit prin tot apartamentul. Într-un sertar, în bufetul de unde lua masa, a găsit un album de fotografii. Erau poze cu Jenn și Jesse, la nunta lor. Mai erau și alte poze cu Jenn și diferiți indivizi, dintre care unul un actor cunoscut. Era o fotografie cu Jesse, foarte tânăr, într-un echipament de baseball. Și o bucată ruptă dintr-un ziar despre rolul lui în capturarea a doi criminali în serie din Paradise, acum câțiva ani. Mai erau poze cu Jenn în timpul transmisiilor în direct și articole promoționale cu poza ei. Mai erau, de asemenea, două poze cu Jenn în bikini, cu Timothy Patrick Lloyd, undeva pe o plajă.

Sunny a luat cele două poze și le-a pus în geanta ei. S-a uitat apoi pe tot restul albumului. Nu erau poze de familie acolo. Nimeni care să fi părut vreun părinte. Nici o poză de-a lui Jenn când era mică. Sunny a pus albumul

la loc. În șifonierul din dormitorul lui Jenn, erau cămăși de noapte de la Victoria’s Secret. Lenjeria intimă din sertarul șifonierului fusese selectată mai mult pentru cum arăta decât pentru a fi confortabilă. Sunny zâmbi în sinea ei.

Dulăpiorul cu medicamente avea o cutie de anticoncepționale deja începută, fardurile erau scumpe și păreau agresive. Parfumul era foarte bun. Produsele pentru păr erau cam aceleași pe care le folosea și Sunny. Ondulatorul era același pe care îl avea și Sunny.

Nu e chiar așa diferită. Arată bine. Vrea să arate mai bine. Nimic remarcabil, doar că este mincinoasă.

Sunny a stat pentru câteva clipe în sufrageria liniștită și s-a uitat prin jur. Apartamentul era nou, stilat, curat, neîngrijit, comun și totuși… Sunny a vorbit cu voce tare, iar vocea ei a părut mult prea reală în spațiul gol.

— Doamne, bine că o am pe Rosie, a spus ea.

44.

Firma lui Walton Weeks avea biroul lângă Staţia Penn. Erau câteva secretare într-un spaţiu mare de recepţie, biroul impunător al lui Walton, acum îndurând gol liniştea într-un colţ şi, încă unul mai mic, dar un birou totuşi masiv lângă acesta, unde Jesse stătea cu Alan Hendricks.

— Eşti emoţionat? îl întrebă Jesse.

— Poftim?

— Eşti pe cale să devii Walton Weeks. Asta nu te emoţionează?

— Păi, răspunse Hendricks, e un gol important de umplut în pantofii pe care-i voi purta.

— Desigur, dar ai mers deja în ei, spuse Jesse.

Faţa lui Hendricks îi părea rigidă.

— Şi asta înseamnă?

— Păi, ai făcut multe dintre cercetările şi scenariile lui Walton, nu?

— Păi, normal. Am lucrat cu el câţiva ani.

— Şi eşti pregătit să mergi înainte de unul singur? întrebă Jesse.

— Dacă doamna Weeks doreşte asta…

— Îşi doreşte?

— Mi-a sugerat asta cât a putut, a răspuns Hendricks.

Părea umil.

— Vă înţelegeţi?

— E o femeie foarte de treabă, spuse Alan. Sper să n-o dezamăgesc.

— Ai făcut asta vreodată?

— Nu cred…

Jesse a zâmbit şi nu a spus nimic.

— Ce vreţi să insinuaţi? întrebă Hendricks.

Jesse a ridicat din umeri.

— Sau poate deduci singur.

Hendricks s-a holbat la Jesse.

— Am intervievat jumătate de duzină de capete de stat, spuse acesta. Dacă tu crezi că mă pot lăsa intimidat de un poliţist provincial, te înşeli amarnic.

— La naiba! exclamă Jesse.

— De ce avem conversaţia asta?

— S-a redeschis subiectul legat de data decesului. Presupun că ai un alibi pentru ultimele șase săptămâni.

— Șase săptămâni? Asta e o glumă. Am crezut că ați stabilit deja data morții, spuse Hendricks.

— Așa crezusem și noi, de asemenea. Dar nu am făcut-o!

— Și acum vii aici pentru un soi de excursie de pescuit, sugerând ceva ilegal între mâne și Lorrie Weeks?

— Nu mi-amintesc să fi sugerat asta! spuse Jesse.

— Știu ce faci acum. Nu sunt un adolescent speriat pe care l-ai oprit pentru că a depășit limita de viteză.

— Presupun că nu. Deci ai avut relații intime cu doamna Weeks?

Hendricks s-a ridicat brusc de la biroul său.

— Acest interviu s-a terminat.

Jesse s-a ridicat mai încet. A zâmbit și a dat din cap.

— Ai avut, deci!

Hendricks nu a spus nimic. Jesse s-a întors și a plecat. *Stephanie o nimerise pe asta,* gândi Jesse în timp ce aștepta liftul.

45.

Suit a adus o cutie de gogoşi şi trei cafele în camera detaşamentului. A pus cutia în mijlocul mesei de conferinţă şi i-a dat o cafea lui Molly Crane şi una lui Jesse.

— Am ratat ceva? întrebă el.

— Subliniam teoria mea asupra crimei, răspunse Jesse.

— Care este?

— Că nu o rezolvăm! completă Molly.

Suit a încuviinţat din cap.

— Cox este la recepţie, spuse el. Vroia să ştie cum de el nu a primit gogoşi. I-am spus că este din cauza faptului că el n-a ajuns încă detectiv.

— I-ai spus bine, Suit, îi replică Molly. Solidaritatea unităţilor care promovează.

Jesse a dat la o parte capacul de plastic de pe cana sa şi l-a aruncat pe masa de conferinţe. Stătea lângă tabla verde unde scrisese o listă de nume cu cretă galbenă.

— Am vorbit cu avocatul de divorţuri, spuse Jesse. Esther Bergman. Ea a confirmat faptul că Weeks vroia să divorţeze. Faptul că urma să-i facă o propunere generoasă lui Lorrie, dar că nu vroia să-i plătească pensie alimentară şi că, desigur, vroia să-şi schimbe testamentul.

— S-a întâmplat ceva din toate astea? întrebă Molly.

— Nu. Avocata era încă în demersuri.

— Lorrie Weeks ştia? întrebă Suit.

— Avocata spune că ştia.

— Haios că nimeni nu a menţionat despre asta, remarcă Suit.

— Buna şi bătrâna Stephanie, spuse Jesse.

— Ce altceva ai mai aflat din călătoria asta? întrebă Suit.

— Lorrie se culca cu Hendricks, analistul loial.

— Cum ai aflat despre asta?

— Buna şi bătrâna Stephanie, a spus Molly. Jesse a aplicat interogatoriul *trei-martini-la-prânz.*

— De cele mai multe ori eficient, o completă Jesse.

— Asta dacă interogatorul nu se alătură, remarcă Molly.

— Stephanie mi-a dat de înţeles, de asemenea, că, ocazional, avea

relaţii intime cu Walton, şi în prezent cu Tom Nolan.

— Un grup destul de ocupat acolo, în New York, concluzionă Molly.

— Mulți oameni nu ne-au spus o grămadă de chestii, remarcă Suit.

— La fel cum Lutz n-a menţionat că-l arestase pe Weeks în districtul Baltimore.

— Un hazard de muncă polițienească! spuse Jesse.

— Te face să devii destul de neîncrezător, punctă Suit.

Molly a rupt o bucăţică dintr-o gogoaşă glazurată.

— Crezi? întrebă ea, după care mușcă din bucata de gogoașă.

— Deci ceea ce avem este că doamna Weeks ştia că soţul ei urma să divorţeze. Ea are relaţii cu omul care va continua franciza după moartea soţului.

— Eşti sigură că Stephanie nu este doar răutăcioasă? întrebă Molly.

— Nu este răutatea un concept misogin?

— Este. Eşti sigur că nu este aşa?

— Am vorbit cu Hendricks. Făceau ceva, spuse Jesse.

— Dar dacă divorţa de ea, interveni Suit, atunci pierdea controlul francizei.

— Ceea ce înseamnă că îl pierdea pe Hendricks, completă Molly. Sau că Hendricks nu primea slujba după moartea lui Weeks.

Jesse o aprobă.

— Sau ambele, a spus el.

— Carey şi copilul nenăscut ar fi primit totul? întrebă Molly.

— Aş presupune.

— Deci avem un motiv destul de bun, a remarcat Suit.

Jesse a încuviinţat din cap. Nimeni nu a spus nimic pentru un moment.

— Dar? a întrebat Molly.

— Îi vezi făcând asta?

— Nici măcar nu îi ştiu, reveni Molly.

A mai mâncat încă o bucăţică de gogoaşă. Jesse a zâmbit. Jenn obişnuia să mănânce totul în bucăţi mici ca să nu o îngraşe.

— O frăţie studenţească, spuse Jesse. Princeton, probabil. Ar fi putut, probabil, să împuşte câţiva oameni. Dar să-i transporte într-o casă cu o cameră frigorifică şi să-i depoziteze acolo, apoi să-i târască afară şi pe unul să-l spânzure, iar pe celălalt să-l arunce într-o ghenă?

— Nu îmi par oameni care ar fi conştienţi de efectele temperaturii mediului asupra cadavrului, spuse Molly.

— Asta așa e! o aprobă Jesse.

— Dar Lutz ar ști, remarcă Suit.

— Și asta așa e!

— Dar nu are motiv, reveni Suit.

— Nu are nici un motiv de care să știm.

— L-ar fi putut angaja să facă asta, a spus Molly.

— Și i-ar avea la mână tot restul vieții lor, remarcă Suit.

— Până și membrii frăţiilor sofisticate de la Princeton pot fi stupizi, reveni Molly.

Jesse aprobă din cap.

— Deci, spuse Suit, acum chiar avem o teorie asupra crimei.

— Lorrie, cu sau fără complicitatea lui Hendricks, a făcut-o, poate cu ajutorul lui Lutz.

— Multe „cu” sau „fără” și „poate” acolo, remarcă Molly.

— Cât de adevărat! exclamă Jesse.

— Și avem vreo dovadă bună care să ne susțină teoria? a întrebat Molly.

— Ca un fel de indicii? replică Jesse.

Molly a aprobat din cap.

— Nu, continuă el.

— Păi, și, ce știm?

— Revedem istoria tuturor, a zis Jesse.

— A tuturor? întrebă Suit.

— A fiecăruia de pe listă, îi răspunse Jesse.

— Și, bineînțeles, am putea afla că Lutz ne spune adevărul.

— Oarecum stupid…

— Și faptul că Lorrie și Alan comit un simplu adulter. Oamenii își pot înșela partenerii fără să-i omoare, știi?

Jesse a zâmbit către ea.

— Asta o spui din experiență, Moll? replică Jesse.

— Nu încă.

— Păi, când ești pregătită…

— Ești pe listă, Jesse.

— Și eu? întrebă Suit. Și eu sunt pe listă?

— Nu până ești de-ajuns de vârstnic…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Moll, sunt aproape detectiv!

— Deci, avem o teorie. Să vedem dacă putem găsi ceva care s-o

dovedească sau nu, spuse Jesse.

— Oau, exclamă Molly, ce metoda ştiinţifică!

— Aproape, o completă Jesse.

— Care-i metoda ştiinţifică? întrebă Suit.

— Şi te mai miri de ce nu e pe listă, spuse Molly.

Şi-a terminat gogoaşa.

— Nu ştiu de ce mă obosesc să mănânc asta, a spus ea apoi. Aş putea să mi le aplic direct pe şolduri.

46.

Sunny stătea la bar cu Jesse, în *Gray Gull*. A pus pozele cu Jenn și Timothy Patrick Lloyd pe tejghea.

— O recunoști pe Jenn, spuse Sunny. Tipul de lângă ea e urmăritorul.

Jesse a băut niște scotch.

— Cel pe care neagă că l-ar cunoaște, spuse el.

— Și cel care neagă că o cunoaște.

Sunny s-a uitat la fața lui Jesse, holbându-se în jos spre fotografii. Fața lui nu spunea nimic. Cuplul din fotografii se îmbrățișa.

— Nu sunt străini, remarcă Jesse.

— Nu.

— Ai un plan?

— Planul meu era să văd ce crezi că ar trebui să fac.

Jesse a dat din cap. Ea se întreba cum trebuie să se simtă el, uitându-se la fotografiile cu Jenn și cu un alt bărbat. Nu era o surpriză, dar trebuia să fie dureros, gândi Sunny. Și-a sorbit martin-ul și s-a uitat la el peste pahar. Se uita încă la fotografii. Fața lui era goală.

— Cred că trebuie să o punem față în față cu pozele, spuse Jesse.

— Pot să fac asta.

— Nu, eu trebuie să o fac!

— De ce?

— Va fi mai ușor pentru ea, răspunse Jesse.

— Pentru tine s-o prinzi pe ea minţind în locul meu?

Jesse a încuviinţat din cap.

— Ar fi mai puţin umilită, răspunse el.

Sunny nu a spus nimic.

— Imaginează-ți că ar fi vorba de Richie, continuă el. Nu ai fi vrut s-o faci tu?

— Demonstrând că sunt eu nebună, nu demonstrez că tu nu ești.

— Știu.

— Ea… și Sunny s-a oprit.

— Știu.

Amândoi au băut.

— Este vreun lucru pe care l-ar putea face, ca tu să renunţi la ea?

întrebă Sunny.

— Nu știu. Pentru un timp, când eram împreună în Los Angeles…

— Îmi amintesc. Și acum?

Jesse s-a holbat la băutura sa.

— Te iubesc, Sunny, spuse el. La naiba, probabil o iubesc și pe Molly Crane…

— Pe care nu ai atins-o niciodată?

— Bineînțeles că nu.

— Dar Jenn e Jenn, spuse Sunny.

— Da.

— Dumnezeu să mă salveze! Înțeleg asta.

— Știu că înțelegi.

Și-a terminat băutura și a făcut semn pentru încă un rând.

— Și ce vrei să fac cu ea? întrebă Sunny.

— Stai cu ea!

Sunny încuviință. Și-a terminat băutura și a făcut un semn barmanului.

— Când vei avea timp să vorbești cu ea?

Jesse a zâmbit vag și și-a scuturat capul.

— Timp îmi pot face, spuse el, dar voi vorbi când voi avea puterea.

47.

De la fereastra lui, privind spre şoseaua secţiei de pompieri, Jesse a urmărit sosirea lor. Guvernatorul din Commonwealth, omul său, Richard Kennfield, şi trei oameni în costum a căror funcţie nu o cunoştea, au ieşit din limuzina condusă de poliţişti călare şi au trecut prin mulţimea de reporteri din faţa biroului lui Jesse. Un *Chevrolet Suburban*, mare şi negru, a parcat în spatele limuzinei. Din aceasta nu a ieşit nimeni.

Guvernatorul s-a oprit să vorbească cu câţiva dintre reporterii de televiziune. Jesse n-a putut să audă ce spunea. Probabil era ceva viguros şi pozitiv. Apoi acesta şi oamenii săi au intrat în secţia de poliţie şi au venit în biroul lui Jesse. Guvernatorul şi-a întins mâna.

— Căpitanul Stone? întrebă el. Eu sunt Cabot Forbes.

Jesse i-a strâns mâna. Guvernatorul a studiat din câteva priviri biroul.

— Guvernatorul ar dori să rămână cu echipa lui, interveni Kennfield. Aveţi o cameră mai mare?

— Sigur, răspunse Jesse.

Au coborât în sala de conferinţă. Jesse a aruncat o cutie de pizza care era pe masă şi le-a făcut semn să se aşeze. El s-a aşezat la un capăt al mesei. Guvernatorul la celălalt. Acesta era înalt, avea o tunsoare scurtă şi o faţă subţire.

— Suntem aici pentru a da o mână de ajutor, nu pentru a critica, începu guvernatorul.

Jesse îl încuviinţă.

— Dar cazul acesta a fost târât destul de mult timp încât să devină o ruşine pentru Commonwealth şi oamenii din Commonwealth au nevoie să ştie că se întrezăreşte şi un final.

Jesse îl încuviinţă din nou. Guvernatorul nu mai spusese nimic, iar când nici Jesse nu a continuat, s-a simţit puţin iritat.

— Şi este şi mai ruşinos pentru că îi socotesc pe Walton şi pe Lorrie prieteni apropiaţi, spuse guvernatorul.

Jesse a dat din cap, încuviinţându-l din nou.

— Este vreun progres în anchetă?

— Da, răspunse Jesse.

— Aveţi un suspect?

— Mai mulţi.

— Este iminentă o arestare?

— Nu.

— De ce ai nevoie pentru a duce cazul spre finalizare?

— De indicii, spuse Jesse.

— Eşti necooperant într-un mod deliberat, căpitane Stone? întrebă guvernatorul.

— Nu, domnule. Sunt foarte atent.

— Îmi doresc foarte mult ca doamna Weeks să fie tratată cât de bine posibil. Evenimentul ăsta a fost un coşmar pentru ea şi merită să i se dea un răspuns.

Jesse îl încuviinţă.

— În numele lui Dumnezeu, Stone, am fost la nunta lor!

— Serios? întrebă Jesse. Când s-au căsătorit?

Guvernatorul s-a uitat la Kennfield.

— O mie nouă sute nouăzeci şi nouă, răspunse acesta.

— Unde?

— În Baltimore parcă, nu? îl întrebă guvernatorul pe omul său.

Kennfield încuviinţă.

— La *Harbor Court*, continuă el.

— Cum s-au cunoscut? întrebă Jesse.

Din nou, guvernatorul se uita la Kennfield.

— Destul de ciudat, prin bodyguardul lui Walton, răspunse acesta. El le-a făcut cunoştinţă.

— Lutz?

— Da. Conrad Lutz.

— Cum a cunoscut-o pe Lorrie? întrebă Jesse.

Atât guvernatorul cât şi Kennfield şi-au scuturat capul.

— Să-ţi amintesc, spuse guvernatorul, că sunt şeful executiv al acestui stat. Nu mă voi lăsa abătut. Am venit aici cu bună credinţă pentru a oferi suportul complet al Commonwealthului în expertiza acestei investigaţii.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Stone, continuă Forbes, poţi să termini cu prostiile-astea „Da domnule, nu domnule, vă mulţumesc domnule” o clipă? Ajungi undeva cu acest caz sau nu?

— Fac tot ce pot, răspunse Jesse. Şi sunt destul de bun la asta. Cum va avea loc o arestare, vă voi anunţa.

Guvernatorul s-a înroşit puţin şi l-a privit pe Kennfield.

— Ţinem să faci asta, a spus apoi, s-a întors şi a ieşit din cameră. Staff-ul lui s-a agitat să-şi ridice carnetele de notiţe şi servietele după care l-au urmat afară.

48.

— Lutz a plecat de la hotel, îi spuse Suit când a intrat în biroul lui Jesse.

— Când?

— Următoarea zi după ce ai vorbit ultima dată cu el. Am încercat la adresa lui din New York. Nu răspunde. Am vorbit cu managerul clădirii iar acesta a vorbit cu portarul, care nu l-a văzut nici el pe Lutz.

— Păi, ceva începe să se miște, remarcă Jesse.

— Numai că nu știm unde sau de ce.

— Nu încă. Orice mișcări sunt bune.

— Presupun, spuse Suit. O să-l găsim?

— Da.

— Mergem din nou în New York?

— Poate, răspunse Jesse.

Apoi s-a uitat la tavan, ca și când s-ar fi întâmplat ceva acolo. Suit aștepta. Jesse nu spunea nimic.

— L-ai văzut pe guvernator la televizor? a întrebat Suit.

— Nu.

— A spus că va lua parte mai activ în investigație. Că va dispune de toate resursele cabinetului său pentru a merge mai departe cu ea. Că probabil o va rezolva până diseară.

— Poate că nu, spuse Jesse. Vezi ce poți să afli despre Lorrie Weeks, înainte ca ea să fi devenit doamna Weeks. Care era numele ei? De unde era? De unde îl știa pe Lutz? Orice cu care poți veni. Probabil ar fi util dacă ai lua o copie a pozei din carnetul de șofer de la DMV, din New York.

— Dacă o găsesc, continuă Suit, se va adăuga la CV-ul meu?

— Vei fi ținut secret pentru postul de detectiv, îi răspunse Jesse.

— Dacă vom avea vreodată detectivi…

— Absolut. Tu vei fi unul dintre ei!

— Ce îmi place, remarcă Suit, e că guvernatorul vine aici ca să lase presa să vorbească cu el și le-aruncă cu mult praf despre cum vrea ca ancheta să fie rezolvată, dar nici măcar nu știe despre singurul lucru care chiar ne-a fost de folos.

— Era iritat când l-am întrebat despre asta.

— Încă o cămașă și o cravată ambulantă, spuse Suit. De ce naibii sunt toți așa?

Jesse a ridicat din umeri și și-a scuturat capul.

— Este genul de tip pe care-l atrage jobul.

— Și nici un băiat bun?

— Puțini, răspunse Jesse. Tu ai vrea să fii guvernator?

— Nu.

— Președinte?

— Doamne, nu! răspunse Suit.

— De ce nu?

— Prea multe căcaturi!

— Deci cine ar vrea un astfel de job? întrebă Jesse.

— Un căcăcios.

Jesse i-a zâmbit.

— Dacă ești bun la manevrarea ciocanului, continuă el, cauți un cui.

— Uau, remarcă Suit, nu-i de mirare că tu ai ajuns șef.

49.

Jenn și-a aranjat apartamentul pentru venirea lui Jesse. Patul era acoperit cu o cuvertură șic și perne ornamentale. Aprinsese lumânări, pregătise paharele, umpluse suportul pentru gheață.

L-a îmbrățișat când a ajuns.

— O Doamne, spuse ea, mă simt atât de în siguranță cu tine. Adică, Sunny e extraordinară, și Spike, dar nu mă simt cu nimeni așa cum mă simt cu tine.

— Asta este probabil adevărat și pentru mine, remarcă Jesse.

— Cu mine? În siguranță?

— Ceva de genul…

S-au oprit pentru un moment unul în brațele celuilalt, apoi s-au depărtat.

— Ce ai în plic? întrebă Jenn.

— O să-ți arăt într-o clipă.

Jenn a adus un pahar de băutură pentru el și unul pentru ea, și s-a așezat în colțul canapelei cu picioarele ghemuite sub ea. Jesse s-a așezat în capătul celălalt. Jenn a ridicat paharul pentru a da noroc.

— Ei bine, spuse ea, iată-ne aici!

— Da.

— Orice s-ar întâmpla, spuse Jenn, gafăm cumva într-una și suntem conectați unul la celălalt.

— Știu.

— Ce nu e în regulă cu noi, Jesse?

— Lucrurile diferite, probabil.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Poate ce nu e în regulă cu mine nu este neapărat ce este în neregulă cu tine.

— Și totuși, iată-ne aici.

Jesse o încuviință. A luat plicul maroniu de pe măsuță și a scos două fotografii mari. Pozele pe care le găsise Sunny, mărite. Le-a pus una lângă cealaltă în fața lui Jenn. Aceasta s-a aplecat puțin pentru a le privi.

— Ah! a exclamat ea în momentul în care a văzut fotografiile.

Jesse aștepta.

— Ce sunt pozele astea? întrebă Jenn.

— Tu cu un tip!

— De unde le-ai luat?

Jesse a dat din umeri.

— Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta.

— Pe tipul care te ține în brațe? întrebă Jesse. Tipul ăsta? Pe al cărui piept ții capul? Pe el nu-l cunoști?

— Hai, Jesse, nu fi gelos, spuse Jenn. Doar mă știi cum sunt.

— Dacă aș fi știut cum ești cu adevărat, poate viața mea ar fi fost mai simplă.

— Nici nu-l cunosc pe omul ăsta, eram la o petrecere pe plajă undeva. Ne prosteam doar.

— Numele lui este Timothy Patrick Lloyd.

— Poate să fie, spuse ea.

— Îl cunoşti?

— Nu chiar.

— Ai adresa lui de mail în calculator, remarcă Jesse.

— Calculatorul meu?

— *Tpat coadă de maimuță cybercop punct com.*

— Luate-ar naiba, ai umblat prin apartament.

Jesse și-a scuturat capul.

— Nu ți-am dat nici o cheie ca să poți veni să dai târcoale să șterpelești ceva de pe-aici, spuse Jenn.

Jesse nu comenta nimic.

— Nenorocitule! continuă ea.

Jesse tot nu spunea nimic.

— Pregătisem o cină drăguță.

A început să plângă. Jesse a inspirat adânc şi s-a aşezat din nou pe canapea. Jenn suspina. El aştepta.

— Dă-mi un șervețel sau ceva! a spus ea după un timp.

Jesse i-a dat un șervețel de cocktail de pe aranjamentul drăguț de pe măsuță. Jenn și-a tamponat puțin ochii cu acesta.

— Trebuia să fie o seară foarte frumoasă! adăuga ea.

Jesse i-a răspuns prin mișcarea capului.

— Nu mai am multe dintr-astea, spuse ea.

Jesse i-a arătat pozele de pe măsuță.

— Ăsta e urmăritorul tău, Jenn!

— Eu nu…

Jesse a întrerupt-o ridicând mâna ca şi cum ar fi chemat un taxi.

— Amândoi o ştim, continuă el. Te-a violat?

Jenn suspină din nou, şi-a lăsat acoperită faţa cu mâinile şi a început să-şi scuture capul.

— Nu, nu te-a violat? întrebă Jesse.

Jenn s-a întins pe canapea şi şi-a apăsat faţa de pieptul lui Jesse. El şi-a pus o mână peste umărul ei. Plângea încet.

— Te-a violat?

Nu a răspuns.

— Nu e nimic atât de rău să aud încât să nu fac faţă, spuse el după un timp.

Vocea lui era răguşită.

— Am făcut sex, dar când eu nu vroiam, răspunse Jenn.

Vocea ei era neclară, vorbind în pieptul lui.

— Dacă aia a fost viol, remarcă el, majoritatea femeilor din America ar trebui să deschidă un proces.

Jesse îi putea simţi capul mişcându-se încet pe pieptul său.

— Te-a violat?

— Nu ai putea niciodată…

— Nu există un *niciodată,* Jenn. Nu ştiu ce se întâmplă cu noi. Nu ştiu ce facem şi n-am nici cea mai vagă idee unde ne îndreptăm. Dar oricum sau orice, nu există un *niciodată* între noi.

Şi-a ridicat capul puţin de pe pieptul lui. Ochii ei erau roşii, iar machiajul lor era întins.

— Există un *întotdeauna?* întrebă ea.

Jesse o privea aplecat în jos, spre ea. Întrebarea se împrăştia prin camera liniştită ca fumul ţigării.

— Da, răspunse Jesse. Nu ştiu ce fel de *întotdeauna,* sau ce fel de viaţă implică asta, dar da! Întotdeauna va fi un *întotdeauna* între noi.

Fumul albastru, care era doar o metaforă, părea să se dizolve. Jenn şi-a lăsat capul iar pe pieptul său. S-a oprit din plâns. Erau tăcuţi.

— Nu, nu m-a violat! a spus ea încet apoi.

Jesse a bătut-o pe umăr.

— I-am spus că am fost actriţă. A fost impresionat, spuse Jenn. Mi-a spus că i-ar plăcea să mă folosească în campaniile lui de marketing şi promovare. Apariţii publice, modeling, ar fi fost o urcare minunată în

carieră.

Jesse continua să o bată pe umăr. Vocea lui Jenn era liniștită, ca și cum ar fi vorbit de o copilărie fericită.

— Așa că ne-am făcut de cap puțin, continuă ea.

Jesse a aprobat-o.

— Dar nu prea a mers. De fiecare dată părea să nu găsească spotul potrivit pentru mine în ceea ce făcea… și nu era nici așa distractiv.

Erau tăcuți în timp ce Jenn și-a amintit cât de nedistractiv fusese Tim Lloyd.

— Sunt mulți bărbați ca el, continuă ea. Un număr surprinzător de mare ca el. Sunt morți după sex, dar nu se pricep foarte bine la asta. Vor doar un fel de… apoi s-a oprit, fiind conștientă de prezența lui Jesse.

— Bam-bam, apoi mulțumesc și la revedere! remarcă acesta.

— Sunt mai mult interesați de propria lor experiență, continuă Jenn. Și pur și simplu nu sunt foarte îndemânatici.

— Deci sexul cu Tim Lloyd nu merita efortul nici de dragul lui.

— Doamne, ce urât sună asta! exclamă Jenn.

— Asta este ce a fost, spuse Jesse.

— Relația nu mergea, continuă Jenn. Ultima dată când am fost împreună, i-am spus că nu merge.

— Și?

— Vroia să știe de ce, așa că i-am spus.

— Incluzând și partea cu neîndemânarea?

— Da.

— Au! exclamă Jesse.

— El a întrebat.

— Și ție îți era scârbă de el.

— Da, continuă Jenn. A spus că nu putea să accepte răspunsul acela. A spus că fusese vina mea pentru că nu îi spusesem niciodată. A spus că vroia să facem sex din nou și că ar trebui să-i arăt ce vreau.

Jesse își simțea mușchii încordați pe spate și pe umeri. Jenn îi simțea, de asemenea.

— Ești bine? a-ntrebat ea.

— Nu e nimic ce nu pot să aud, Jenn. E nevoie să îmi povestești.

— I-am spus că nu. I-am explicat că vorbeam de impuls și sentiment, nu, Doamne iartă-mă, de antrenament!

— Dacă i-a trebuit să întrebe… remarcă Jesse.

— Exact. S-a înfuriat. Aș fi putut spune că vroia să mă forțeze. Dar era prea consumat. Nu ar fi putut avea o erecție și amândoi știam asta. Tim nu a avut niciodată o revenire rapidă după…

— Și a plecat?

— Da, dar a menționat că nu putea să accepte ce am spus, și că ne vom vedea din nou.

— Deci aici a fost amenințarea violului.

— Asta am auzit! a răspuns Jenn.

— Apoi a început să te urmărească.

— Da.

— Și tu te-ai speriat și ai venit la mine, pretinzând că ai fost violată.

— Da.

— Te gândeai că l-aș omorî?

— Nu, o Doamne nu, Jesse. Eram doar speriată, și când sunt speriată fug la tine.

— Și nu ai vrut să-l identifici ca fiind urmăritorul pentru că nu vroiai să fii prinsă cu minciuna.

A încuviințat, mișcându-și capul pe pieptul acestuia.

— A mai fost un motiv.

— Și nu vroiai ca oamenii să știe de ce natură era relația voastră.

Jenn l-a aprobat din nou.

— Mi-aș fi tras-o cu el pentru o promovare, spuse ea.

— Erai într-o cutie, remarcă Jesse. Nu vroiai să fii neprotejată, dar nici nu vroiai ca el să fie confruntat.

— Da.

— Și unde te gândeai că va duce asta?

— Nu știu. Eram paralizată. Am negat pur și simplu totul.

— Știu.

— Ții minte atunci în L.A. când am găsit sticla de scoth din bord?

— Da, răspunse Jesse. Înțeleg.

Erau tăcuți. Jenn se oprise din plâns.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea după un timp.

— Nu știu. O s-o rog pe Sunny să stea cu tine până îi dau de cap.

Erau tăcuți din nou.

— Nici nu am apucat să te întreb despre cazul acela de crimă din Paradise.

— Îmi ocupă tot timpul, spuse Jesse.

— N-ar fi trebuit să-ți mai adaug și problemele mele personale.

— Ba ar fi trebuit. Trebuie. Am nevoie doar de puțin timp ca să le rezolv pe toate.

— Îi vei spune lui Sunny?

— Da, răspunse Jesse.

Jenn îl încuviință din cap.

— Va crede că sunt groaznică! spuse apoi.

— Sunny nu face astfel de judecăți.

— O iubești?

— Într-un fel.

— Mai mult decât pe mine?

Jesse a inspirat adânc după care a răspuns încet.

— Mai puțin, a spus el.

Jenn îl încuviință din nou.

— Ce se va întâmpla cu noi, Jesse?

— Dumnezeu știe!

— Nu, continuă Jenn. Eu nu cred că El știe!

50.

Suitcase Simpson a intrat cu carnetul de notițe și s-a așezat în fața biroului lui Jesse.

— Cel mai bun detectiv! remarcă el.

— Ți-a plăcut în Baltimore? a întrebat Jesse.

— Mda. E destul de ok pe-acolo. Au și această imensă piață *Quicy* lângă port. Multe locuri de unde să iei plăcinte cu mere.

— Ai găsit ceva?

— În afară de plăcinte cu mere? răspunse Suit. Mda. Am găsit.

Jesse și-a întors scaunul și a așteptat.

— Am fost la Poliția Districtului Baltimore și am vorbit cu o femeie drăguță din departamentul de personal.

— Ai abordat-o imediat?

— Destul de repede. Mi-am folosit șarmul.

— Uau! remarcă Jesse.

— Te ajută în treaba de detectiv, să știi, dacă ai șarm.

— Nu știam asta.

— În fine, când Lutz a lucrat acolo beneficiarul asigurării lui de viață era Lorraine Pilarcik. Era de asemenea trecută și pe asigurarea medicală.

— Și care era relația ei cu el? întrebă Jesse.

— O trecuse ca fiind soția lui.

— Lorraine.

— Stai că urmează! spuse Suit.

— Bun.

— I-am luat adresa de unde stătea în timp ce a lucrat acolo și am fost și am vorbit cu oamenii din acel cartier. Erau vreo trei-patru oameni care și-au amintit de amândoi. Toți îi spuneau Lorrie.

— Spune-mi că le-ai arătat pozele cu Lorrie Weeks.

— Le-am arătat.

— Și? întrebă Jesse.

— Ea era.

— Suit, probabil vei deveni șeful detectivilor.

— Când vom avea un departament pentru aceștia…

— Imediat după, răspunse Jesse.

— Au ezitat puțin. Știi și tu cum sunt pozele de carnet. Plus că nu o văzuseră de vreo cincisprezece ani. Dar toți au presupus că era ea.

— Un mariaj fericit?

— Din câte își pot aminti toți, da, răspunse Suit.

— Când au divorțat?

— Nimeni nu știa că divorțaseră.

— Când au plecat din cartierul ăla? a întrebat Jesse.

— Greu de aflat asta, știi. Dar a fost aproximativ spre sfârșitul anilor optzeci, începuturile anilor nouăzeci.

— Ai găsit înregistrat vreun divorț?

— Nup, răspunse Suit. Nu în Baltimore. Am găsit înregistrată o căsătorie în numele lui Walton Weeks și a lui Lorrie Pilarcik și un anunț de mariaj în *The Baltimore Sun*. Douăzeci și șase august, 1990.

— Ar fi putut să divorțeze în altă parte, remarcă Jesse.

— M-am gândit la asta.

— OK. Nu te grăbi. Savurează momentul!

— M-am întrebat „De ce să nu divorțezi în localitatea ta”?

— Poate pentru că se mutaseră în alt stat? întrebă Jesse.

— Poate, sau, m-am gândit în sinea mea, poate vroiau să termine repede. Și unde poți rezolva rapid un divorț?

— La *Dover-Foxcroft*, Mâine?

— În Las Vegas. Nu a stricat să verific.

— Și?

— Lorraine Pilarcik și Conrad Lutz au divorțat pe cincisprezece august, după șase săptămâni în care au locuit în Vegas.

— Cu unsprezece zile înainte să se căsătorească cu Walton Weeks, remarcă Jesse.

— Te doare inima puțin când te gândești la asta? întrebă Suit.

— Da. I-a furat Weeks nevasta lui Lutz și l-a mai angajat apoi ca bodyguard?

— Poate că Lutz chiar este un tip iertător.

— Poate, spuse Jesse.

51.

Jesse a intrat în mansarda lui Sunny la nouă seara. Rosie a sărit din patul ei și s-a agitat prin mansardă ca să-l vadă. A ridicat-o în brațe, mângâind-o pe abdomen, apoi s-a lăsat lins pe nas înainte să o lase jos.

— Bei ceva? îl întrebă Sunny.

— Sigur.

S-au așezat în dreptul ferestrei cu firidă cu paharele lor.

— Iată cum stau lucrurile cu Jenn, începuse Jesse.

În timp ce acesta vorbea, Rosie a început să sară și să latre lângă Sunny. Concentrată încă la monologul lui Jesse, Sunny și-a mutat puțin scaunul pentru a avea mai mult loc, iar Rosie a sărit la ea în brațe și s-a învârtit până și-a găsit o poziție confortabilă.

Când Jesse a terminat, Sunny și-a scuturat capul.

— Săraca, a remarcat apoi.

Jesse a aprobat-o.

— S-a dus și ea la un psiholog zilele-astea? a-ntrebat ea apoi.

— Da. Nu știu dacă are consultații chiar și acum.

— Ar trebui. Știu eu pe cineva.

— Nu oricine poate să vorbească cu ea.

— Ea ar trebui să fie capabilă, continuă Sunny. O să vorbesc cu ea despre Jenn.

Jesse a aprobat-o din nou.

— Ce ai vrea să fac eu?

— Trebuie să ajung în New York, răspunse Jesse. Dacă ai putea să ai grijă de ea până mă întorc…

— Vrei ca eu, sau Spike, să-l punem la punct pe Lloyd?

— Nu. O să mă ocup eu de asta când am timp. Doar ține-l departe de ea.

Sunny i-a mai adus lui Jesse un scotch și ei și-a turnat vin alb.

— Crezi că Lloyd este periculos? a întrebat apoi.

— Am dubii. De obicei urmărirea este cam tot ce fac urmăritorii.

— În afara momentelor când fac mai mult.

— Exceptând asta.

— Vom fi noi acolo, remarcă Sunny.

— Mersi.

— Cum merge cu dubla omucidere?

— Cred că începe să se miște ceva, răspunse Jesse.

— De-aia pleci la New York?

— Da.

Jesse și-a zdrăngănit gheața din pahar. Sunny și-a sorbit vinul. Lui Rosie părea că nu i se mai vede pata mai închisă a blănii, pe scaun, stând pe șoldurile lui Sunny.

— Ce ai de gând să faci, Jesse?

— Cu Jenn? întrebă acesta.

— Da, normal că de Jenn vorbeam.

— Am să o scap de Lloyd.

— Sunt sigur că o să faci asta. Și dup-aia? continuă Sunny.

Jesse a băut din scotch, apoi și-a lăsat capul pe spate, ținând ochii închiși, în timp ce își relaxa gâtul.

— Dacă ți-aș spune, zise Jesse, „Sunny, vrei să te căsătorești cu mine?”, ce ai spune?

— Aș spune că e o ofertă minunată, răspunse aceasta.

— Și ai spune da?

Sunny a tăcut câteva clipe.

— Nu, a răspuns după aceea.

— Pentru că?

— Pentru că nu pot chiar să trec peste Richie.

Jesse a încuviințat-o din mișcarea capului. Și-a băut scotchul și a pus paharul gol jos, pe masa micuță.

— Și iar începem, a spus apoi.

52.

Lorrie Weeks locuia încă în Village, în apartamentul de lux pe care îl împărțise cu Walton Weeks, în turnul nou strălucitor care se înălțase în capătul străzii Perry, cu o vedere mare spre râul Hudson.

— Noi nu ne-am permite să locuim acolo, remarcă Suit, uitându-se în sus la turnul de sticlă.

— Nu, îi răspunse Jesse.

— Se integrează bine cu cartierul.

— Ca o prostituată la picnic.

— Ce ne așteptăm, mai exact, să vedem? întrebă Suit.

— Pe Lorrie Pilarcik Weeks.

— Și când o vedem, ce facem?

— O urmărim, îi răspunse Jesse.

— Pentru că ea e singura pistă pe care o avem?

— Exact.

— Și nu știm ce altceva să facem.

— Din nou ești precis…

— Este minunat să te instruiești cu un maestru, remarcă Suit.

— Îți invidiez experiența.

Era 5 după-amiaza când Alan Hendricks a ieșit dintr-un taxi care apăruse în zonă, și a intrat în clădirea unde stătea Lorrie Weeks. La șase și un sfert au ieșit împreună și au luat-o pe strada Perry, depărtându-se de râu. Jesse și Suit i-au urmărit. Au intrat într-un restaurant de pe strada Greenwich. Jesse și Suit au așteptat afară. La ora nouă au ieșit din restaurant, braț la braț, și s-au îndreptat la capătul vestic al străzii Perry.

— Fotografiază-i! spuse Jesse.

Suit a făcut mai mult poze.

Au intrat împreună. Până spre miezul nopții, Hendricks încă nu ieșise. Jesse și Suit s-au întors înapoi la hotel.

Următoarea dimineață erau înapoi, îm afara clădirii unde locuia Lorrie, înainte de ora nouă. Abia după zece Hendricks a ieșit lent, în aceleași haine pe care le purtase și noaptea trecută, când au mers pe strada Perry.

— Stai cu el, i-a spus Jesse lui Suit. Presupun că va căuta un taxi. Dacă așa e, lasă-l să plece și întoarce-te.

Jesse s-a rezemat de un perete galben de cărămidă, în plină bătaie a soarelui, și s-a uitat la clădirea lui Lorrie. După cincisprezece minute, Suit s-a întors.

— Taxi la periferie, a spus acesta.

— Știi să faci diferența aici între periferie și centru?

— Nu, să trăiți! Dar l-am auzit spunând „periferie” taximetristului.

Jesse l-a încuviințat din mișcarea capului.

La doisprezece fără un sfert un taxi a oprit în fața turnului, din care a ieșit Conrad Lutz.

— Aha! remarcă Jesse.

— Aha? întrebă Suit.

— Este o expresie a șefilor. Ucenicii n-au voie să spună „aha”!

— Bănuiești că va petrece și el o noapte, nu?

— Vom afla. Îi răspunse Jesse. Fă fotografiile.

Suit a scos aparatul și a început să facă poze.

— Fir-ar! exclamă Suit. Dacă mai stau pe-aici încă o zi, o să prind rădăcini.

— Știu că așa pare, dar în general nu prinzi rădăcini.

— Presupun că ar fi o coincidență prea mare ca amândoi să vină aici fără s-o viziteze pe Lorrie Weeks.

— Da, remarcă Jesse. Ar fi.

Jesse și Suit stăteau afară, făcând cu rândul ocazional pentru a merge la un restaurant două blocuri mai sus. Lutz a stat până seara târziu. Când a ieșit, Suit la urmărit.

— De data asta, urmărește-l, îi spuse Jesse. Află unde stă.

— Dacă ia un taxi, iau și eu unul?

— Dap.

— Chiar o să apuc să zic „urmărește acel taxi” unui taximetrist newyorkez?

— Nu-ți face griji, îi răspunse Jesse. Probabil că nici nu va pricepe engleza.

Suit a plecat după Lutz. Jesse a rămas. Nu a mai venit nimeni. Nu a plecat nimeni. La 6 după-amiaza Suit s-a întors.

— Lutz stă la un hotel din sudul Park Avenue, a spus el.

Și-a scos carnetul de notițe, a găsit pagina și s-a uitat la ea.

— Piața West Union, a continuat. Mi-au spus la hotel că avea rezervare de o lună.

— Costă ceva, remarcă Jesse.
— Poate că Lutz și-a economisit bănuții.
— Posibil.
— Sau poate cunoaște o femeie bogată.
— Posibil.
— Aici ce se mai întâmplă?
— A, a trecut un tip plimbând un câine de rasă, răspunse Jesse.
— Asta e interesant.
— A luat-o-n sus de-aici.
La ora șapte, seara, Hendricks a apărut cu o sticlă de vin și o franzelă.
— O cină lejeră de seară.
Jesse a încuviințat.
— Lutz ziua și Hendricks noaptea? întrebă Suit.
— Așa se pare.
— Tare! exclamă Suit. Vom sta aici și vom urmări. Mă simt ca un tip d-ăla, știi, cum îi zice, căruia îi place să privească pe furiș.
— Voyeur! îi răspunse Jesse.
— Daa, mă simt ca un voyeur!
— Nu trebuie neapărat să facă sex tot acest timp…
— Nu? întrebă Suit.
Jesse i-a zâmbit.
— Mai bine să te gândești că asta fac, cred, îi răspunse.
— Clar. Dezvoltăm un plan? întrebă Suit.
— Așteptăm o dezvoltare a lucrurilor aici.
— Și cât va trebui să așteptăm?
— Până când apar sau până când nu vom mai putea sta, răspunse Jesse.
Suit și-a scuturat capul întristat.
— Asta e patetic, a remarcat apoi.
— Știu. Dar avem niște fotografii drăguțe…

53.

În a treia dimineaţă pe strada Perry, Lutz nu a mai apărut.

— Află dacă mai e cazat la hotel! i-a spus pe la prânz Jesse lui Suit.

Suit a vorbit la telefon pentru zece minute apoi a închis.

— A plecat dimineaţa asta. A aranjat cu portarul pentru o limuzină spre *Delta Shuttle* din *LaGuardia.*

— Deci merge la Boston sau la Washington, concluzionă Jesse.

— Aşa mi-a spus portarul. Spune că zboară doar în două locuri.

Jesse a zâmbit.

— Sun-o pe Molly pentru asta, i-a spus apoi. Spune-i să verifice dacă are rezervare din nou la Langham. Dacă nu, pune-o să verifice şi alte hoteluri.

Suit a sunat-o.

— Ce este exact un portar? a întrebat Jesse după ce Suit a terminat convorbirea.

— Pentru clienţii hotelului sunt cum eşti tu pentru mine.

— Nepreţuit?

— Da.

— Aştepţi telefonul pentru treaba asta?

— Bineînţeles.

— Până o aşteptăm pe Molly, sună-l pe Healy, şi când îl prinzi, dă-mi-l la telefon.

— Pot să-i spun că eu sunt portarul tău? l-a-ntrebat Suit.

— Doar sună-l, a răspuns Jesse dându-i numărul. Voi avea nevoie de un poliţist din New York pentru a mă ajuta cu problemele de jurisdicţie.

— Şi crezi că Healy poate da o mână de ajutor?

— Mai bine decât să mă perind eu prin incintele locale explicându-le că sunt şeful poliţiei din Paradise, Massachusetts.

— Nu crezi că asta i-ar impresiona?

— Ar trebui, i-a răspuns Jesse. Dar câteodată nu se întâmplă aşa.

Suit a format la Healy iar când acesta a răspuns: — Aşteptaţi pentru şeful Stone, şi i-a întins telefonul lui Jesse.

— Aşteptaţi pentru şeful Stone? a întrebat Healy.

— Era Suitcase Simpson. Are un simţ al umorului foarte dezvoltat.

— Și eu. De ce ai nevoie.

Jesse i-a spus pentru ce îl sunase.

— Mda, o să dau câteva telefoane.

Jesse i-a întins înapoi telefonul lui Suit, care a închis. Câinele de rasă a trecut din nou, plimbat de doi tipi de data aceasta. Lorrie era încă în apartamentul ei de lux.

— Ce crezi că face acolo? întrebă Suit. Când nu și-o trage cu Lutz sau cu Hendricks…

— Se uită la privelişte.

La trei și un sfert, Molly a sunat să raporteze că Lutz chiar se întorsese la Langham, unde avea rezervare până la sfârșitul lunii.

— Era cazat până la sfârșitul lunii și aici, remarcă Suit.

— Când te cazezi la un hotel, de obicei te întreabă cât o să stai. Chiar dacă nu știi, le spui o dată oarecare.

— Ce se întâmplă dacă trebuie să pleci mai repede?

Jesse i-a zâmbit din nou.

— Nu au voie să te țină captiv! i-a răspuns.

54.

Healy nu o cunoştea pe Rosa Sanchez, dar ştia pe cineva care o cunoştea pe comandanta biroului ei, iar aceasta l-a pus în legătură cu comandantul Circumscripţiei Şase, care a repartizat-o lui Jesse. Rosa era un detectiv de gradul al doilea, nu foarte înaltă, destul de slăbuţă, brunetă, cu ten măsliniu şi accent hispanic aproape insesizabil pentru engleza ei perfectă.

S-au întâlnit cu ea la sediul Circumscripţiei Şase.

— Potrivit celor spuse de comandantul Circumscripţiei Şase, a spus ea în timp ce ieşeau pe strada West 10th, sunt a voastră, atâta timp cât aveţi nevoie de mine… într-un sens profesional.

— Eşti cel mai nou detectiv? o întrebă Jesse.

— Da.

— Deci prinzi toate lucrurile de genul ăsta.

— Da, răspunse ea. Ai lucrat vreodată într-un oraş mare?

— În L.A., la Furturi şi Omucideri.

— Expert?

— Fii sigură de asta! îi răspunse Jesse.

— Crezi că Bratton poate să schimbe ceva acolo?

— A schimbat deja ceva aici.

— Bună remarcă, spuse ea. Care e planul nostru?

— Vom vizita o femeie în apartamentul ei de lux de pe strada Perry.

— Este unul dintre turnurile alea mari, noi?

— Mda, răspunse Jesse.

— A, ce bine! Mor de curiozitate să văd cum arată înăuntru.

— Cât suntem acolo, vom conduce un interviu, pe care ofiţerul Simpson îl va înregistra.

— Are un reportofon la el acolo, în geantă? întrebă Rosa.

— Este o geantă de umăr, interveni Suit. Am cumpărat-o special pentru ocazia asta.

— Sigur, spuse ea. Dar nu veţi putea folosi caseta la tribunal.

— Nici nu intenţionez, răspunse Jesse. Vreau să văd ce spune, apoi să-l intervievez pe un tip în Boston şi să văd ce spune şi el, iar apoi, poate, dacă declaraţiile lor nu se potrivesc…

— Le vei pune fiecăruia înregistrarea celuilalt.

Jesse încuviinţă.

— Eşti pregătit, Suit? întrebă el.

— Mda. Am testat totul în camera de hotel. O să-l pornesc înainte să intrăm. Voi lăsa geanta deschisă. Caseta va înregistra nouăzeci de minute.

— Care-i primul tău nume? l-a întrebat Rosa pe Suit.

— Suit este prescurtarea de la Suitcase, i-a răspuns el. Adică, ăsta nu e numele meu real. Numele meu adevărat este Luther, dar a existat un jucător de baseball pe nume Suitcase Simpson…

Rosa încuviinţă din cap.

— Şi e un nume mult mai bun decât Luther, spuse ea.

— Păi, probabil e puţin mai bun.

Rosa purta cizme negre cu toc mediu, pantaloni negri, tricou alb şi jachetă galbenă. Când au ajuns în faţa intrării în turnul în care locuia Lorrie Weeks, şi-a băgat mâna în buzunarul jachetei şi şi-a scos legitimaţia. Pe măsură ce treceau pe lângă portar, Jesse a observat că se schimba într-un poliţist fudul şi a zâmbit în sinea lui. S-a întrebat dacă şi el făcea asta. Pentru că era mică şi slabă, la ea era mai uşor de remarcat asta.

— Lorrie Weeks? a întrebat Jesse la recepţie.

— Cine să spun că o caută? răspunse femeia de la birou.

Rosa şi-a ridicat insigna.

— Detectivul Sanchez, spuse ea ferm, de la poliţia din New York.

Recepţionera a dat telefon şi i-a condus sus, la apartamentul lui Lorrie Weeks. În lift, Suit şi-a băgat mâna în geanta lui de umăr şi a pornit reportofonul. Apartamentul lui Lorrie era unul dintre cele două de pe palier. Părea speriată când a deschis uşa. Dar mulţi oameni sunt aşa când sună poliţia, gândi Jesse.

— A! a exclamat ea când l-a văzut pe Jesse, tu erai! Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim, răspunse acesta. Pe ofiţerul Simpson ţi-l aminteşti. Ea este detectivul Sanchez. Dacă tot suntem în New York, ea va reprezenta legea în această cameră.

Lorrie s-a îndepărtat de prag. Doamna de la recepţie părea că voia să afle mai multe, realiză că nimeni nu avea de gând să îi spună mai multe, şi se întoarse discret la lift. Jesse a intrat în sufrageria mare, care avea o privelişte imensă.

— Ce este? a întrebat Lorrie. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, răspunse Jesse. Avem ceva informaţii noi şi voiam să vedem

dacă ne poți ajuta să le interpretăm.

— Voi fi bucuroasă să încerc.

— Bun.

55.

Rosa Sanchez stătea în faţa peretelui de geam şi admira priveliştea. Suit s-a aşezat cu carnetul său de notiţe pe un scaun de brocart verde-auriu, iar Jesse s-a aşezat la capătul unei canapele mari, verde, de piele, şi Lorrie la capătul celălalt. Purta o rochie scurtă de vară, albă, cu flori mari şi roşii pe ea, iar când s-a aşezat picior peste picior, i s-a văzut toată coapsa.

O coapsă arătoasă.

— Numele tău de fată era Lorrie Pilarcik? întrebă Jesse.

— De unde ştiai asta?

— Tehnici avansate de investigaţie. Şi te-ai căsătorit cu Walton Weeks pe douăzeci şi şase august 1990. În Baltimore.

Lorrie l-a aprobat. Ochii îi erau larg deschişi, buzele întredeschise şi lucioase. Şi-a atins buza de jos cu vârful limbii.

— La hotelul Harbour Court! adăugă Jesse.

Lorrie l-a aprobat din nou.

— Da, răspunse ea. A fost destul de drăguţ.

Jesse a zâmbit şi a încuviinţat.

— Pariez că aşa a fost, continuă Jesse. A fost prima ta căsătorie?

Lorrie a clipit, gura ei era încă puţin deschisă, vârful limbii ei se mişca înainte şi înapoi pe buza de jos.

— Poftim? întrebă ea.

— A fost prima ta căsătorie? repetă Jesse.

Din nou, tăcerea ei şi mişcarea nervoasă a limbii. Jesse aştepta. Detectivul Sanchez continua să admire priveliştea râului. Suit era tăcut, scriind în carnetul său de notiţe.

— A doua, răspunse Lorrie.

— Cu cât timp înainte?

— Înainte?

— Cu cât timp înainte să te căsătoreşti cu Walton Weeks ai divorţat de primul tău soţ?

— O, Doamne, nu-mi amintesc, cu mult timp în urmă.

— Ţi-a fost acordat divorţul în Las Vegas, pe cincisprezece august 1990, după şase luni de locuit acolo, remarcă Jesse.

— De ce faci asta? întrebă Lorrie. De ce mă întrebi aceste lucruri

încercând să mă prinzi?

— Îţi dau şansa să fii onestă. Care era numele primului tău soţ?

Lorrie s-a ridicat brusc în faţa lui Jesse, cu mâinile în şolduri şi s-a aplecat uşor spre acesta.

— Conrad Lutz! spuse ea. E bine? Asta vroiai să auzi? Am fost căsătorită cu Conrad Lutz!

Rosa Sanchez s-a întors de la privelişte şi şi-a pus mâinile-n sân, privind-o pe Lorrie. Suit continuă să ia notiţe.

— Ceea ce explică cum l-ai cunoscut pe Walton Weeks.

— Şi?

— Mie-mi spui? întrebă Jesse.

— Nu e nimic de zis. Conrad şi eu eram la sfârşitul relaţiei noastre, iar Walton şi eu abia începusem.

— S-au suprapus?

— Se mai întâmplă, răspunse Lorrie.

— Cum s-a simţit Conrad faţă de asta?

— Ştia că noi terminasem socotelile.

— Deci nu a fost Weeks cel care a rupt mariajul?

— Nu.

— Dar ce? întrebă Jesse.

— De ce îţi pasă?

Jesse a zâmbit.

— Tehnici avansate de investigaţie! i-a răspuns acesta. Acoperim toate premisele.

Lorrie a încuviinţat din cap.

— Deci ce a rupt primul mariaj? întrebă Jesse.

— Plictiseala, presupun… şi… Lorrie s-a oprit.

— Şi?

— Păi, nu ştiu cum să vă spun asta ca să nu sune îngrozitor.

— Nu te vom judeca!

— Eu… nu vin dintr-un mediu atât de elegant pe cât ai putea crede. Când eram tânără, era incitant să fiu căsătorită cu un poliţist.

— La orice vârstă, o completă Jesse.

În cameră, Rosa Sanchez zâmbi.

— Dar apoi, a mers să lucreze pentru Walton. Şi am început să explorez o lume nouă. Şi să cunosc oameni diferiţi. Şi… nu mai era atât de incitant să fiu căsătorită cu un poliţist.

— Sau cu un bodyguard.

— Sau cu un bodyguard! întări Lorrie.

— Asta nu l-a deranjat pe Lutz? întrebă Jesse.

— Păi, presupun că trebuie să îl fi deranjat.

— Și crezi că l-a deranjat când te-ai căsătorit cu Weeks?

— Păi, presupun. Așa cred.

— Dar a continuat să stea la Weeks ca bodyguard.

— Da.

— De ce?

— Era o slujbă bună, a răspuns Lorrie.

Jesse a încuviințat.

— Crezi că l-ar fi deranjat atât de rău încât să-l omoare pe Weeks și să-l spânzure într-un parc public? întrebă el.

— O, Doamne!

Jesse aștepta. Limba lui Lorrie îi mișca buza de jos.

— O, Doamne! exclamă Lorrie din nou.

— Ce crezi?

— Păi, eu, Doamne… desigur, Conrad avea un caracter oarecum violent. Polițist. Bodyguard. Purta o armă.

— E posibil? întrebă Jesse.

— Conrad avea multă forță. Multă pasiune.

— Și crezi că ar fi putut să o facă.

— Presupun.

Erau tăcuți.

— Ar putea fi Conrad, spuse ea după un moment.

— Ai vreo idee de ce a așteptat atât?

Lorrie părea ușor speriată.

— Atât de mult? întrebă ea.

— Te-ai căsătorit cu Weeks în 1990.

— Conrad poate fi așa, foarte răbdător, foarte calculat, foarte rece.

— Dar și puternic și pasional, remarcă Jesse.

— Da.

— Și fiind atât de răbdător și de calculat, ai vreo idee despre ce a cauzat ca el să acționeze acum?

— Eu… probabil a fost pentru că Walton avea de gând să îl concedieze.

— Știai asta?

— Walton mi-a menționat că se gândea la asta.

— A spus și de ce? întrebă Jesse.

— Nu. Doar că se gândea la asta!

— Odată ce nu ar mai fi avut slujba bună, nu ar mai fi fost nici un motiv să îl omoare pe Weeks.

— Știi, asta are cumva sens.

— Și fata?

— Probabil a trebuit, pentru că l-a văzut omorându-l, spuse Lorrie.

— Bine gândit! răspunse Jesse. L-ai văzut în ultimul timp?

— Nu chiar, nu de când Walton a murit.

Jesse încuviință.

— Mai este altceva ce ai mai putea spune despre toate astea?

— Este doar faptul că nu m-am gândit până acum la Conrad, răspunse ea.

— Dar acum, că ai făcut-o?

— Urăsc să mă gândesc, dar are sens, într-un fel.

— Da, spuse Jesse. Are.

56.

— Cum de nu i-ai spus că am văzut-o cu Lutz şi cu Hendricks, pe rând? întrebă Suit, în timp ce beau cafea cu Rosa Sanchez lângă secţia de pe West 10th.

— O putem întreba întotdeauna mai târziu, răspunse Jesse. Eram mai mult interesat cât de departe poate să meargă cu Lutz.

Suit a scos reportofonul din geantă şi l-a pus pe masă. L-a pornit.

— *Este doar faptul că nu m-am gândit până acum la Conrad.*

— *Dar acum, că ai făcut-o?*

— *Urăsc să mă gândesc, dar are sens, într-un fel.*

Suit l-a oprit.

— Verificam doar dacă am surprins faza.

— Aveţi de gând să selectaţi fragmente pentru acest tip, Lutz? întrebă Rosa.

— Da, răspunse Jesse.

Suit a încuviinţat din cap.

— Şi avem şi pozele, spuse el.

— Valorează cât o mie de cuvinte! remarcă Jesse.

— Crezi că acest Lutz a comis crimele? întrebă Rosa.

— Posibil.

— Crezi că femeia e implicată cu el?

— Posibil.

— Şi aveţi de gând să vă folosiţi de ea pentru a-l da de gol pe el? întrebă Rosa.

— Dap.

— Şi pe el s-o dea de gol pe ea?

— Dap.

— Crezi că ei sunt cei pe care-i căutaţi?

— A minţit legat de absolut orice de când am început să vorbesc cu el. El nu mi-a spus nimic din ce m-ai auzit vorbind cu ea.

— Amândoi ştim că nu înseamnă că ei au făcut-o! spuse Rosa.

— Şi amândoi ştim că nu înseamnă că nu au făcut-o! replică Jesse.

— Asta-i corect. Este o temelie pentru suspiciuni.

— Nu a menţionat nici că Weeks avea de gând să divorţeze de ea,

remarcă Suit.

— Soțul care e mort? întrebă Rosa. Tipul cu emisiunea?

— Da, răspunse Jesse.

— Avea să fie o afacere bună pentru ea.

— Nu.

— Nici un ban? întrebă Rosa.

— Nu destui. Aveau să meargă la femeia care a murit cu el și la copilul lor nenăscut.

— Isuse Christoase, exclamă Rosa. Un motiv.

— Sună ca unul, continuă Jesse.

— Dar?

— Dar trebuie să îmi dau seama unde e Lutz în toată povestea asta. Am dubii că ar fi făcut-o de una singură. Și de ce naibii s-o fi făcut el pentru ea?

— Se vede cu el, spuse Suit.

— Așa se vede și cu Hendricks, îi replică Jesse.

— Cine e Hendricks?

Jesse îi explică.

— Învârtea ceva cu Lorrie cum o mai cheamă?

— Așa mi s-a spus.

— Și avem și fotografiile, spuse Suit.

— Suit a făcut fotografiile, zise Jesse. Este foarte mândru de asta.

— O muncă ce a meritat… concluzionă Suit.

— Crezi că e implicat? întrebă Rosa.

— Hendricks? Nu știu. Oricum, nu pot să îl exclud.

Rosa a scos o carte de vizită din geantă și i-a dat-o lui Jesse.

— Dacă aveți nevoie de mine, sunați-mă! Directorul reprezentant a spus că sunt a voastră dacă aveți nevoie de mine, în cazul în care nu intervine ceva.

— Mulțumim, Rosa.

— A fost o plăcere să te văd lucrând la interogatoriu, finuț, plăcut, ținând-o de vorbă, oferindu-i șansa să se scoată și, dacă ar fi vinovată, să dea vina pe altcineva. Ești destul de bun.

— Mersi pentru observație, răspunse Jesse.

— Ar fi putut să-și omoare soțul și pe iubita acestuia și copilul lor nenăscut, spuse Rosa. Și s-ar putea să aibă doi bărbați complici, și s-ar putea să și-o tragă cu amândoi!

— Și arată ca un premiu câștigat la un bal de caritate.

— Aparențele pot fi înșelătoare, spuse Rosa.
— Dar nu pentru totdeauna…

57.

Molly l-a adus pe Lutz în biroul lui Jesse. *Pare obosit,* gândi Jesse.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse el.

Lutz a încuviinţat din cap şi s-a aşezat. Molly a plecat.

— N-o să te fut la cap cu asta, continuă Jesse. Cred că eşti într-un mare căcat.

Lutz nu a avut nici o reacţie.

— Asta este ce ştim. Ştim că ai fost poliţist. Ştim că odată l-ai arestat pe Weeks pentru indecenţă în public, şi ai continuat încât ai ajuns bodyguardul său. Ştim că ai fost căsătorit cu Lorraine Pilarcik, acum cunoscută ca Lorrie Weeks. Ştim că a obţinut un divorţ rapid în Vegas cu unsprezece zile înainte să se căsătorească cu Weeks. Ştim că ai ajutat într-un fel la creşterea acestei relaţii şi ai continuat să fii angajatul lui Weeks. Ştim că tocmai ai fost cu ea în New York, şi ai continuat o relaţie care, cel puţin în aparenţă, este intimă.

Lutz nu a vorbit. A stat drept în scaunul său. Cu braţele încrucişate. Cu faţa inexpresivă.

— Ştim că Carey Longley purta copilul lui Weeks. Ştim că Weeks, înainte de moartea sa, a înaintat o cerere de divorţ către Lorrie, ceea ce ar fi însemnat că tot ce deţinea ar fi ajuns la Carey şi la copilul nenăscut, odată cu divorţul.

Lutz nu s-a mişcat. Îl fixa pe Jesse cu privirea aceea poliţienească inexpresivă pe care Jesse însăşi o învăţase cu mult timp în urmă. Era ca şi cum ai fi ştiut să faci asta odată cu primirea insignei. Chiar şi Molly ar fi putut să o facă la comandă.

— Ştim că ai fost poliţist, şi deci presupunem că ştii să tragi cu arma. Presupunem că ai ceva cunoştinţe despre temperatura la care trebuie ţinut un cadavru într-un frigider pentru a şterge concluziile expertizei medico-legale. Ştim că eşti un tip mare, puternic şi că ai fi putut, dacă ar fi trebuit, să târăşti un cadavru şi să-l spânzuri de un copac, într-un parc. Şi, ca un fost poliţist, ai putea şti mai bine decât alţii că făcând asta, ar induce în eroare investigaţia crimei.

Jesse a apucat cana de cafea, a văzut că e goală, şi s-a ridicat să şi-o umple.

— Vrei cafea? îl întrebă pe Lutz.

Lutz şi-a scuturat capul. Jesse şi-a pus zahăr în cafeaua lui şi ceva lapte condensat, apoi a amestecat şi şi-a adus cana la birou.

— Vrei să discutăm una din aceste probleme? Întrebă el.

Lutz făcu semn din cap că nu.

— Vrei să discuți despre relația cu Lorrie Pilarcik?

Lutz și-a scuturat din nou capul. Jesse a dat din umeri. A scos un reportofon din sertarul său, l-a pus pe birou și i-a dat drumul. Era caseta pe care Suit o făcuse cu interogatoriul lui Lorrie în New York.

— Asta nu l-a deranjat pe Lutz?

— Păi, presupun că trebuie să îl fi deranjat.

— Și crezi că l-a deranjat când te-ai căsătorit cu Weeks?

— Recunoști vocile, spuse Jesse.

Lutz nu a răspuns.

— Păi, presupun. Așa cred.

— Dar a continuat să stea la Weeks ca bodyguard.

— Da.

Lutz era perfect nemișcat și asculta.

— Crezi că l-ar fi deranjat atât de rău încât să-l omoare pe Weeks și să-l spânzure într-un parc public? întrebă el.

— O, Doamne… desigur, Conrad avea un caracter oarecum violent. Polițist. Bodyguard. Purta o armă… Ar fi putut să fie el.

Jesse a lăsat caseta până la sfârșit, a oprit-o și a lăsat-o să se deruleze. Lutz era calm.

— Ea pare să creadă că tu i-ai omorât pe Weeks și pe iubita lui.

Lutz nu se mișca.

— A fost simpatică legat de asta. A ezitat, și-a coborât privirea, și-a lins buza de jos destul de mult, știi cum face, cu vârful limbii. Dar foarte rezervat și foarte dulce, amice, a arătat cu degetul spre voi ca fiind criminalii.

Lutz s-a mișcat puțin. Jesse nu a putut să-și dea seama dacă își mișca fața sau dacă îi tremura vag toată partea de sus a corpului.

— Vrei să auzi caseta din nou? întrebă Jesse.

Lutz și-a scuturat capul. Jesse a luat câteva fotografii mari cu Hendricks și Lorrie, pe care le făcuse Suit. Le-a împins spre Lutz.

— Știi după-amiezile pe care le-ai petrecut recent cu Lorrie în New York? Nopțile și le-a petrecut cu Alan Hendricks.

Lutz nu s-a mișcat spre fotografii, dar Jesse știa că acesta le putea vedea din poziția în care stătea. S-a uitat în gol, prin ele. Apoi, fără vreo concluzie, s-a ridicat, s-a întors, și a ieșit din biroul lui Jesse, fără oprire.

58.

Molly a intrat cu o farfurie de hârtie, pe care erau două mere coapte.

— N-ai vrut să-l reții? întrebă ea.

A pus farfuria în fața lui Jesse. Absent, acesta a servit un măr copt.

— Nu am nici cea mai mică dovadă că ar fi comis o infracțiune de orice natură, vreodată, răspunse el.

A luat o mușcătură din mărul copt.

— Fosta lui nevastă spune că ar fi putut să o facă, remarcă Molly.

Jesse a amestecat și a înghițit.

— Mmm, bun, bun, exclamă el. Dar nu a spus că el a făcut-o. Orice avocat al apărării din America care ar asculta caseta ar vedea că eu am dus-o spre acea concluzie.

Jesse a mai mâncat din mărul copt.

— Plus că, spuse Molly, dacă s-ar ajunge la asta, el ar putea spune că ea a făcut-o, iar ea ar putea insista că el a făcut-o, și asta ar crea un dubiu serios.

— Deci, nu, nu l-am reținut, a concluzionat Jesse.

Acesta este un măr copt excelent. Le-ai luat de la Daisy Dyke?

— Le-am copt eu, răspunse Molly.

— Le-ai copt?

— Mda, știi, am ras merele, am făcut crusta, am adăugat scorțișoară, am pus zahăr, am împăturit-o și am băgat-o în cuptor.

— Știi, merele coapte sunt ca gogoșile. Doar par să existe. Nu te gândești că sunt făcute de cineva.

— Eu le-am făcut, spuse Molly.

— Oau, remarcă Jesse. Soție, mamă, polițist, brutar!

— Sex-simbolul departamentului, adăugă Molly.

Jesse și-a terminat mărul copt.

— Molly, nu vreau în nici un fel să îți neg această calitate, dar ești singura femeie din departament.

— Asta dacă unii dintre băieți nu sunt gay!

Jesse încuviință.

— Ceea ce nu cred că e cazul, adăugă Molly.

Jesse încuviință din nou.

— Păi, poate fi o distincție fără nici o importanță, dar e o distincție și o revendic.

— Pot să mănânc și celălalt măr copt? întrebă Jesse.

— Bineînțeles.

— Le-ai făcut special pentru mine?

— Nu, le-am făcut pentru soțul meu și pentru copii. Dar am păstrat două și pentru tine.

— Păi, ai dreptate. Fiecare ia distincțiile pe care le poate primi, spuse Jesse.

— Dincolo de asta, poate câțiva băieți chiar sunt gay, și tu ești de fapt sex-simbolul departamentului.

— Aș prefera să nu merg până acolo.

59.

Jesse a apăsat pe soneria de la uşa de la intrarea apartamentului din *Prudential Center* a lui Timothy Lloyd şi şi-a ţinut insigna ridicată în dreptul vizorului. După un minut, uşa s-a deschis.

— Sunt Jesse Stone, şeful poliţiei din Paradise. Trebuie să stăm de vorbă.

— Paradise, Mass{3}?

— Da, pot să intru?

— Da, sigur, ce s-a întâmplat? întrebă Lloyd depărtându-se de prag. Jesse a intrat şi a închis uşa în urma sa. Şi-a vârât insigna în buzunarul de la cămaşă.

— Sunt şi fostul soţ al lui Jenn Stone, spuse el.

Faţa lui Lloyd a pălit puţin, iar Jesse l-a lovit puternic cu o directă de stânga. Lloyd a făcut doi paşi în spate şi apoi s-a aruncat spre Jesse. Acesta l-a lovit cu un croşeu de stânga, apoi cu unul de dreapta, iar Lloyd s-a împleticit pe spate şi s-a aşezat pe podea.

— Nu poţi veni aici să faci asta! exclamă el.

Întotdeauna îl amuza pe Jesse ce erau în stare oamenii să zică în situaţii extreme.

— Bineînţeles că pot, zise el. Tocmai am făcut-o. Şi o pot face în fiecare zi, atâta timp cât discuţia noastră nu va da rezultate.

Lloyd s-a tras în spate, pe fund şi s-a ridicat în picioare. Jesse îi putea vedea ochii agitându-se, căutând o armă. Lloyd a luat un sfeşnic de alamă de pe masa din sufragerie, l-a îndreptat spre Jesse şi a încercat să îl lovească. Jesse a deviat lovitura lui Lloyd cu braţul stâng, l-a apucat de păr şi l-a smucit în faţă, împotriva inerţiei sale, cu capul înainte în perete. Lloyd a dat drumul sfeşnicului şi s-a aşezat în genunchi, apoi a rămas nemişcat, încercând să-şi prindă picioarele sub el. Ştia mai multe decât s-ar fi aşteptat Jesse. Problema lui Jesse era să scape de orice obiect ar mai fi avut Lloyd. L-a lovit în stomac, iar Lloyd a scrâşnit şi a căzut lat la podea, exagerând de două ori durerea, chircindu-se în poziţia de fetus. Jesse a mers până la un fotoliu roşu din piele, lângă uşa de la intrare şi s-a aşezat în el fără să spună nimic. Lloyd zăcea pe jos, gemând încet ocazional.

Ceva iritant apăsa vag în conştiinţa lui Jesse. A dat atenţie acestui fapt.

Era un televizor undeva în casă. Nu putea auzi ce se spunea, dar îşi putea da seama că era zgomotul unui măcel.

După un timp, când singurul sunet care se mai auzea rămăsese cel vag şi distant al măcelului, Lloyd s-a oprit din gemut.

— Nu i-am făcut niciodată nimic nevestei tale, spuse el.

— Ai urmărit-o!

— Dar niciodată…

— Nu sunt aici să dezbat subiectul, spuse Jesse.

S-a ridicat şi a mers până la locul unde era întins Lloyd, şi-a scos pistolul de la şold, s-a aplecat şi a pus vârful armei deasupra nasului lui Lloyd.

— Dacă o mai urmăreşti vreodată, sau o mai deranjezi în vreun fel sau mai ai orice de-a face cu ea, te omor.

— Isuse Christoase, Stone! exclamă Lloyd, vocea urcându-i o octavă. Jesse a apăsat pistolul mai puternic pe fruntea lui Lloyd.

— Ai priceput?

— Da, Isuse, da! Îţi promit că nu mă voi mai apropia de ea vreodată. Promit!

Jesse a rămas nemişcat pentru un moment, pistolul apăsându-l pe Lloyd. Putea să simtă aerul intrându-i şi ieşindu-i din plămâni. Putea să simtă tensiunea încordându-i muşchii. Aproape putea să o simtă. Era ca şi cum s-ar fi putut vedea în viitorul apropiat, eliberat brusc de tensiune odată cu împuşcătura.

— Te rog, imploră Lloyd. Te rog. Nu o voi mai deranja niciodată.

Jesse a tras aer în piept, atât cât să-i umple complet plămânii şi a expirat încet, s-a ridicat şi a pus pistolul în toc.

— Ridică-te! a spus el. Aşează-te pe scaun. Spune-mi varianta ta.

Lloyd s-a ridicat chinuit în picioare. Jesse nu a avut nici o intenţie de a-l ajuta. Pe jumătate cocoşat şi lent, Lloyd s-a dus până la un scaun mare cu spătar pe care s-a lăsat. Se uitau unul la celălalt.

— Nu vreau să te enervez… spuse Lloyd.

— Hai să nu complicăm lucrurile. Dacă o laşi pe Jenn în pace, nu vei avea nici o problemă cu mine. Dacă o mai deranjezi, te omor.

Lloyd a încuviinţat uşor din cap.

— Pot să-mi iau ceva de băut? a întrebat el.

— Bineînţeles.

— Vrei şi tu una?

— Nu.

Lloyd a mers țeapăn până în bucătărie, a umplut un pahar mic cu gheață, a turnat mult Jack Daniel’s și s-a întors cu acesta. S-a așezat, l-a privit pe Jesse, și a luat o înghițitură.

— Ești sigur că nu vrei să servești ceva? întrebă el.

— Sunt sigur.

— Mie, ă, îmi plăcea mult de Jenn.

Naturalețea de a bea ceva sec în sufrageria sa l-a calmat puțin pe Lloyd. Curând, Jesse știa că whisky-ul avea să ajute, de asemenea… *Doi băieți buni*, gândi el, *servind un Jack și vorbind despre femei.*

— Și am crezut că și ea mă plăcea, continuă Lloyd. Dar mă gândesc acum că vroia doar să o ajut cu cariera, știi tu, cu modeling-ul și cu spoturile publicitare.

Jesse încuviință.

— S-a folosit de mine.

— Probabil le vroia pe amândouă, remarcă Jesse.

— Ce vrei să spui?

— Probabil a vrut să fie îndrăgostită de tine și, în același timp, să o ajuți, dar n-a putut să separe aceste lucruri.

— Nu pricep, spuse Lloyd.

— Nu, probabil că nu…

60.

Stăteau pe digul de lângă plaja orașului când abia se înserase, privind peste plaja pustie la oceanul gol. O bluză neagră fără mâneci, blugi albi, ochelari mari de soare. Jesse s-a uitat pieziș la ea. Ea își fixase privirea la ocean. Jesse nu reușise niciodată să-și dea seama ce anume făcea o figură să pară inteligentă.

— Ai vorbit cu Tom Lloyd? întrebă Sunny.

— Da.

Poate că nu era legat de față. Poate era în spatele acesteia.

— Și? întrebă ea.

— S-a simțit folosit. A simțit că îl exploata pentru a avansa.

— Sunt șocată de-a dreptul, îți zic.

Jesse încuviință din cap. Se oprise din a-i studia fața și se uita și el la ocean.

— A urmărit-o ca să se simtă puternic, continuă Sunny.

— Știu.

— Ca să compenseze că nu s-a simțit atât de puternic când i-a dat papucii, sau cum o fi simțit-o el.

— Știu.

Au fixat oceanul împreună. Era liniștit de cum se lăsase seara. Apa se mișca lin și suprafața ei era aproape netedă.

— Am convenit că va sta departe de Jenn, spuse Jesse.

— Jenn știe?

— Da. Dar nu sunt sigur că are încredere în înțelegerea asta.

— O să fiu atentă la el pentru un timp, să vedem dacă se ține de cuvânt.

— O să o facă.

— Nu e nici un rău să ne asigurăm, replică Sunny.

— Mersi.

— Jenn a mai avut ceva de zis când i-ai spus despre înțelegere?

Jesse a zâmbit la oceanul vast.

— A întrebat dacă ne-am bătut, spus el.

Sunny și-a scuturat ușor capul.

— Tipic pentru Jenn, a remarcat ea.

Jesse nu spuse nimic.

— Ce încântare să aibă doi bărbaţi care să se bată pentru ea, completă Sunny.

Jesse era tăcut.

— Ştiu cum eşti, continuă ea. N-ar fi avut nici o şansă într-o bătaie.

— E un amator, replică Jesse.

— Sigur. Şi tu nu eşti. Trist este faptul că ea nu ştie asta şi nu ştie cum eşti tu.

— Şi tu ştii?

— Da. Eu ştiu.

Jesse o aprobă. Era nemişcat în locul în care stătea. Nu s-a uitat la Sunny. Nici ea la el. Au rămas fixând oceanul din faţa lor. Un pescăruş a apărut în faţa lor şi a înhăţat o bucată de carapace de crab goală. Nu avea hrană înăuntru, aşa că a pus-o înapoi şi a ţopăit în josul plajei căutând ceva mai bun. Jesse l-a urmărit cu privirea.

— Ştie, spuse el.

— Şi nu-i pasă?

— Îi pasă.

Sunny a continuat să privească spre orizont.

— Şi, de asemenea, nu ştie şi nu îi pasă, continuă Jesse.

— Noi, cei care suntem pe cale să devenim psihologi, te salutăm.

— O cunosc. Nu o înţeleg, dar o cunosc. Cu ceva timp în urmă, am crezut că ne vom muta înapoi împreună şi că se va termina. Vom fi împreună. Ea vrea asta. Eu vreau asta. Şi nu a mers.

— O plac mai mult decât mă aşteptam, remarcă Sunny.

— Se întâmplă.

— E tot ce ai vrea să fie o persoană.

— Exceptând momentele când nu e aşa.

— Şi astea sunt dese, completă Sunny.

— Dar nu mereu.

La aproape o sută de metri în josul plajei, pescărușul a renunţat şi şi-a luat zborul. Plaja era acum goală, cu excepţia lor şi a mişcărilor uşoare, repetitive şi nepăsătoare ale apei.

— Are un psiholog? întrebă Sunny. Ştiu că a avut mai mulţi. Dar am eu unul bun. Dacă vrea.

— Va face ce va face.

— Şi tu vei face cu ea…

Jesse nu a răspuns. Soarele apusese. Era încă lumină, dar oceanul se

întunecase. Vântul se oprise de tot, așa cum se întâmpla des la apus.

— Cred că trebuie să ne luăm la revedere, spuse Sunny.

Jesse încuviință ușor din cap.

— Nu înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată, continuă Sunny. Nu înseamnă că nu te voi ajuta. Nu știu ce înseamnă exact.

A alunecat ușor de pe dig și s-a așezat în fața lui.

— În afară de faptul că acum e timpul să ne spunem la revedere, completă ea.

— Da, îi răspunse Jesse.

Vocea îi era răgușită. S-a ridicat în picioare. S-au luat în brațe. Nici unul nu a vorbit. Nici unul nu s-a mișcat. Au stat pe loc, îmbrățișându-se lângă oceanul monoton, în timp ce lumina continua să piară.

61.

Jesse stătea în fundul camerei auditoriului din Primărie, în timp ce Molly ţinea discursul ei zilnic informativ pentru presă.

— Există o evoluţie în cazul uciderii lui Walton Weeks, spuse ea. Am identificat doi suspecţi şi urmărim câteva piste, deşi în acest moment nu avem suficiente dovezi pentru a aresta pe cineva.

Un reporter de televiziune dintre cei aflaţi în faţă întrebă: — Ne poţi oferi un nume, Moll?

— Sigur, răspunse ea. Ce ziceţi de Cain şi Abel?

— Mă referam la numele suspecţilor.

— A, exclamă Molly. Nu, nu vă pot da acele nume.

— De ce nu? ţipă cineva.

— Nu vreau!

— Când vă aşteptaţi la o arestare?

— Sau la arestări, îi corectă Molly. De îndată ce explorăm mai mult pistele pe care le avem.

— Aveţi o planificare?

— A, absolut! răspunse Molly. Margie, ai vreo întrebare?

— Am înţeles că guvernatorul s-a implicat activ în cazul acesta, spuse o femeie.

— Aşa a făcut? replică Molly. Să fiu a naibii!

— Nu ştiai asta? întrebă Margie.

— Nu. N-am avut idee.

— E o atmosferă politică în acest caz, se auzi un bărbat.

— Aici, în Bay State? întrebă Molly. E greu de imaginat.

— Spui că guvernatorul este implicat şi că tu nu ştii asta?

— Eu nu spun în ce e guvernatorul implicat, răspunse Molly. Nu am cunoştinţe despre vreo implicare a sa în acest caz.

— Insinuezi că implicarea sa este inutilă?

— Nu.

— Utilă?

— Care parte din „nu am cunoştinţe” nu o înţelegi, Jim? întrebă Molly.

— Care e poziţia guvernatorului legat de acest caz?

— Nu ştiu.

— Nu a exprimat-o clar?

— Nu am discutat cu guvernatorul, spuse Molly.

— Despre acest caz?

— Despre nimic. Nu l-am întâlnit în viaţa mea.

— Şeful Stone a vorbit cu guvernatorul?

— Nu ştiu, răspunse Molly.

— De ce nu se întâlneşte Şeful Stone niciodată cu presa?

— Nu pare să-şi dorească asta.

— Şi dreptul publicului la informaţie?

— Şeful Stone se ocupă mai mult de *protecţie şi deservire.*

— Nu îi pasă de dreptul publicului la informaţie?

— Profund, replică Molly. Îi pasă de fiecare bucăţică la fel de profund cum vă pasă şi vouă. Cum ne pasă tuturor.

— Atunci de ce nu vorbeşte cu noi?

— Îi place să mă ocup eu de asta, răspunse Molly. Spune că sunt mai distractivă. Încă o întrebare?

— Ce fel de indicii urmăriţi?

— Pe cele pe care le avem. Vă mulţumesc foarte mult tuturor.

Până când Molly şi-a făcut loc printre reporteri şi s-a întors la sediul secţiei, Jesse ajunsese deja acolo.

— Te-am văzut în spate, spuse Molly. Primesc o mărire de salariu că nu i-am redirecţionat spre tine?

— Mai bine de atât, îi replică Jesse. Îţi păstrezi slujba.

— Sper ca faza cu cei doi suspecţi să nu fi fost eclipsată de prostia cu guvernatorul.

— Sunt destui reporteri acolo. Câţiva dintre ei vor vedea şi adevărata informaţie, spuse Jesse.

— Crezi că o să provoace vreo mişcare?

— Nu ştiu. Cu cât se strâmtează cureaua, cu atât e mai probabil ca cineva să fie stors afară din ea.

— Din câte văd eu, cel mai bine pentru ei e să stea liniştiţi şi să nu facă nimic.

— Asta pentru că nu te simţi presată, replică Jesse.

— În afară de nenorocita de presă, spuse Molly.

— Credeam că mamele catolice irlandeze cu patru copii nu spun *nenorocita.*

Molly zâmbi.

— În general nu spunem. Pe de altă parte, nu suntem străine de expresie. Aici intervin cei patru copii.

— Merită reținut. Lutz măcar știe că mi-am dat seama că el a făcut-o. Încă nu știu cât de implicată a fost ea.

— Presupun că destul de mult, spuse Molly.

— Și eu.

— Deci când vor citi despre suspecți și piste și chestii, vor ști că vorbim despre ei.

— Și poate nu vor fi destul de deștepți să stea liniștiți și să nu facă nimic. Întreaga crimă a fost deja revizuită, spuse Jesse.

— Camera frigorifică și etalarea corpurilor? Genul acesta de lucruri?

— Amândoi știm, răspunse Jesse, când le-ai încercat pe toate, cele pe care nu le poți rezolva sunt cele în care cineva intră, oxidează pe cineva, scapă de arma crimei și apoi dispare. Nu tu motiv, nu tu martori, nimic! Chestia asta cu Weeks și iubita lui a fost produsă rău.

— Deci vor fi tentați să nu stea liniștiți! remarcă Molly.

— De asta cred că Lorrie e implicată. Lutz e un fost polițist. El ar trebui să știe mai bine.

— Dacă reușește de data asta? întrebă Molly. Dacă stau liniștiți până la urmă?

— Știu că unul dintre ei a făcut-o. Mai devreme sau mai târziu, o să o dovedesc!

Molly l-a privit pe Jesse pentru un timp mai îndelungat, apoi și-a întins mâna și a mângâiat scurt obrazul lui Jesse.

— Da, spuse. O să o faci, nu-i așa?

62.

Pe când se dădea jos din maşina sa în parcare, Jesse a putut vedea pe cineva stând în întuneric, în capătul scărilor sale. Şi-a scos pistolul şi l-a ţinut în lateral.

— Stone? se auzi persoana respectivă.

— Da.

— Lutz, spuse vocea. Trebuie să vorbesc!

— Bine.

S-au aşezat în sufrageria lui Jesse cu uşile în stil franţuzesc deschise spre punte şi aerul nopţii întrând uşor cu mirosul portului.

— Ai ceva de băut? întrebă Lutz.

— E bine scotch?

— Sigur, şi ceva gheaţă.

Jesse a luat whisky-ul, gheaţa şi un pahar şi le-a pus pe masă.

— Un pahar? întrebă Lutz.

— O să mă abţin.

— Am auzit că erai un băutor.

A pus gheaţă în pahar şi a turnat whisky peste.

— Uneori nu sunt, îi răspunse Jesse.

Stătea la bar vizavi de Lutz şi şi-a pus pistolul pe tejghea. Nu îi păsa dacă Lutz observa. S-a uitat pe lângă Jesse la posterul acestuia din spatele barului.

— Ozzie Smith, remarcă Lutz.

Jesse încuviinţă.

— Cel mai bun! continuă Lutz.

Jesse îl aprobă din nou.

— Taică-miu obişnuia să spună că Pee Wee Reese era cel mai bun.

— Nu l-am văzut niciodată jucând, îi răspunse Jesse.

Lutz ridică din umeri. Odată ce Jenn locuise acolo, pusese becuri de intensitate mică peste tot. Mai romantic, a zis ea. Ura luminile puternice, a zis ea. Când a plecat din nou, Jesse nu le-a mai schimbat. Astfel, încăperea era întunecoasă. Doar lumina de deasupra mesei unde stătea Lutz era aprinsă. Şi nu era o lumină puternică.

— Nici eu, replică Lutz. Ştiu doar ce a spus taică-miu.

— L-a văzut vreodată pe Ozzie?
Lutz și-a scuturat capul.
— A murit prea devreme, spuse el. Ai jucat vreodată?
— Da.
— Închizător ca Ozzie?
— Închizător. Dar nu ca Ozzie.
— E ceva de capul tău?
— Eram.
— Destul de bun? întrebă Lutz.
— Am fost accidentat. N-am avut șansa să aflu.
Lutz a băut din whisky.
— Nasol, spuse el.
Jesse așteptă. Lutz era tăcut. A mai băut din whisky.
— Viaţa-i dură! continuă el.
Jesse aștepta. Lutz și-a mai turnat niște whisky.
— Ai fost vreodată căsătorit? întrebă el.
— Da.
— Dar nu ești acum.
— Nu.
— Ea e încă pe aproape?
— Da.
— E greu să tai legăturile.
Jesse îl aprobă.
— Îţi place meseria asta? îl întrebă Lutz.
— Da.
— Am auzit că lucrai în L.A. înainte de asta.
— Jafuri și Omucideri, îi răspunse Jesse.
— Ai fost concediat?
— Băut la datorie.
— Probleme cu soția?
— Câteva.
Lutz a mai băut din whisky.
— Or să te conducă direct în sticlă dacă le permiţi, spuse el.
Jesse nu a răspuns. Lutz nu se aștepta să o facă. Era ca și când Jesse abia dacă era acolo.
— Și ai ajuns aici. Și ai luat-o de la capăt.
Jesse aștepta. Lutz mai bău.

— Și ai început să muncești peste normă, continuă Lutz.

— Până acum, răspunse Jesse. Cam așa ceva.

Lutz și-a scuturat capul.

— Prea târziu, spuse el.

— Pentru tine?

Lutz încuviință din cap. Se uita la paharul său cu whisky. Îi părea că arată bine. A mai băut din el.

— Mare greșeală, spuse el. Să-i aduc aici.

Jesse stătea nemișcat.

— M-am gândit că îi avem aici oricum, continuă Lutz. Mă descotorosesc de ei aici, într-un oraș mic, vreun polițist provincial se va călca singur pe cap încercând să-și dea seama ce să facă.

Lutz și-a mai pus gheață și whisky în pahar.

— Să bei destul nu mai face nici un bine. Nu mai schimbă felul în care te simți.

A băut din nou.

— Te ajută să vorbești, totuși, continuă Lutz. În loc de un mocofan, m-am ales cu tine.

Jesse încuviință.

— Pari să fii genul de polițist de tipul căruia credeam că o să devin eu, spuse Lutz.

S-a oprit și a studiat din nou suprafața whisky-ului său, ca și când ar fi fost ceva de învățat de la el. Jesse aștepta. Era un observator exterior la o dezvăluire privată, și nu vroia să intervină.

— Dar apoi am cunoscut-o pe ea, apoi l-am cunoscut pe Walton Weeks, și apoi am devenit al dracului de deștept. Sau ea a devenit. El e inelul de bronz, a spus ea. El nu vrea ca oamenii sa știe că tu l-ai arestat pentru că și-o trăgea în public. Fă-l să te angajeze. Și eu întreb ce? Și ea îmi spune că pe post de bodyguard. E o afacere bună. Are nevoie de un bodyguard.

Lutz s-a oprit din vorbit și a băut.

— Așa că devin bodyguardul lui, continuă el. Și ne înțelegem. E un tip de treabă, iar eu nu cer prea mult și într-un fel, merge, deși n-ar trebui să meargă și eu îl șantajez dracului, știi?

Aerul a devenit mai greu pe măsură ce s-a răcit și s-a lăsat întunericul. Mirosul oceanului a devenit mai dens.

— Ei bine, e un cocoș, știi asta. Și după un timp i se aprind călcâiele după Lorrie și ea îmi spune într-o zi că el s-a dat la ea. Iar eu spun că o să-i

tăbăcesc fundul, și ea îmi spune să stau un pic, să nu fiu prost. Putem să avem toată chestia. Eu întreb care chestie și ea îmi spune că Walton Weeks, banii, emisiunea, toată chestia. Tot ce trebuie să facă e să i-o tragă un pic. Eu încerc să protestez, și ea îmi spune să nu fiu prost. Să mi-o trag cu el nu înseamnă că nu te iubesc. O să o fac pentru noi, și trebuie să fim puțin creativi cu asta, și eu nu pot să o refuz, niciodată n-aș putea, iar acum stau și aștept cât ea și-o trage cu Walton, apoi Walton vrea ca ea să mă părăsească și să se căsătorească cu el și ea îmi amintește că trebuie să fim creativi și că va fi al nostru și noi vom fi împreună, dar să jucăm jocul acesta atât timp cât e profitabil… șase săptămâni în Las Vegas și ajunge să devină dna Walton Weeks, iar eu mă lupt singur cu asta, exceptând anumite ocazii când el nu e atent și suntem împreună. Și ea continuă să îmi menționeze că totul e pentru noi și că noi suntem ceea ce contează cu adevărat, iar că după un timp ea va primi totul.

Lutz a băut din whisky.

— Eram un tip dur, continuă el.

Și-a scuturat capul și s-a uitat încet prin cameră, încă dând din cap. Pa măsuța joasă pe care stătea telefonul era o poză cu Jenn.

— Ea e? întrebă el.

— Da.

— Arată bine. Întotdeauna sunt frumoase.

— E frumoasă, răspunse Jesse.

— Și încă te agăți de ea?

— Da.

— De ce?

— O iubesc! spuse Jesse.

Lutz oferi un râs încet, lipsit de amuzament, influențat de băutură, care a sunat mai degrabă ca o tuse.

— Aici te-au prins! spuse el.

A aprobat cu un semn din cap subtil.

— Aici te-au prins! spuse Lutz. Așa că rămân în preajmă și ea se mărită cu Weeks, iar eu rămân ca nenorocitul lui de bodyguard, să țin cumva ochii pe investiție, știi? Și lucrurile evoluează bine până apare Carey Longley, iar Walton o lasă însărcinată și vrea să divorțeze, iar totul se va duce la copil… Mi-a ajuns până-n gât!

— Tot acel timp și acea muncă și investiție, interveni Jesse.

— Ea spune că trebuie să îl omor. Și, la dracu, prinzi tu ideea, fac ce

zice ea…

— Știai despre casa din Paradise?

— Sigur, am fost acolo de câteva ori. Așa că, în noaptea aceea, i-am convins să dea o raită, să vorbească despre planurile lor, unde va fi camera copilului, iar când au ajuns acolo, i-am împușcat afară, pe plajă, la reflux, și i-am lăsat să sângereze, astfel încât fluxul urma să spele sângele. Dar am dat-o în bară, presupun.

Jesse îl aprobă.

— Ai găsit ceva sânge în camera frigorifică?

Jesse aprobă din nou.

— Ar fi trebuit să îi las să sângereze mai mult, spuse Lutz.

— Da.

— Nu-mi pasă. Nu sunt prea sigur că mi-a păsat nici atunci. Era ultimul lucru. Apoi se termina și noi eram împreună.

— Și i-ai ținut în camera frigorifică ca să tragi pe sfoară DML, spuse Jesse.

— Dap.

— Și l-ai spânzurat de un copac pentru a ne induce în eroare.

Lutz aprobă.

— M-am gândit că o să urmăriți gâște sălbatice peste tot, spuse el.

— Și fata în ghenă?

— Și acolo am dat-o în bară. Vroiam doar să dispară. Am acoperit-o, dar vreun gunoier prost probabil a descoperit-o, s-a panicat și a luat-o la fugă. Sau pescărușii, poate, sau un câine… sau poate am dat-o în bară intenționat, știi? Cum spun psihiatrii?

Și-a golit paharul și s-a holbat la el, apoi și-a pus gheață și și-a mai turnat niște scotch.

— Nu merge. Scotchul nu merge. Nimic nu merge!

Jesse încuviință.

— Și apoi… începu Lutz.

A băut și a râs ca și când s-ar fi înecat.

— Chiar când ai impresia că e sigur să intri înapoi în apă… apare Hendricks, continuă el.

— Și ea trebuia să fie cu el ca să poată continua cu franciza și să îți solidifice poziția ta.

— Mda, da. Nu știam că i-o tragem amândoi în același timp până nu mi-ai spus tu.

Jesse încuviință. Lutz a mai băut.

— Deci așa a decurs. Ea a fost creierul și motivația. Eu am fost prostănacul.

— Și ai ucis un bărbat, o femeie și un copil nenăscut.

— Dap.

— Pentru ea, completă Jesse.

— Mă bucur că ai înțeles asta.

— Am înțeles.

— Poate că și tu ești un prostănac. Spuse Lutz.

— Poate. Dar asta n-o să te ajute. Ai ucis trei oameni.

— Și știi ce e patetic? Tot ce ți-am spus despre ea nu-ți folosește la nimic decât dacă o spun la tribunal, iar asta nu o să o fac.

— O să iei vina ei asupra ta? întrebă Jesse.

Lutz aprobă.

— Și de ce mi-ai spune mie?

Lutz a ridicat din umeri.

— Aveam nevoie ca cineva să știe! răspunse el.

Și-a terminat scotchul și s-a ridicat.

— Acum plec.

— Știi că nu te pot lăsa să pleci, spuse Jesse.

— Ai un pistol.

— Ce-i asta? Sinucidere în stil polițist?

— Plec.

— Te pot opri fără pistol.

Lutz a scos un pistol de sub jacheta sa și l-a îndreptat aiurea, nețintind spre nimic.

— Nu, spuse Lutz, nu poți.

Jesse și-a luat și el arma de pe tejghea.

— O să te ucid dacă va trebui, spuse el.

— Închide-ți cazul.

— O să o pândesc pe Lorrie.

— Fără mine nu ai nimic, i-a replicat Lutz. Nu e nici o urmă a ei pe nicăieri.

Lutz a început să meargă cu spatele spre ușa de la intrare, cu pistolul încă în mână.

— Nu vreau să fac asta, Lutz! spuse Jesse.

Lutz a încuviințat și i-a zâmbit trist.

— Dar o vei face! a spus el.

A ridicat pistolul și l-a țintit pe Jesse, iar acesta l-a împușcat în centrul corpului de trei ori, mâna îi era fixă, mintea acum goală, concentrat doar pe împușcătură. Lutz s-a clătinat puțin. Arma i-a căzut din mână. S-a mai dat câțiva pași în spate și a căzut, apoi s-a întins pe o parte și a sângerat până la moarte pe covorul lui Jesse.

Jesse a rămas unde era, lângă bar, și a privit corpul de pe podea. Sunetul care urma după ce tragi cu pistolul era paralizant. După un timp, a pus pistolul pe bar, s-a dat jos de pe taburetul de la bar și a mers până lângă Lutz și s-a uitat în jos. Fața lui Lutz își pierduse orice expresie. Ochii deschiși nu mai vedeau nimic.

— Fir-ar să fii de fraier! a exclamat Jesse.

Apoi s-a dus la telefon și a sunat la secție.

63.

Jesse stătea singur pe puntea sa, uitându-se la portul întunecat şi la luminile de la *Paradise Neck*, vizavi de port. Lutz nu mai era. Covorul lui fusese curăţat. Presa plecase. Guvernatorul a sunat să îl felicite. Curat ca un ac. Şi-a pus picioarele sus, pe balustradă, şi-a înclinat puţin scaunul pe spate şi s-a balansat.

— Lorrie Pilarcik! a zis el tare.

Putea vedea luminile bărcii căpitanului de port cum se mişcau printre bărcile ancorate în apropierea portului, plutind de-a lungul cheiului. În spatele lui, prin uşa deschisă a punţii, de-a lungul sufrageriei, a auzit o cheie în yala uşii de la intrare. Doar o persoană avea cheia. După un moment, s-a deschis, apoi s-a închis şi a auzit paşii ei.

— Jesse, spuse ea, sunt Jenn…

El şi-a ridicat mâna, iar ea a prins-o şi a ţinut-o cât s-a aşezat pe scaunul de lângă el.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da.

— Am auzit la ştiri.

Jesse încuviinţă.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu prea.

— Ai dormit?

— Nu prea, îi răspunse Jesse.

— Îmi amintesc cum eşti.

— Mă bucur că îţi aminteşti.

— Dacă mă primeşti, aş vrea să petrec noaptea aici.

— Asta s-ar putea să mă facă să nu dorm.

Jenn zâmbi.

— Mă bucur că îţi aminteşti, spuse ea. Mi-ar plăcea să rămân, dacă vrei.

— Da.

— Vrei să îţi pun ceva de băut?

Aerul nopţii se simţea curat în plămânii lui.

— Da, i-a răspuns el.

Jenn s-a dus la bar. Jesse urmărea barca din port purtată de vânt spre mal. Jenn s-a întors cu scotch pentru Jesse şi votcă tonică pentru ea. Au stat

împreună şi şi-au sorbit băuturile în timp ce priveau barca din port.

— Nu mi-am putut da seama de la ştiri de ce a făcut-o, a spus Jenn.

— *Cherchez la femme.*

— A făcut-o pentru o femeie?

— El aşa a crezut.

— Ea poate fi acuzată?

— Cred că da, răspunse Jesse.

— Şi ai de gând să o prinzi şi pe ea?

— O să încerc.

— Dar s-ar putea să nu poţi, Jesse.

— Poate că nu.

— Poţi să îmi povesteşti? întrebă Jenn.

— Bineînţeles.

Ea asculta tăcută cât îi povestea ce îi spusese Lutz.

— Şi nu poţi folosi nimic din ceea ce ştii?

— Nu ca probă.

— Bietul om.

— A ucis doi oameni şi un copil nenăscut.

— Pentru ea, remarcă Jenn.

— El e cel care a făcut-o.

— Şi toţi suntem responsabili pentru ceea ce facem.

— Dacă nu crezi asta, ce altceva mai rămâne? întrebă Jenn.

— Nu e întotdeauna adevărat. Ştim amândoi asta.

— Dar trebuie să ne purtăm ca şi când ar fi adevărat.

— Deci trebuie să ne prefacem.

Jesse sorbi din băutura sa.

— Presupun, spuse el.

Erau tăcuţi. Ea îl ţinea de mână. Stăteau atât de aproape încât umărul ei se freca de al lui. El îi putea simţi părul atingându-i obrazul.

— Ştii, spuse Jenn, e ceva foarte bizar legat de noi doi.

— Sunt multe lucruri bizare legate de noi doi, Jenn. Suntem un talmeş-balmeş total.

— Suntem. Un talmeş-balmeş urât! Poate mai mult eu decât tine.

— E destul de ocolit.

— Dar lucrul ciudat este că, într-un mod ciudat, dovedeşte că dragostea există.

— Da?

— Avem toate motivele să fim despărțiți, și absolut nici un motiv să fim împreună, spuse Jenn.

— Știu.

— Și iată-ne aici.

— Pentru moment, completă Jesse.

— De ce suntem aici? Împreună, după toate?

Jesse și-a lăsat capul pe spate, și-a închis ochii și a tras aer în piept. Plămânii lui păreau să se fi mărit de când venise Jenn. Părea să respire mult mai profund.

— Te iubesc, a spus el. Și tu mă iubești.

— Ce altceva ar putea să fie?

— Obsesie?

— Dragoste, spuse Jenn. Obsesivă, depravată, egocentrică, orice e în neregulă cu ea, și multe sunt în neregulă, noi ne iubim.

Jesse a încuviințat din cap.

— Știi că te iubesc, a spus Jenn.

— Da, știu.

— Și știu că mă iubești.

— Da, te iubesc.

Au rămas tăcuți pentru un timp. Luminile de-a lungul portului din Paradise Neck se stingeau. Barca portului era aproape la mal. Nu era nici un zgomot în afară de apa care se lovea de dig. Singura lumină de pe punte era de la sufrageria întunecoasă din spatele lor.

— Ne iubim și nu o putem face să funcționeze, a spus Jenn.

— Încă, o corectă Jesse.

— Ce e în neregulă cu noi? întrebă Jenn. Ce e în neregulă cu noi?

Au stat tăcuți, privind înaintarea înceată a bărcii portului. Jesse și-a scuturat capul. Barca s-a ciocnit de baliza debarcaderului și și-a stins luminile.

— Multe, a răspuns el, și nu știu care sunt și cum să le repar.

Ea a aprobat, ținându-și capul pe umărul lui.

— Dar presupun că suntem împreună în asta, spuse el.

— Da. Sunt destul de sigură că așa e.

Ambele băuturi erau așezate pe masă, jumătate consumate, diluându-se pe măsură ce gheața se topea, iar ei stăteau în întunericul total, ținându-se de mâini fără să vorbească pentru mult timp înainte să se ducă în pat.

ROBERT B. PARKER

ÎN GURA PRESEI

Robert B. Parker s-a născut în 1932 în statul american Massachusetts. A absolvit colegiul Colby din Maine, ca mai apoi să își obțină doctoratul la Universitatea din Boston. În prezent, locuiește cu soția sa în apropierea orașului Boston. Este autor a peste 50 de romane și, în 2002, a primit titlul de *Grand Master* din partea *Mystery Writers of America*, o onoare acordată în trecut unor personalități precum Alfred Hitchcock sau Ellery Queen.

Atunci când cadavrul unui controversat jurnalist, gazdă a unui talk-show de mare audiență, Walton Weeks, este descoperit legănându-se de o cracă a unui copac din jurul orașului Paradise, șeful poliției locale, Jesse Stone, se trezește el însuși în centrul unui caz cu mare mediatizare, forțat să facă față unor oficiali locali cu minte îngustă și unei atenții a mass-media la nivel național. Când altă victimă – o tânără femeie – este descoperită după câteva zile, presiunea media devine din ce în ce mai greu de suportat!

ROBERT B. PARKER

ÎN GURA PRESEI

Robert B. Parker s-a născut în 1932 în statul american Massachusetts. A absolvit colegiul Colby din Maine, ca mai apoi să își obțină doctoratul la Universitatea din Boston. În prezent, locuieşte cu soția sa în apropierea oraşului Boston. Este autor a peste 50 de romane şi, în 2002, a primit titlul de *Grand Master* din partea *Mystery Writers of America*, o onoare acordată în trecut unor personalități precum Alfred Hitchcock sau Ellery Queen.

Atunci cînd cadavrul unui controversat jurnalist, gazdă a unui talk-show de mare audiență, Walton Weeks, este descoperit legănîndu-se de o cracă a unui copac din jurul oraşului Paradise, şeful poliției locale, Jesse Stone, se trezeşte el însuşi în centrul unui caz cu mare mediatizare, forțat să facă față unor oficiali locali cu minte îngustă şi unei atenții a mass-media la nivel național. Cînd altă victimă – o tînără femeie – este descoperită după cîteva zile, presiunea media devine din ce în ce mai greu de suportat!

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 733-198-4

TRITONIC

virtual-project.eu

{1} Joc de cuvinte: Weck(s), numele victimei, ca substantiv comun însemnând săptămână; Walton’s Week – săptămâna lui Walton

{2} DML = departamentul de expertiză medico-legală

{3} Mass = prescurtare de la Massachusetts